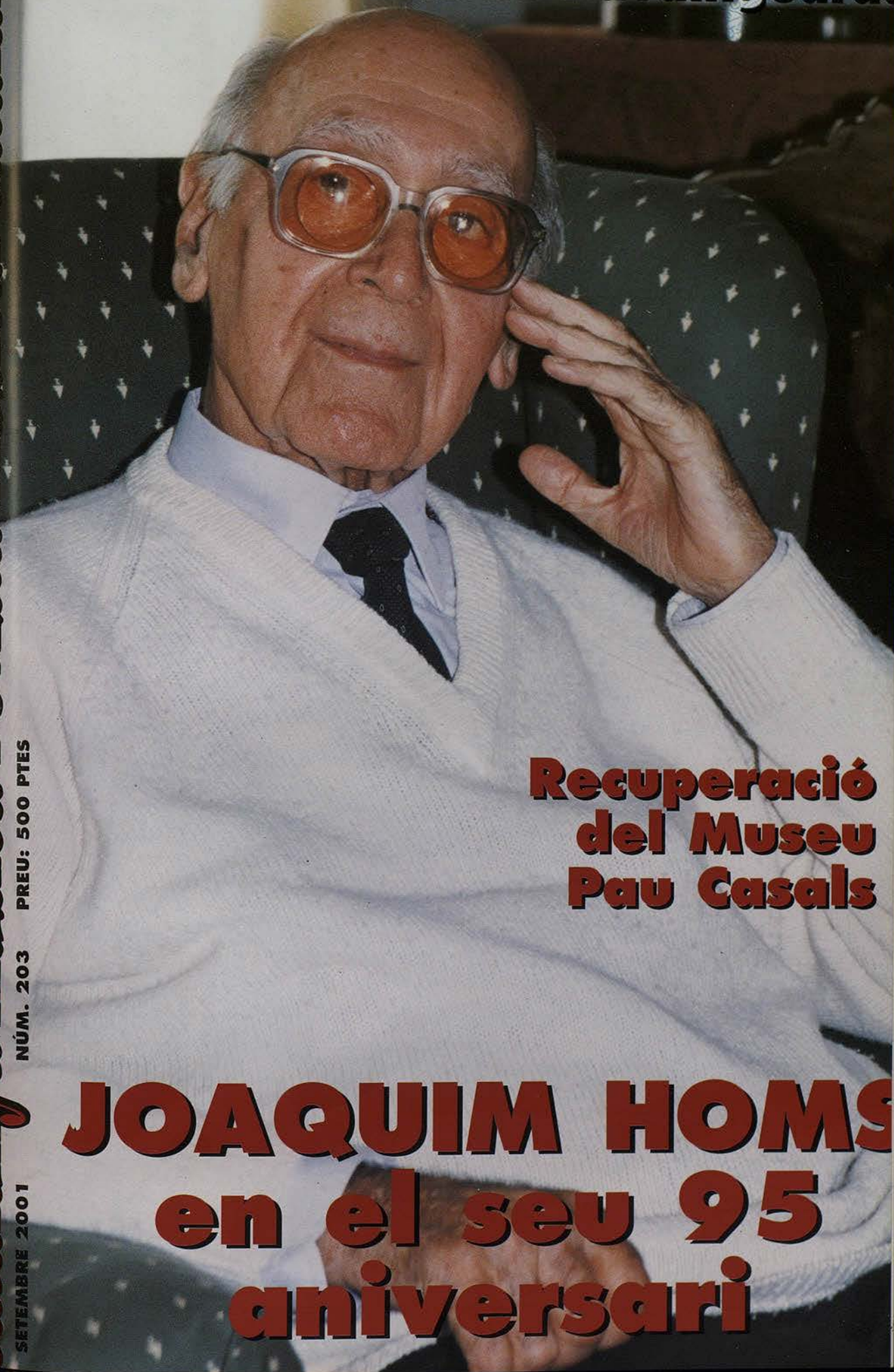

MESTRES QUADRENY
Un clàssic de l'avantguarda

**Recuperació
del Museu
Pau Casals**

JOAQUIM HOMS
en el seu 95
aniversari

Ajuda'ns a fer realitat un somni

El Palau de la Música del s.XXI

El Palau de la Música Catalana, que tots portem al cor, vol donar la benvinguda al s. XXI gaudint de l'obra completa que Domènech i Montaner va somiar el 1905. Un Palau, Patrimoni de la Humanitat, que tindrà la tecnologia i els equipaments més avançats.

Ajuda'ns a fer realitat aquest projecte amb la teva aportació al compte núm. 2013 0500 15 0213238637 de la Caixa Catalunya, o mitjançant un taló nominatiu a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, c/Sant Francesc de Paula 2, 08003 Barcelona.

Gràcies per ajudar-nos a construir el Palau del s.XXI

3A ÈPOCA ANY XVIII
NÚM. 203, SETEMBRE 2001

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla** i **Jordi Rueda**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 93 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, ROBERT BENITO, JORDI CERVELLÓ, CESC, JAUME COMELLAS, MIQUEL DESCLOT, PEP GORGORI, JULI GRANDIA, MARIA GRATACÓS I MONLLOR, JORDI MALUQUER, CARME MARTÍNEZ, JORDI MARTÍNEZ I CATALÁN, MÒNICA PAGÈS I SANTACANA I FRANCESC TAVERNA-BECH.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA

Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel.: 93 295 72 00
Fax: 93 295 72 10
www.palaumusica.org
E-mail: revista@palaumusica.org

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció. © de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 2001.

Portada: **Joaquim Homs** (foto: Rosa Castells).

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Vil·la Casals

I Musici a Euroconcert

La Simfònica del Vallès als Concerts Simfònics al Palau

TEMA

Joaquim Homs

MUSICALIA

SCHERZANDO

LLIBRES-DISCOS

CONCERTS

- 5 *Vuit veus que no han de clamar en el desert*
- 6 *La inauguració de la Vil·la Casals, una festa de tots*
per Carme Martínez
- 11 *Roger Alier recull les òperes de repertori de tots els temps*
per Pep Gorgori
- 13 *Badalona, Ciutat de la Música*
per Maria Gratacós i Monllor
- 17 *Mikrokosmos: El nou Museu Pau Casals*
per Pere Artís
- 18 *Tangents: El Teatre Líric*
per Jordi Maluquer
- 20 *Euroconcert. Fidelitat i també noms importants*
per J.C.C.
- 23 *El cicle Concerts Simfònics al Palau incrementa l'oferta*
per RRM
- 26 *Una lectura un pèl confusa de Wernicke de Giulio Cesare*
per Jaume Comellas
- 27 *Sensacional veïllada wagneriana*
per F. Taverna-Bech
- 28 *Música a l'entorn de Hamlet*
per F.T.-B.
- 30 *La Cubana reinterpreta Aida*
per J.C.C.
- 31 *Montsalvatge a les comarques de Tarragona*
per Juli Grandia
- Barbieri, el nou rept de Pons i Bozzo*
per Robert Benito
- 32 *Salzburg i el Festival de Pentecosta*
per Jordi Cervelló
- 35 *Els 95 fructífers anys de Joaquim Homs*
- 36 *Joaquim Homs, una veu isolada*
per Miquel DescLOT
- 40 *El compositor i els seus intèrprets*
per Pep Gorgori
- 42 *Josep Maria Mestres Quadreny. Un clàssic de l'avantguarda*
per Mònica Pagès i Santacana
- 46 *per Cesc*
- 47
- 49

PALAU
100

XI TEMPORADA 2001/2002

CONCENTUS MUSICUS WIEN
NIKOLAUS HARNONCOURT
DETROIT SYMPHONY ORCHESTRA
NEEME JÄRVI
RENÉE FLEMING
GÜRZENICH ORCHESTER KÖLN
JAMES CONLON
LONDON SYMPHONY ORCHESTRA
ANDRÉ PREVIN
EVGUENI KISSIN
HELMUTH RILLING
MATTHIAS GOERNE
NICOLAS McGEGAN
MANNHEIM OPERA ORCHESTER & CHORUS
ADAM FISCHER
JOSEP CARRERAS
ACADEMY OF ST. MARTIN IN THE FIELDS
SIR NEVILLE MARRINER
PHILHARMONISCHES
STAATSORCHESTER HAMBURG

Preus de localitats: a partir de 1.300 ptes.

Venda de localitats:
a partir del 25 de juny
Informació i venda:
Palau de la Música Catalana.
Tel. 93 295 72 00

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

PATROCINA

ferrovial
AGROMAN

Amb el suport de

CONSORCI DEL
PALAU DE LA MÚSICA
CATALANA

Vuit importants artistes de la música culta –sis directors, un compositor i un pianista– fa poc van adreçar un escrit a les institucions més importants del país –Generalitat de Catalunya i Ajuntament de Barcelona– en el qual exposen allò que de forma ben entenedora podria ser qualificat com a memorial de greuges sobre la situació de la realitat musical a Catalunya i a Barcelona.

El fet, intrínsecament, adquireix una enorme importància, al marge fins i tot del contingut de l'escrit, per, almenys, aquests

arguments: a) la categoria i el prestigi, a escala nacional i

Vuit veus que no han de clamar en el desert

internacional, dels seus autors; b) la seva independència respecte de tota mena de lligams condicionadors; començant pels professionals, ja que cap d'ells manté vinculació directa amb les instàncies musicals del país a les quals s'adrecen; c) l'honestat i el valor testimonial dels signants, els quals, aliens a cap mena d'esperit de defensa, ni particular ni gremial, obren la possibilitat d'un molt necessari debat a fons respecte de l'existència musical del país i a més hi comprometen generosament el seu prestigi; d) els arguments que s'exposen en l'escrit en qüestió tenen una rellevància indiscutible.

Creiem que un cop superat l'impacte causat per la iniciativa i alhora pel seu caràcter insòlit, s'imposa una resposta a l'alçària de les circumstàncies. El contingut del document en qüestió i el valor i la significació de l'actitud dels seus promotors ofereixen una possibilitat privilegiada de debatre a fons el què, el com i el quan de la nostra música culta; possibilitat que, objectivament, no es pot desaprofitar.

La inauguració de la Vil·la Casals, una festa de tots

El passat dissabte 2 de juny van tenir lloc, a Sant Salvador del Vendrell, tot un seguit d'actes per celebrar la inauguració del Museu Pau Casals.

Per **CARME MARTÍNEZ**

Hi ha esdeveniments que transcendeixen la seva significació intrínseca i que, per llur naturalesa, s'inscriuen en la dimensió d'un referent segur.

Un d'aquests van ser els actes d'inauguració del nou Museu Pau Casals, a la Vil·la Casals de Sant Salvador del Vendrell. Ho fou per la universalitat del protagonista, Pau Casals, pel rigor i la qualitat dels intèrprets que n'enaltiren la memòria, pel relleu de moltes de les personalitats que hi intervingueren i per la participació col·lectiva.

A la Vil·la Casals, el gran violoncel·lista hi va passar llargs estius de descans, tot gaudint del seu entorn predilecte amb la seva família i compartint nombroses vetllades musicals amb els amics i convidats que rebia de manera habitual. En aquesta casa va anar deixant documents, partitures, objectes i una interessant col·lecció d'obres d'art, que van acabar constituint un arxiu personal de valor incalculable. Gràcies a l'esforç i a la generositat de la seva vídua Marta i al coratge i l'empenta de la Fundació Casals –i molt especialment del seu vicepresident, senyor Joan Carles Brugué–, la visita a la Vil·la Casals permetrà, d'ara endavant, evocar una etapa cabdal de la vida del músic i conèixer, gràcies a l'acurada ambientació i a l'excel·lent treball museogràfic, els principals trets de la personalitat de Pau Casals com a persona, com a artista i com a infatigable defensor de la pau.

La Fundació Pau Casals

L'arrelament als seus orígens i la voluntat que no es perdés el seu llegat dugué Pau Casals –i la seva esposa, Marta Montañez– a crear l'any 1972 una fundació que portés el seu nom. L'objectiu va ser el de vetllar per la conservació de tot allò (partitures, mobles, documents...) que Casals havia deixat a casa seva quan, en esclatar la guerra civil, va haver de marxar sobtadament de Catalunya. Casals volia que aquest patrimoni quedés per sempre al seu país, i que el poble català en fos el dipositari. Per això va posar la Fundació a mans d'un patronat constituït pels representats de les principals institucions culturals de la Catalunya de l'època (amb el temps, i al compàs dels canvis sociopolítics esdevinguts, se n'hi afegirien d'altres) i per alguns amics del matrimoni Casals (la tasca desinteressada i eficaç dels quals fou continuada, a la seva mort, per l'assumida per altres persones).

La composició inicial dels membres de la Fundació testimonia la voluntat de Casals –atesa la situació política al nostre país al moment fundacional– d'aconseguir una fonda identificació i coherència entre els qui havien de regir-la i el seu capteniment cívic i humà.

Segons l'article 6 dels estatuts, la Fundació Pau Casals té per objectiu:

"1.-Conservar i millorar la Casa Museu Pau Casals del Vendrell, on són reunits i exposats al públic les pintures, dibuixos, escultures, diplomes, medalles, instruments de música, manuscrits, partitures, autògrafs, fotografies, correspondència, llibres, mobles i altres papers i records de la vida particular i artística del fundador, que, per la seva llarga i intensa relació amb els artistes contemporanis més eminents, constitueixen un dipòsit de valor inestimable per al coneixement i l'estudi de la música.

2.-Promoure, protegir i difondre l'estudi i el coneixement de la música clàssica, mitjançant la celebració de concerts, conferències i qualsevol altra activitat que acordi el patronat seguint les orientacions dels fundadors i procurant mantenir l'alta categoria i el prestigi que Pau Casals va imposar a les seves actuacions durant tota la seva vida."

Des dels seus inicis, la Fundació ha servit diligentment la finalitat per a la qual va ser creada: des del suport constant a joves valors del violoncel (alguns d'ells esdevinguts ja una realitat artística reconeguda internacionalment) fins a la construcció de l'Auditori Pau Casals del Vendrell –presidida per un impuls il·lusionat i rigorós en la finalitat i per la generositat en la cessió posterior a l'Ajuntament del Vendrell– i l'organització de concerts (en alguns dels quals han participat figures del prestigi de Victòria dels Àngels, Mstislav Rostropóvitx, Leo-

Dos moments de l'acte inaugural: el senyor Joan Carles Brugué (foto de l'esquerra) i la senyora Marta Casals (foto de la dreta) comenten al rei Joan Carles i a la reina Sofia -i a altres personalitats- alguns aspectes del nou Museu

ard Rose, Isaac Stern, Alexander Schneider, Eugene Istomin, Mieczyslaw Horszowski, Karl Engel, Bernard Greenhouse, Marçal Cervera, Lluís Claret, Orquestra Ciutat de Barcelona, Octuor de Violoncelles, Violoncel·listes de Barcelona, etc.), tot passant per exposicions monogràfiques, la convocatòria de concursos internacionals de composició i interpretació de violoncel, o una multiplicitat d'accions de promoció de la figura del mestre, sovint en col·laboració amb d'altres entitats (audiovisuals, edició de llibres i cartells, segell postal, actes populars, commemoració d'aniversaris qualificats, etc.).

En tot moment, també, la Fundació ha tingut cura de la preservació de la casa del mestre i del seu llegat documental i artístic, per a la coneixença pública del qual el 1974 fou inaugurat el Museu que du el nom del músic insigne; en els darrers anys, un fort sentit de responsabilitat plantejà la necessitat inajornable d'efectuar una intervenció decidida amb una finalitat doble: rehabilitar l'edifici i potenciar la funció cultural del Museu; un propòsit aconseguit amb escreix amb la materialització del projecte encarregat i dirigit conscienciosament per la Fundació i culminat amb l'acte inaugural del dia 2 de juny, esdevingut punt de partida d'una acció de llarg abast.

La rehabilitació arquitectònica

La casa de Pau Casals a Sant Salvador del Vendrell va ser construï-

da l'any 1909. Posteriorment, l'arquitecte Antoni Puig Gairalt va ser el responsable de l'ampliació que es va dur a terme entre el 1931 i 1936. La casa, que està a la platja de Sant Salvador, a primera línia de mar, té una superfície de 3000 m². D'aquests, l'esplèndid jardí ja n'ocupa 2.150. La casa demanava a crits una reforma integral i urgent: les condicions ambientals típiques d'una casa a la platja, com ara l'excés d'humitat i de calor a l'estiu, velles instal·lacions elèctriques, manca d'un sistema de seguretat de qualitat, etc., unides a l'inexorable i lògic procés d'envelliment, havien deteriorat la propietat. L'any 1997 la Fundació va prendre l'arriscada i coratjosa decisió de tancar la casa al públic; i l'any 1999 va poder iniciar-se'n la reconstrucció (amb recursos provinents tant de les institucions com d'empreses privades), que ha durat 20 mesos i ha costat 500 milions de pessetes. El resultat ha estat una rehabilitació profunda de l'estructura original de la casa i el condicionament d'un nou espai al jardí: el pavelló polivalent, on es podran organitzar audicions musicals, exposicions temporals, activitats i tallers per a escolars, etc. El Museu disposa també dels serveis de recepció i botiga, sala de lectura i consulta, i cafeteria amb terrassa al jardí.

Diverses empreses han contribuït econòmicament a la reconstrucció: el Lligat Rafael Rifà i Puget, Caixa Catalunya, Autopistes de Catalunya S.A., Caixa Tarragona, Fundació Agrupació Mútua, BASF Espanyola S.A., Autoritat Portuària de

Barcelona, Autoritat Portuària de Tarragona, Cía. Roca Radiadores S.A. i Saint Gobain Cristaleria S.A. També s'ha comptat amb el suport, tant econòmic com institucional, de la Direcció General del Patrimoni del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, de la Diputació de Tarragona i, de forma especial, de l'Ajuntament del Vendrell. Els més alts càrrecs de les esmentades entitats han estat en tot moment —segons que van assenyalar els responsables del projecte— molt conscients dels valors que representa la figura de Pau Casals, tant per als ciutadans d'avui com per als de les generacions futures, i han volgut fer tot el possible per donar suport a aquesta obra.

El projecte arquitectònic ha estat realitzat per Dani Freixes, Eulàlia González i Vicente Miranda. La direcció facultativa ha anat a càrrec dels arquitectes Ricard Gili i Víctor Ramos, i de l'enginyer Esteve Grau. El projecte museogràfic ha estat dissenyat per l'empresa Ikonos Cultural. El disseny gràfic i la imatge corporativa han estat creació de Carme Julià, i la grafia del Museu és obra de Sebastià Duatis.

Recorregut pel Museu

A la Vil·la Casals, el mateix Pau Casals n'és l'amfitrió: com Marta Montañez assenyala, "ell mateix ens acull i explica la seva vida en primera persona". Durant el recorregut, el visitant tindrà la impressió de ser acompanyat pel mestre en un apassionant recorregut pels moments més transcendents de la se-

va vida, que es resumeixen aquí en disset espais diferenciats. La primera part del Museu (que correspon a les sales que van dels números 1 al 6) reflecteix també la primera part de la vida de Casals: la infantesa, la família, els amics, el naixement de la seva vocació, els anys de formació, el triomf internacional, la descoberta del món, les relacions personals, el temps de lleure... Tots els objectes personals i el mobiliari que omplen aquestes sales són els originals i han estat restaurats respectuosament.

Les sales 7 i 8 corresponen a l'ampliació supervisada pel mateix Casals. Una acollidora sala de música, on li agradava reunir-se a tocar amb els seus amics i, molt sovint, oferia audicions als veïns del Vendrell, ocupa el setè espai del Museu; i el vuitè és la anomenada "Sala del Vigatà", per les pintures que s'hi exposen, realitzades per Francesc Pla, el Vigatà, procedents del Palau Moya i comprades per Casals en els anys trenta.

A partir de la sala 9 (i fins a la 17) trobem un ambient molt diferent: deixem ja la casa, la vida privada, la primera època de la vida de Casals... A partir d'aquí, el músic de relleu internacional (intèrpret, compositor, director, mestre...), l'home (el seu compromís amb la humanitat, amb la pau, amb els drets humans) i els esdeveniments històrics (la guerra civil, els exiliats, etc.) es combinen i superposen per tal d'oferir-nos una imatge integral d'un període cabdal de la història d'aquest país, reflectit en la llarga i rica experiència vital de Casals. Passarem per sales dedicades a la guerra i al dramàtic exili, als perillosos moments en què "quan els nazis van entrar a França, Casals era el primer d'una llarga llista de persones que havien de ser afusellades" –segons que recorda Marta Casals–, als seus esforços per ajudar moralment i econòmicament els refugiats en els camps de concentració; a la vida de Casals a Prada, en la seva humil caseta ("tots vostès tenen cases millors que la que el mestre Casals tenia a Prada", ens explicava Marta Casals), en l'esperança del retorn a la seva pàtria en democràcia; al desencís i l'amarg silenci amb els quals Casals reaccionà a la immobilitat dels països vencedors de la Segona

"L'acte inaugural de la Vil·la Casals fou un viu homenatge a una figura cabdal de la història –no només musical, sinó també política, social, humanística, etc.– de Catalunya."

Guerra Mundial davant el règim de Franco; veurem el naixement del Festival de Prada, la seva vida a Puerto Rico, on també va crear el Festival Casals, el Conservatori de San Juan i l'Orquestra Simfònica de Puerto Rico; els anys en què Casals va reprendre l'activitat musical i va encetar una intensa campanya a favor de la pau i de la llibertat dels pobles, amb concerts a la Casa Blanca, a les Nacions Unides, als cursos de Marlboro...; el seu oratori *El Pessebre*, que Casals va interpretar en els principals auditoris del món i que va esdevenir el símbol de l'esperança, la llibertat i la pau; i la lluita per la pau, que Casals va dur a terme durant tota la seva vida, tot rebutjant sempre, com recordava també Marta Casals en la conferència de premsa, tocar en països on no es respectessin els principis democràtics –primer Rússia, després l'Alemanya nazi, després Espanya...– i adherint-se a manifestos contra les guerres i l'ús d'armes nuclears. En aquesta sala es recorda també l'estrena de l'*Himne de les Nacions Unides*, compost per Casals, acte durant el qual se li va fer lliurament de la Medalla de la Pau.

Els documents, les obres d'art, les partitures originals, els instruments..., tot allò que es pot veure al Museu prové de la Fundació Pau Casals, ampliat, però, amb aportacions personals fetes per Marta Montañez. Entre tants objectes curiosos i interessants, potser caldria destacar "la carabasseta" (el seu primer violoncel); autèntiques relíquies que Pau Casals guardava a la casa, com ara un manuscrit original de Brahms o una pedra de la finestra de la casa on va morir Beetho-

ven; la carta que Kennedy va escriure a Casals i la Medalla de la Pau de les Nacions Unides concedida a Casals el 1971... També acull una part de la col·lecció personal de pintura i escultura del músic, que comprèn obres de Joaquim Mir, Santiago Rusiñol, Ramon Casas, Josep Llimona, etc. Tot i que, tal com assenyala Marta Casals, "l'important no són els instruments, els objectes. L'important és el missatge. Cada un dels artistes, de les persones que van estar en contacte amb el mestre, va ser canviat pel contacte amb ell, amb el seu missatge. Aquest missatge és el que veritablement importa."

El fons documental no exposat al Museu (era impossible fer cabre tot el material existent en un espai forçosament limitat) ha estat dipositat per la Fundació Pau Casals a l'Arxiu Nacional de Catalunya, per tal de garantir-ne la conservació adequada, i romandrà a l'abast dels estudiosos de la figura i l'obra de Pau Casals. La Fundació té previst, en un futur proper, condicionar una sala de consulta al mateix Museu, on es podrà accedir, utilitzant terminals informàtiques, als fons d'art, documental i d'imatges del Museu. El Museu també té entre els seus objectius més propers organitzar una sèrie d'exposicions temporals per poder aprofundir aspectes més concrets de la figura i l'obra de Casals.

L'esperit de l'acte inaugural

La música va erigir-se (¿podia ser altrament?) en gran protagonista de la inauguració de la Vil·la Casals i de la presentació del Museu ja restaurat. Per a Pau Casals, tal com recorden les notes de premsa de l'esdeveniment, "la música ho fou tot: expressió única de bellesa, mitjà d'aprofundiment personal i col·lectiu, missatge d'esperança, testimoni de dignitat humana, eina de pau... El seu do innat per a aquest art fou treballat, des de la infantesa, amb rigor i disciplina; sempre i arreu, i fins al final de la seva vida exemplar, d'una projecció i magisteri universals". L'acte inaugural celebrat a l'Auditori Pau Casals –al qual qui subscriu va tenir l'honor de ser convidada–, va retre testimoni d'aquesta universalitat, en

La Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, dirigida per Jordi León, en un moment de la seva actuació

FOTO: JORDI SOTERAS

reunir figures de primera línia del món de la música al voltant de la figura de Casals. Tots van voler participar en l'acte de manera generosa i desinteressada, alguns d'ells havent hagut de superar problemes d'agenda i compromisos de tota mena. Per tal de retre homenatge al mestre en un concert no gens convencional es van aplegar al Vendrell el passat 2 de juny intèrprets de la categoria de Montserrat Caballé, el pianista Eugene Istomin (gran amic de Casals i segon marit de Marta Montañez), el jove Quartet Casals, Mstislav Rostropóvitx, Lluís Claret, l'Escolania de Montserrat... I tot això amb la presència de tot un seguit d'autoritats, encapçalades pels Reis d'Espanya. Després de l'arribada dels Reis, del descobriment de la placa inaugural i de la visita de les autoritats a l'interior del Museu, va començar a l'Auditori l'homenatge musical a Casals. L'Escolania de Montserrat va interpretar *Laudate pueri* de M. Haydn i *Nigra sum* de Casals; el Quartet Casals l'"Allegro molto" del Quartet núm. 19 en Do major, K. 465 de Mozart; Montserrat Caballé, acompanyada al piano per Manuel Burgueras, va cantar cançons de Falla i Granados i "La Mare de Déu" de l'oratori *El Pessebre* de Casals. A continuació, un emocionat Eugene Istomin va tocar un *Preludi per a piano* de Casals; tot seguit se li va afegir el violoncel·lista Mstislav Rostropóvitx en la interpretació d'un *Adagio* de Bach (en transcripció de Siloti) i l'"Andante" de la *Sonata en Sol menor per a violoncel i piano* de Rakhmàinov. Va tancar l'acte la interpretació conjunta dels grups Cellissimo i Violoncel·listes de Barcelona de dos fragments de la *Suite en Re major* de Funk. Més tard, a la nit, ambdós grups de violoncel·listes van protagonitzar un concert sencer a l'Auditori Pau Casals.

Les interpretacions musicals van ser puntuades pels sentits parlaments del P. abat de Montserrat, alhora president de la Fundació Casals, Josep M. Soler; de l'alcalde del

Vendrell, Benet Jané; de la representant especial de les Nacions Unides, senyora Sylvia Fuhrman, que va llegir un missatge especial del secretari general, Kofi Annan; del president de la Generalitat, Jordi Pujol; i va cloure l'acte —abans de la darrera intervenció musical, una gravació del mateix Casals interpretant *El cant dels ocells*— una emotiva al·locució de Marta Casals, que va tenir paraules d'agraïment per a tots els que havien fet possible el projecte, i que va emocionar-se i emocionar l'auditori en imaginar "com n'hauria estat, de content, avui, el mestre Casals, en adreçar-se a vostè, senyor Pujol, en qualitat de president de la Generalitat de Catalunya".

L'homenatge a Casals va tenir també un final de festa de caire popular obligat, si pensem fins a quin punt Casals estava orgullós de les seves arrels i estimava les manifestacions de la cultura popular de la seva terra. D'aquí la presència a la platja de Sant Salvador de la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, dels Dansaires del Penedès i de les colles Nens del Vendrell i Colla Nova del Vendrell. Tots plegats van protagonitzar una brillant i emotiva festa folklòrica que els Reis, les autoritats i un grup de convidats vam poder presenciar des del magnífic mirador de la Vil·la Casals. Un cordial sopar al Gran Hotel Europa —al qual Marta Casals va voler aplegar alguns dels seus familiars i amics arribats de tot el món per assistir a l'acte inaugural, membres de la Fundació i personalitats de la vida musical catalana i espanyola, i durant el qual vam viure moments

irrepetibles, com l'espontani *speech* d'"Slava" (Rostropóvitx) tot recordant, amb una copa de vi a la mà, divertidíssimes anècdotes de la seva relació amb Casals— va posar el punt i final a una jornada intensa i inoblidable.

L'acte inaugural de la Vil·la Casals fou un viu homenatge a una figura cabdal de la història —no només musical, sinó també política, social, humanística, etc.— de Catalunya, i ha començat a reparar el deute que el nostre país té encara amb la figura de Casals. Cal felicitar molt efusivament la Fundació (i molt especialment els seus vicepresidents, la senyora Marta Casals-Istomin i el senyor Joan Carles Brugué) per l'actuació decidida en tot el complex procés que ha portat a la felicitat realitat actual. A partir d'ara, i al voltant d'aquest esplèndid Museu Pau Casals, una sèrie d'iniciatives —esperem que rebran els suports de tota mena que mereixen— s'aniran succeint amb l'objectiu de fer viure el record i l'exemple del mestre i de traspassar el seu llegat musical i humà a les generacions futures.

Dades d'interès del Museu:
 Museu Pau Casals. Av. Palfuriana, 59.
 Sant Salvador. 43700 El Vendrell
 Tel. i fax 977 68 42 76
 A/e: museu@paucasals.org
 Accessos: autopista A-7, autopista A-2, autopista Pau Casals C-32, sortida el Vendrell Sud-Sant Salvador.
 RENFE.
Horaris del Museu:
 1 d'octubre a 30 de juny: de dimarts a divendres, de 10 a 14 i de 16 a 18 hores; dissabtes, de 10 a 14 i de 16 a 19 hores. 1 de juliol a 30 de setembre: dimarts a dissabte, d'11 a 20 hores. Tot l'any: diumenges i festius, de 10 a 14 hores. Dilluns, tancat.

Liceu 2001 2002

OPÈRES

La Bohème

de Giacomo Puccini

Octubre 2001 dies 7, 9, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 19, 21, 23, 25 i 27

Bertrand de Billy • Giancarlo del Monaco • Michael Scott • Teatro Real.
María Bayo / Elena Zelenskaya, Walter Fraccaro / Vicente Ombuena, Regina Schöng / Carmen Serrano, Manuel Lanza / Luis Ledesma, Stefano Palatchi / Simón Orfila, Gabriel Suovanen / Lluís Sintès, Orazio Mori, Antoni Lluch i altres.

La Fattucchiera

de Vicenç Cuyàs

Octubre 2001 dies 26 i 28

Josep Pons.
Ofèlia Sala, Sabrina de Rose, José Sempere, Carlos Chausson i Javier Franco.

Gloriana

de Benjamin Britten

Novembre 2001 dies 14, 17, 20 i 22

Richard Farnes • Phyllida Lloyd • Anthony Ward • Opera North.
Josephine Barstow, Nicholas Sears, Richard Whitehouse, Mark Beesley, Eric Roberts, Susannah Glanville, Ruth Peel, Hilary Jackson, Peter Bodenham, Michael John Pearson, Gladwyn Taylor, Pauline Thulborn i altres.
Orquesta i Cor de l'Opera North.

La petite guineu astuta

de Leos Janáček

Novembre 2001 dies 15, 18, 19, 21 i 23

Steven Sloane • Annabel Arden • Richard Hudson • Opera North.
Janis Kelly, Christopher Purves, Nigel Robson i altres.
Orquesta i Cor de l'Opera North.

La Traviata

de Giuseppe Verdi

Desembre 2001 dies 12, 15, 18, 23, 27, 28 i 30

Gener 2002 dies 5, 7, 9, 12 i 16
Julia Jones • Richard Eyre • Bob Crowley • Royal Opera House Covent Garden.
Ruth Ann Swenson / Mary Dunleavy / Daria Takova, Marcus Haddock / Carlos Cosías, Joan Pons / Carlos Álvarez, Rosa Mateu, Rosa Maria Conesa, Javier Franco, David Rubiera, Joxan Matxain, Vicenç Esteve Madrid, Vicenç Esteve Corbacho i altres.

Henry VIII

de Camille Saint-Saëns

Gener 2002 dies 4, 8, 10, 11, 13, 15 i 17

José Collado • Pierre Jourdan • Guillermo Auger.
Gran Teatre del Liceu / Théâtre Impérial de Compiègne.
Montserrat Caballé / Cassandra Riddle, Nomed Kaziass / Jane Dutton, Simon Estes / Robert Bork, Charles Workman / Attila Kiss, José Julian Frontal i altres.

L'Orfeo

de Claudio Monteverdi

Febrer 2002 dies 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14 i 16

Jordi Savall • Gilbert Deflo • William Orlandi • Gran Teatre del Liceu.
Furio Zanasi, Montserrat Figueras, Sara Mingardo, Antonio Abete, Daniele Carnovich, Fulvio Bettini, Gerd Türk, Francesc Garrigosa, Carlos Mena i altres.
La Capella Reial de Catalunya / Le Concert des Nations.

La clemenza di Tito

de Wolfgang Amadeus Mozart

Febrer 2002 dia 27

Març 2002 dia 1
Bertrand de Billy.
Deon van der Walt, Julia Varady, Jennifer Larmore, Montserrat Martí, Heidi Brunner i Simón Orfila.

Katia Kabanova

de Leos Janáček

Març 2002 dies 17, 19, 21, 23, 25 i 27

Sylvain Cambreling • Christoph Marthaler • Anna Viebrock.
Festival de Salzberg / Théâtre du Capitole.
Angela Denoke / Elisabete Matos, Jane Henschel, Rainer Trost, Peter Straka, Hubert Delamboy, Henk Smit, Dagmar Peckova, Frédéric Caton, Cristina Obregón, Claudia Schneider i Mercè Obiol.

La Favorite

de Gaetano Donizetti

Abril 2002 dies 16, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27 i 29

Richard Bonyngue • Ariel García Valdés • Jean-Pierre Vergier.
Gran Teatre del Liceu / Teatro Real.
Dolara Zajick / Eugénie Grunewald, Cristina Obregón, Josep Bros / José Sempere, Manuel Lanza / Luis Ledesma, Stefano Palatchi / Simón Orfila i Antonio Gandía.

Lady Macbeth de Msenk

de Dmitri Shostakóvitx

Maig 2002 dies 13, 16, 17, 18, 21, 22, 23, 25 i 26

Alexander Anissimov • Stein Winge • Benoit Dugardyn.
Gran Teatre del Liceu / Théâtre de la Monnaie.
Nadine Secunde / Jayne Casselman, Christopher Ventris / Jeffrey Dowd, Francisco Vas, Anatoli Kotscheraga, Graham Clark, Evgeni Nesterenko, Maxim Mikhailov, Mireille Capelle, Nino Surguladze i altres.

Tristan und Isolde

de Richard Wagner

Juny 2002 dies 11, 15, 18, 20, 22, 26, 28 i 30

Juliol 2002 dies 2, 4, 6 i 8
Bertrand de Billy • Alfred Kirchner • Annette Murschuetz • De Nederlandse Opera.
Deborah Polaski / Jane Eaglen / Sue Patchell, Lioba Braun / Heidi Brunner, Thomas Moser / John Treleaven, Falk Struckmann / Alan Held, Eric Halfvarson / Falk Struckmann, Wolfgang Rauch, Francisco Vas i altres.

Die Zauberflöte

La flauta màgica

de Wolfgang Amadeus Mozart

Juliol 2002 dies 18, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27 i 28

Josep Pons • Joan Font (Comediants) • Joan Guillén.
Festival Mozart de A Coruña / Festival Internacional de Música i Danza de Granada.
Ofèlia Sala / Gabriele Rossmann, Milagros Poblador, Tina Schlenker, Deon van der Walt / Marcel Reijans, Wolfgang Rauch / Oliver Zwarg, Reinhard Hagen / Matthias Holte, Robert Holzer, Olatz Saitua, Francisco Vas, María Rodríguez, Mireia Pintó, Itxaro Mentraka i altres.

DANSA

San Francisco Ballet

Setembre 2001 dies 4, 5, 6, 7, 8 i 9

El llac dels cignes Música: Piotr Txaiovski. Coreografia: Helgi Tomasson.

Setembre 2001 dies 12, 13, 14, 15 i 16

Prism Música: Ludwig van Beethoven. Coreografia: Helgi Tomasson.
In the Night Música: Frédéric Chopin. Coreografia: Jerome Robbins.
The Vertiginous Thrill of Exactitude Música: Franz Schubert. Coreografia: William Forsythe.
Sandpaper Ballet Música: Leroy Anderson. Coreografia: Mark Morris.

Compañía Nacional de Danza

Febrer 2002 dies 19, 20, 21, 22, 23 i 24

Arcangelo Música: Arcangelo Corelli. Coreografia: Nacho Duato.
Lamento Música: Henryk Gorecki. Coreografia: Nacho Duato.

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

 Gran Teatre del Liceu

CONCERTS

Concert Final Concerto
«Francesc Vilas»
Gener 2002 dia 20
Javier Pérez Batista

Die Schöpfung

La creació
Febrer 2002 dies 7 i 8
Barbara Bonney, Kurt Adler
i Robert Hale
Bertrand de Billy

Concert Beethoven / Strauss

Juny 2002 dia 26
Juliol 2002 dia 3
Alicia de Larocha
Peter Schneider

RECITALS

Marijana Lipovsek

Octubre 2001 dia 6

June Anderson

Octubre 2001 dia 20

Waltraud Meier

Novembre 2001 dia 6

Frederica von Staß

Febrer 2002 dia 26

Roberto Scandiuzzi

Març 2002 dia 18

Elena Prokina

Març 2002 dia 24

Dmitri Hvorostovski

Maig 2002 dia 24

FOYER

L'altra Bohème

«En ocasió de La Bohème»
Octubre 2000 dia 24

Marató Vincenzo Bellini
Commemoració del bicenni
del naixement de Vincenzo Bellini
Novembre 2000 dia 3

Gloriana: el film

«En ocasió de Gloriana»
Novembre 2001 dia 10

La dame aux camélias: de la novel·la a l'òpera
«En ocasió de La Traviata»
Desembre 2001 dia 14

Saint-Saëns

i els seus contemporanis
«En ocasió de Henry VIII»
Gener 2002 dia 19

El mite d'Orfeu a la música
«En ocasió de L'Orfeu»
Febrer 2002 dia 15

Música de cambra de Leos Janáček

«En ocasió de Katia Kabanova»
Març 2002 dia 16

Els italians a París

«En ocasió de La Favorite»
Abril 2002 dia 5

Música a la Unió Soviètica

«En ocasió de Lady Macbeth de Msenk»
Maig 2002 dia 12

Homenatge a Cosima Wagner i Anna Ricci

Maig 2002 dia 30

El jove Richard Wagner

«En ocasió de Tristan und Isolde»
Juny 2002 dia 27

SESSIONS «GOLFE»

«Tórtola Valenciana»

Setembre 2001 dies 28, 29 i 30
(Foyer)

«The diving Sarah»

Març 2002 dies 7 i 8
Homenatge a Sarah Bernhard
Sara Walker
(Foyer)

PROGRAMACIÓ INFANTIL

La petita Flauta Màgica

Wolfgang Amadeus Mozart
Novembre 2001
dies 10, 11, 12, 18, 24 i 25
Gener 2002 dies 26 i 27
Febrer 2002 dies 2, 3, 9 i 10
(Foyer)

Pere i el llop

Serguei Prokofiev
Març 2002 dies 23, 25, 26 i 27

Venda de localitats
A partir del 9 de juliol

VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

Taquilles del
Gran Teatre del Liceu
La Rambla 51-59
08022 Barcelona

Telèfon d'informació
93 485 99 13

www.liceubarcelona.com

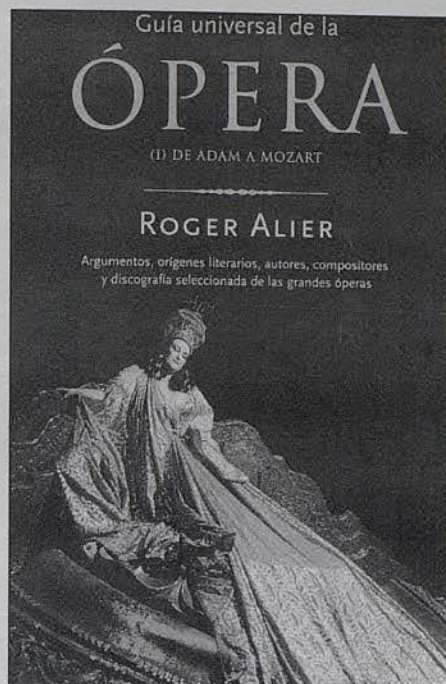
Roger Alier recull les òperes de repertori de tots els temps

El musicòleg fa un repàs, en la *Guía universal de la ópera*, de les òperes que han estat de repertori en el decurs de la història de la música, i les que es poden veure encara als auditoris actuals. En dos extensos volums, el professor Alier exposa amb detall l'origen de l'argument de cada òpera, les relacions entre els personatges, les escenes més destacades i una breu discografia.

Per PEP GORGORI

Feia alguns anys que Roger Alier tenia la intenció d'escriure un llibre d'aquestes característiques, i fins i tot l'havia arribat a redactar per a una editorial que finalment no va poder publicar-lo. Ara s'ha pogut treure l'espina i presentar el que, en definitiva, és el fruit de molts anys de treball. La *Guía universal de la ópera* es presenta per ordre alfabètic dels noms dels autors, i dins de cadascun, s'hi exposen les principals obres per ordre cronològic. A causa de l'envergadura del projecte, s'han hagut de fer dos volums: un que va des d'Adam a Mozart i un altre que va de Mussorgski a Zandonai.

Alier va començar a escriure els volums el juliol de l'any passat, i per Sant Jordi d'aquest any tots dos eren ja als prestatges de les llibreries, "escric ràpid, fent servir tots els dits, i bastant concentrat", diu, tot admetent, però, que els anys d'ofici són els que al capdavant tenen un paper més decisiu. A l'hora d'escollir quins autors i quines òperes calia explicar, va adoptar "un criteri personal". Més o menys, aquest criteri es podria resumir dient que hi ha "aquelles òperes que han estat de repertori, encara que ara no ho siguin, i que han deixat una traça, de vegades en la literatura, la pintura, la tradició musical...

en definitiva, que tinguin alguna cosa que encara les faci ser vives". Hi ha, però, algunes concessions: "n'hi ha alguna que no és gens de repertori, com és el cas de Domènec Terradellas, que és la primera vegada que se'n parla en un diccionari, però que he considerat interessant que hi fos. Aquest és un exemple especialment esotèric, perquè el que és habitual és que hi hagi el més normal: Puccini, Verdi, Wagner, Mozart..."

Tot i l'amplitud del tema de que tracta, el contingut de la *Guía* és aprofundit, i permet fer-se una idea força completa dels trets fonamentals per entendre cada òpera. El professor Alier no s'ha limitat a fer "com fan gairebé tots els diccionaris, és a dir, donar només l'argument, sinó que he fet una mica d'anàlisi, tot esmentant també els orígens literaris de l'argument quan té algun interès". A més, en cada entrada del llibre es detalla el caràcter de cadascun dels personatges, per a quina corda està escrit i també inclou els límits vocals de cadascun, amb la qual cosa "si un cantant vol fer un paper, pot saber si amb la seva veu pot arribar-hi o no".

Roger Alier detalla també les re-

lacions que s'estableixen entre els personatges, que al capdavant és el fonament del fil argumental. Per a ell, és igualment important tenir clar "qui estima a qui, qui odia a qui, i qui mata a qui". Cada apartat acaba amb una discografia, "no sempre la millor, però sí la més interessant". Aquesta breu llista, a més, dóna preferència a les gravacions que es poden trobar amb una certa facilitat a les botigues, i no es limita a esmentar gravacions que, tot i ser considerades magistrals, només són a l'abast dels col·leccionistes.

La *Guía*, en definitiva, està pensada per a un públic força ampli i heterogeni, des d'aquells interessats en la música en general que poden utilitzar-la com a instrument de consulta fins a les persones poc introduïdes en el món de l'òpera, per a qui pot ser una eina per facilitar la comprensió d'alguns aspectes complicats. Per a l'autor, "encara que a l'entrada del teatre et donin, o et vinguin, el programa, no et pots posar a llegir-lo en el moment, perquè no hi ha temps. Va millor dur-lo al cap, i la guia pot servir també per a això".

Aquest tipus de públic, precisament, és el que ha crescut més durant els darrers temps, segons el que creu Roger Alier. I per fer aquesta afirmació, es fonamenta en un estudi senzill, però significatiu: "jo agafo molts taxis, perquè no tinc carnet de conduir, i la quantitat de taxistes que porten sintonitzades emissores de música clàssica és impressionant. Abans no passava, això!"

FITXA

Roger Alier
Guía universal de la ópera
 Ediciones Robinbook,
 col·lecció "Ma non Troppo"
 Any 2000 (volum I) i
 2001 (volum II)
 502 pàg. (volum I),
 537 pàg. (volum II)
 Preu: 3.325 ptes. (aprox.)
 cada volum

Benvinguts al Palau, amics

Recepció domiciliària de les publicacions i programes de la Fundació i del Palau.

Liurament de la Targeta d'Identificació com a "Amic del Palau".

Prioritat i reserva d'entrades en els concerts organitzats per la Fundació.

Descompte del 25% en 4 entrades per a un concert determinat, organitzat per la Fundació.

Visites gratuïtes a les instal·lacions del Palau.

Descompte del 10% a la botiga "Les Muses del Palau".

Assistència gratuïta a determinats assaigs generals.

Descompte del 40% en la subscripció anual a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana".

Menció nominativa a la "Memòria" de la Fundació i al programa de cloenda.

Palau de la Música Catalana Barcelona

Només per 6.000 ptes. anuals, pots fer-te "Amic del Palau" i gaudir de tots aquests avantatges.
Truca al 93 295 72 00 i informa-te'n

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

Badalona, Ciutat de la Música

Una iniciativa del Consistori de la ciutat

L'estiu de l'any 2000 va sorgir de l'Ajuntament de Badalona una iniciativa que va implicar el Departament de Cultura, el d'Urbanisme, l'Alcaldia i el Conservatori de Badalona en un nou projecte: la Ciutat de la Música. Tothom ha acollit de molt bon grat la proposta. N'hi ha que es fregen els ulls i no acaben de creure-s'ho.

Per MARIA GRATACÓS i MONLLOR

L'alcaldessa de Badalona, Maite Arqué, ha explicat com camina el projecte i quins passos seguirà: "A hores d'ara s'està en una fase d'avantprojecte, en l'aplicació d'un pla funcional. Es preveu una primera fase del 2001-2003 per poder acollir la part formativa, que donarà vida al projecte i que és essencial. És l'arrel del projecte, que ha de permetre fer quallar i arrelar la Ciutat de la Música: els músics. I d'on provenen els músics sinó de l'ensenyament? Per això es preveu que entri en funcionament per fases. Primer s'hauran d'enllestir els equips de formació i el centre de documentació; si no hi ha entrebancs, voldríem que entrés en funcionament amb l'inici del curs escolar 2003-04. Després vindrà la construcció de pisos i instal·lacions per acollir els estudiants residents i finalment ens ocuparem de l'oferta musical d'oci (concerts, espectacles musicals, dansa, etc.)." I els diners d'on sortiran? "Els diners, sortiran de l'Ajuntament, que en principi posa 700 milions per començar. També n'hi haurà de l'àrea metropolitana i dels fons europeus. I altres institucions que ens poden donar suport a partir del reconeixement de l'encert d'aquest projecte."

El Conservatori de Badalona

Com neix?

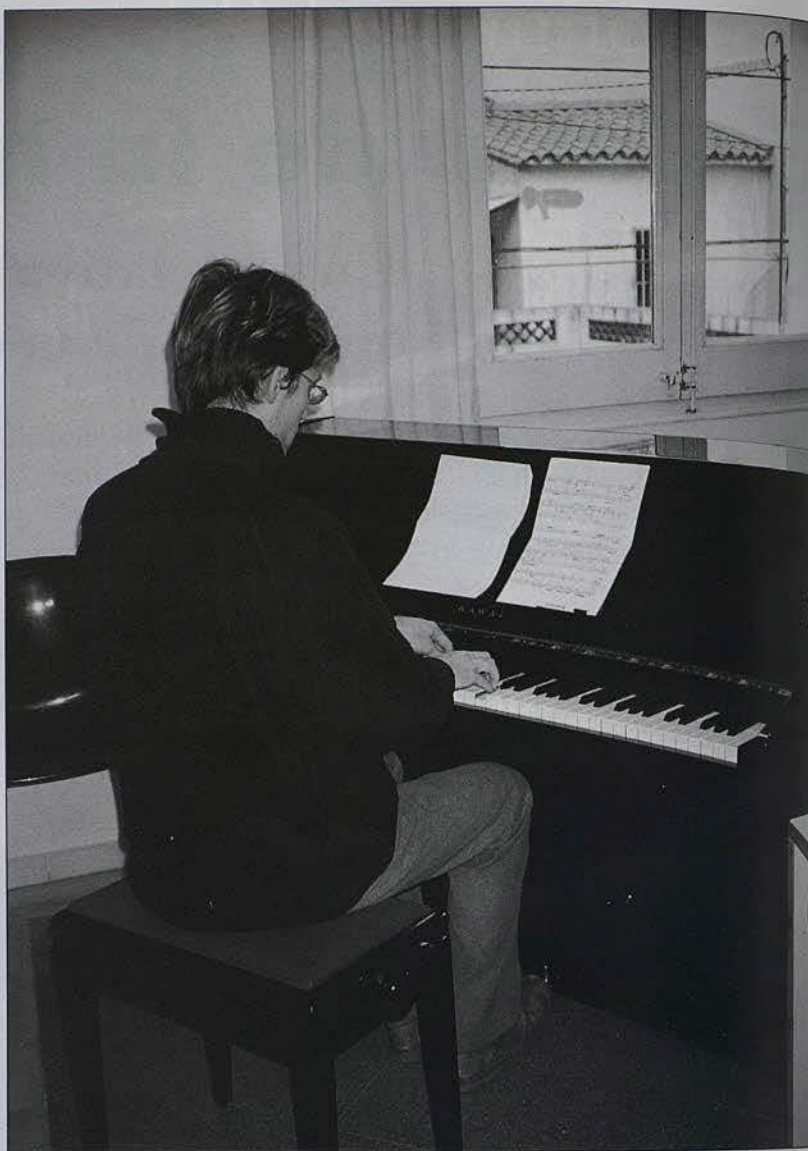
Aquest projecte, segons l'alcaldessa de Badalona, Maite Arqué, *"neix de la necessitat d'ampliació del Conservatori, d'una banda i, de l'altra, de la necessitat de reformar un espai, un edifici que és un monument modernista com és l'escorxador."* Joan Mayné, director de l'Àrea de Cultura, Solidaritat i Cooperació, explica: *"Calia ampliar l'espai de formació musical i l'oferta i pal·liar la situació actual de manca d'espai. El Conservatori, que ofereix estudis de nivell mitjà professional i l'Escola de Música Moderna, que ofereix estudis no reglats de jazz i de música pop a molta gent de Badalona han quedat saturats. Com que no tenen capacitat física per créixer, hem pensat a oferir-los un espai on puguin desenvolupar les seves activitats i donar un impuls a la vida musical; per tal que projectin la ciutat i alhora que recullin els interessos de tot l'àmbit metropolità. Tot això ja existeix i ara només s'ha de potenciar. Per això aquest projecte és ideal. Tenim l'avantatge que no partim de zero, sinó que partim d'una realitat que existeix amb unes circumstàncies concretes. Cal crear nous equipaments per als músics."*

Gestió del projecte

Aquest projecte serà gestionat per una fundació promoguda per l'Ajuntament, amb la finalitat de garantir l'eficàcia de la gestió de tot el complex, i que estarà oberta a la col·laboració dels municipis de l'entorn i entitats públiques supramunicipals i empreses vinculades al món de la música.

Un espai musical per a tothom

La Ciutat de la Música és un nom per definir un complex d'equipaments destinats a la promoció, difusió, formació i producció

Amb aquest projecte es preveu oferir un ampli ventall de titulacions acadèmiques dins l'ensenyament reglat

musical. Per a la promoció hi haurà tres espais: l'Auditori, la Factoria i el Club. La difusió comptarà amb el Centre de Recursos Musicals, que serà alhora un centre d'informació-documentació i lúdic. Una instal·lació telemàtica acollirà una biblioteca, una fonoteca, una mediateca i una gran xarxa electrònica d'informació musical. Serà un espai de consulta i d'audició de tota mena de música. També es preveu la construcció d'una residència d'estudiants.

Fent història a la ciutat del "micaco"

"Cap al 1980 l'Escola Municipal de Música va ser reconeguda pel llavors Ministeri d'Educació

i Ciència com a Conservatori, cosa que va permetre el creixement qualitatiu i quantitatiu. Va absorbir molts estudiants i professors de Barcelona i rodalia. Avui el Conservatori acull gent que ve d'arreu a estudiar-hi. Ara, el Conservatori necessita expandir-se, créixer, desenvolupar-se, perquè tot el que té de potencialitat esdevingui una realitat d'una manera natural. Com tot allò natural que neix, es desenvolupa i en créixer necessita expandir-se. En aquest sentit, el projecte «Badalona, Ciutat de la Música» no pot ser més oportú. Es preveu que l'any 2003 serà quan comenci a funcionar la part formativa del projecte. A partir de llavors començaran a arrencar altres projectes, com la mediateca."

Més oferta musical i noves titulacions

Les titulacions que ofereix a hores d'ara el Conservatori són del grau mitjà professional. En Jordi Llorens, gerent del Conservatori, parla del futur: *"Ens interessaria que el Conservatori en el futur fos un centre d'ensenyament superior dins la LOGSE, o si més no, que pogués oferir ensenyaments superiors d'algunes especialitats, com ara la música antiga o el jazz."*

En Joan Mayné també incideix sobre aquest punt: *"La concepció del Consistori passa per adherir al projecte la música pop i la música tradicional catalana, que en aquests moments viu un esclat de formacions a Badalona. També s'hi incorporarà l'ensenyament reglat en matèria de flamenc. Hi haurà ofertes formatives monogràfiques i específiques de les músiques que empren noves tecnologies. I tècniques de posada en escena. Aquesta oferta formativa lliga amb un treball que ja es va fent, però que es vol impulsar més i coordinar més. S'intentarà relacionar els ensenyaments de música a les escoles i als instituts de Secundària amb l'ensenyament reglat i no reglat que ofereixen a hores d'ara el Conservatori i l'Escola de Música de Badalona. Es posaran els recursos necessaris i es treballarà estretament entre tots per oferir seminaris i cursos de formació per als especialistes de música a l'ensenyament obligatori."*

Activitat musical al "badiu"

Badalona és molt activa musicalment. D'una banda, del Conservatori han sorgit alumnes que col·laboren de manera essencial en la vida musical catalana, com per exemple el Cor Infantil del Conservatori, que participa des de fa anys en les produccions del Gran Teatre del Liceu. De l'Escola de Música han sortit una big

La Sra. Maite Arqué,
alcaldesa de Badalona

band, grups de música llatina, música country, música brasilera, rock, pop, etc. Badalona compta també amb una Banda Simfònica Municipal, una orquestra de cambra de grau mitjà, una Orquestra de Cambra Júnior i una Coral del Conservatori. A més a més, el Conservatori disposa d'un estudi d'enregistrament i un segell discogràfic per promoure el treball interpretatiu dels estudiants del Conservatori, els de l'Escola de Música i els de flamenc. A més de tot això hi ha un arrelat sector de flamenc que ha donat noms com Miguel Poveda, Calderón. A la ciutat hi ha al voltant de 100 grups de diversos gèneres, formacions que mantenen una programació musical a la ciutat. A banda de tot això, s'està formant a hores d'ara una escola al centre cívic de Can Canyadó dedicada a l'estudi dels instruments tradicionals.

El nou eix urbanístic de la ciutat. Una via de comunicació

Amb aquest projecte s'està construint un nou centre de ciutat, un nou pol d'atracció a la ciutat. Segons en Joan Mayné: *"La Ciutat de la Música estarà ficada en el rovell de l'ou de l'oferta lúdica, esportiva, cultural i residencial. A més, està ben comunicat i ben a prop l'autopista, la línia 4 del metro i el 2009 la línia 9*

del metro també hi arribarà. L'espai del Parc de Can Carig també serà aprofitat –com ho està essent els darrers temps, per fer-hi macroconcerts–, ja que té capacitat per acollir entre 20.000 i 30.000 persones."

Badalona versus Barcelona

També parla sobre la proximitat de Barcelona: *"Que la Ciutat de la Música de Badalona sigui a prop de Barcelona, ben al contrari del que es podria pensar, és bo per diverses raons. En primer lloc ens permet oferir un servei a la metròpoli. I en segon lloc, ens permet oferir bons professionals de la música (professors, músics) i ens permet tenir un públic: alumnes, amateurs amb caràcter metropolità. Tot i que el factor de proximitat amb Barcelona en moltes coses no és bo –perquè Barcelona absorbeix bona part de l'activitat lúdica de l'àrea metropolitana–, en el tema de formació i documentació es pot produir el fenomen invers i esdevenir un pol d'atracció que generi l'efecte contrari al que ara vivim. Badalona viurà en pocs anys una gran transformació de tipus psicològic en els ciutadans de tot l'entorn de Barcelona. I farà canviar els hàbits culturals i musicals de la gent, tant dels ciutadans de Badalona com de l'entorn."*

Liceu
2001
2002

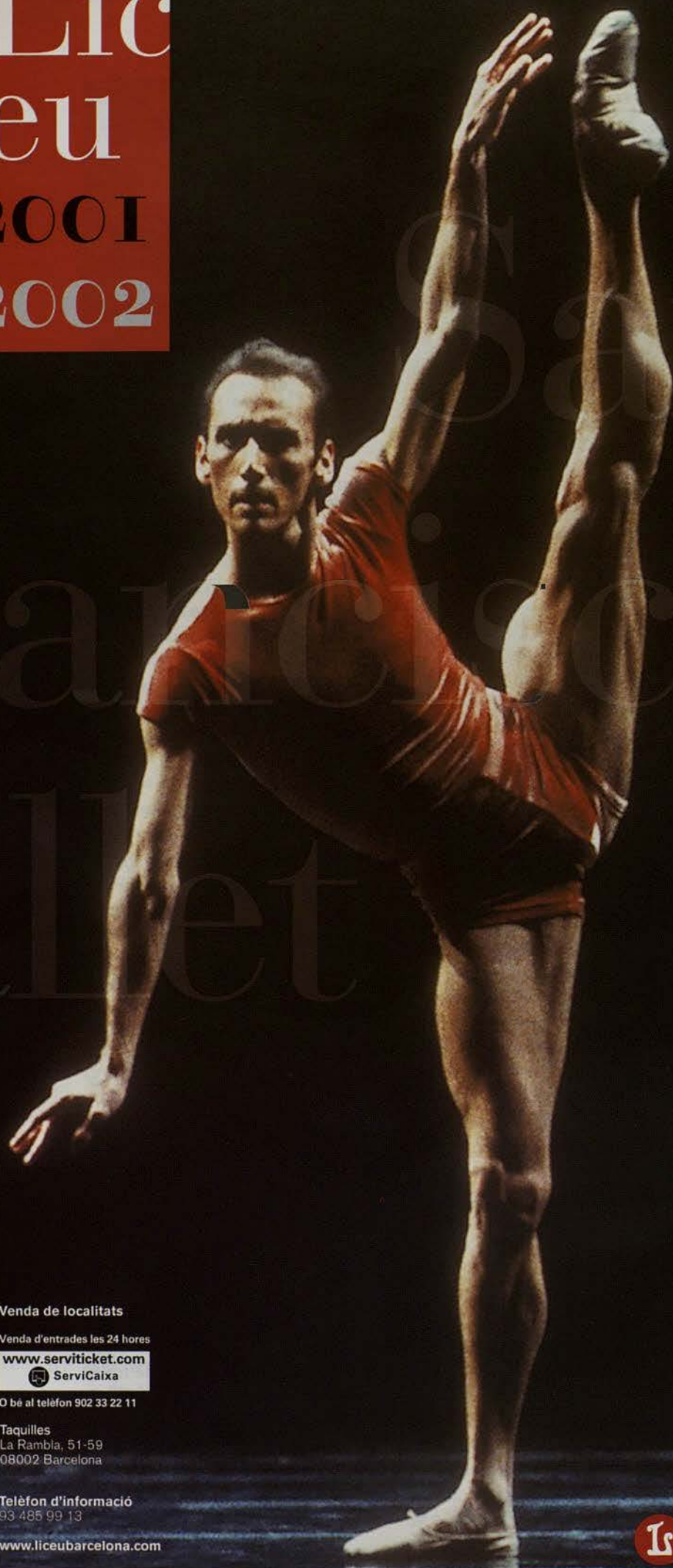
Funcions fora d'abonament:

Setembre 2001

dia 14 a les 20.30 h

dia 15 a les 21.30 h

dia 16 a les 17.00 h

San Francisco Ballet

Prism

Música: Ludwig van Beethoven

Coreografia: Helgi Tomasson

In the Night

Música: Frédéric Chopin

Coreografia: Jerome Robbins

The Vertiginous Thrill of Exactitude

Música: Franz Schubert

Coreografia: William Forsythe

Sandpaper Ballet

Música: Leroy Anderson

Coreografia: Mark Morris

Venda de localitats

Venda d'entrades les 24 hores

www.serviticket.com

 ServiCaixa

O bé al telèfon 902 33 22 11

Taquilles

La Rambla, 51-59

08002 Barcelona

Telèfon d'informació

93 485 99 13

www.liceubarcelona.com

Gran Teatre del Liceu

MIKROKOSMOS

El nou Museu Pau Casals

La data del 2 de juny de 2001 ha de ser inscrita en els annals dels fets culturals del nostre país com una fita assenyalada: la inauguració del nou Museu Pau Casals, a la remodelada Vila Casals, a Sant Salvador, el Vendrell.

Una mesura de la sensibilitat cultural d'una col·lectivitat, n'és el grau de consciència de la importància de les seves personalitats més destacades, aquelles que han contribuït a enriquir-la o que n'han esdevingut símbol.

Sortosament, Catalunya ha tingut i té un esplet de figures la trajectòria de les quals ha esdevingut i és un referent segur en molts àmbits. Entre totes elles, cap de tan indiscutible i de projecció universal com Pau Casals, el qual mai no dissocià la seva condició d'artista de la radical afirmació d'uns principis ètics (per la pràctica dels quals -i sovint a costa de renúncies doloroses- fou qualificat pel ministre francès Georges Bidault de ser "una de les consciències del nostre temps").

D'aquí la importància de la preservació del seu llegat i de la difusió del seu exemple. A aquesta tasca esmerça els seus esforços la Fundació Pau Casals, concretats els darrers anys -amb l'impuls decidit del seu vicepresident, senyor Joan Carles Brugué- en la rehabilitació de la Casa-Museu de Sant Salvador, que era per a Casals "l'expressió i la síntesi de la meua vida de català i d'artista."

Al conjur del nom de Casals ha estat aconseguida una fonda sinergia d'esforços i il·lusions, que ha assolit la implicació dels estaments públics i de la societat civil en la realització del projecte (d'un extrem rigor conceptual) i que ha fet superar tota mena d'obstacles, en ordre a una finalitat: enaltir la memòria de Casals i fer-la viva a les generacions actuals i a les futures.

Per això el nou Museu Pau Casals és cridat a transcendir una funció unívoca i a esdevenir un centre dinamitzador de la cultura musical, amb entusiasme vocacional i amb voluntat de servei, a exemple d'aquella figura insigne que passà part de la seva vida a la Vila que porta el seu nom.

Des d'ara, el nostre país té un nou equipament cultural de primer ordre; i el Museu Pau Casals és ja una cita obligada per a tothom per a qui la música és un bé irrenunciable i la dignitat humana un valor essencial.

Pere Artís

Ina Kancheva i Arturo Pastor, premis del Concurs de Cant Manuel Ausensi

La soprano búlgara de 24 anys Ina Kancheva i el baríton de Crevillent (Alacant) també de 24 anys Arturo Pastor van guanyar el primer premi de veu femenina i masculina, respectivament, del IV Certamen de Cant per a Veus Joves-Premi Manuel Ausensi, amb un milió de pessetes per a cadascun. El premi també inclou la possibilitat d'intervenir en una producció del Liceu, actuar en el cicle de primavera de l'Auditori Pau Casals del Vendrell, intervenir en la segona Gala Lírica Alfredo Kraus d'Aspe i la possibilitat de participar en la gala lírica de l'Orquestra i el Cor de RTVE.

El segon premi, dotat amb mig milió de pessetes, va ser per a la soprano de 25 anys M. Amparo Navarro, de Faura (València). El tercer premi, de 200.000 pessetes, va ser per a la soprano de 26 anys de Las Palmas de Gran Canària Elisa Vélez; el quart premi, de 100.000 pessetes, per al tenor bilbaí de 31 anys Mikeldi Achalandabaso; i el cinquè i sisè premis, també de 100.000 pessetes cadascun, per al baríton de Saragossa de 20 anys Isaac Galán i la soprano argentina de 30 anys Susana Rodríguez.

També van obtenir-hi diplomes i accèssits, el baríton andorrà de 24 anys Marc Canturri, el tenor càntabre de 30 anys Manuel de Diego, la soprano bilbaína de 29 anys Marta González de Ubieta, el tenor madrileny de 32 anys José Alberto García i el baríton de Castrillón (Astúries) de 26 anys David Menéndez.

El jurat estava format per Manuel Ausensi, Bernabé Torres, Montserrat Vives, Begoña López, Cecilia Velázquez, Francesca Roig, Fernando Sans, José M. Damunt, Lluís Andreu i Julio Blasco.

En aquesta edició hi van participar 106 estudiants menors de 32 anys. Hom destacà el nivell més que notable dels finalistes, sobretot el de les veus femenines. Aquest certamen és organitzat per Àmbito Cultural d'El Corte Inglés Diagonal. ■

Concert de l'Schola Gregoriana de Mallorca

Aquesta formació dirigida per Salvador Melià, pertanyent a l'Associació Amics del Cant Gregorià, va oferir el passat 14 de juny el concert que fa anualment al Monestir de Santa Clara de la Ciutat de Palma. S'hi van interpretar les obres *Missa Prop Pace* i *Gaude Maria Virgo*.

D'altra banda, l'Schola Gregoriana de Mallorca va actuar amb antelació a la cita de Palma a Salamanca i Maó.

Aquesta formació va ser fundada fa sis anys. ■

Celebrat el seminari La música a l'àrea catalanovalenciana al segle XVI

Amb aquest títol el seminari se celebrà els dies 16, 17 i 18 de juliol al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), dirigit per Romà Escalas i organitzat pel Consorci Universitat Internacional Menéndez Pelayo de Barcelona-Centre Ernest Lluch.

El seminari, al qual van assistir alumnes universitaris i de cursos superiors de conservatori, va analitzar, bàsicament, els trets més significatius del renaixement musical d'aquesta zona geogràfica de la Península.

Les diverses matèries van ser impartides per Emili Ros, Jordi Rifé, Jaume Medina, Romà Escalas, Jordi Ballester, Dinko Fabris, José Vicente González Valle, Jordi Savall i Màrius Bernadó. ■

TANGENTS

El Teatre Líric

A l'Espai Brossa ens van retornar el perfum d'un dels intents més autòctons en el món de la música escènica: el teatre líric. Amb una versió reduïda i esquematitzada de l'obra *Liliana* d'Enric Granados, estrenada al desaparegut Palau de les Belles Arts de Barcelona el 1911, vam poder intuir en què consistia el Teatre Líric: una via més popular, diferent de l'opereta, del musical i de la sarsuela. *Liliana* estava musicada sobre un text d'Àpelles Mestres. D'altres autors —Josep Carner, Santiago Rusiñol, Ignasi Iglésias i Àngel Guimerà—, segons el promotor de la reposició, Xavier Padullés, van aportar també textos a la fórmula.

La història —deliciosa— ens va captivar per mitjà de l'art del narrador Enric Majó i fragments musicals pensats per a un grup de cambra van ser ben interpretats per Maria Lluïsa Ibáñez a l'arpa. Es podia imaginar l'obra amb l'argument escenificat i amb la formació musical adequada.

Caldria l'intent de recuperar aquest gènere i precisar si les altres obres de Granados: *Blancaflor*, *Picardol*, *Petrarca*, *Gaziel* i *Follet*, s'hi podien també enquadrar; si el Màgic òpal d'Albéniz tirava més per aquí o era un musical més aviat anglès; o si la *Rosons* i la *reina del cor* d'Enric Morera s'hi podien adequar.

Som pessimistes, però, davant aquesta iniciativa, en veure que per a coses més segures no tenim política cultural nacional. Madrid va capitalitzar la reposició de *The Duenna* de Gerhard i ja ha anunciat —n'han tret el disc— el *Merlín* d'Albéniz. Aquí no hi ha resposta escènica. Preferim dedicar els recursos a malbaratar òperes famoses en mans de directors escènics iconoclastics.

Jordi Maluquer

V Curs Internacional de Música Romàntica
Giuseppe Verdi

7 i 8 de setembre, Figueres, Museu de l'Empordà. Director: Miquel Alsina i Farrés. Professors: Anna M. Garcia, Salvador Oliva, Maria Pertile i José Luis Téllez.

A diferència de les altres edicions, enguany José Luis Téllez farà de fil conductor del curs amb un recorregut cronològic per l'evolució musical de Verdi seguint tres obres que pertanyen a èpoques diferents: *Nabucco* (1842), de l'etapa nacionalista; *La Traviata* (1853), de l'època de maduresa, i *Falstaff* (1893), la seva darrera òpera. El fet que els professors provinquin de diversos àmbits: la història, la literatura i la crítica musical, fa que aquest curs pugui oferir una visió àmplia de l'òpera com a art total, ja que aglutina molts vessants: la literatura, el paper sociopolític de l'obra i l'estructura musical que tria per a la seva expressió.

El curs es fa de dijous a dissabte. Comença amb una contextualització històrica a càrrec d'Anna Maria García, que parlarà de la importància políticocultural del compositor a la seva època. S'analitzarà el fenomen social que es produïa després d'escoltar una determinada ària, quan la gent s'alçava i cridava “¡Viva VERDI!” aquest nom tenia dues significacions, es referia tant al talent del compositor com a la crida política derivada de l'acròstic V.E.R.D.I., és a dir, Vittorio Emmanuelle Rei di Italia. A la tarda José Luis Téllez farà veure com molts dels cors de l'òpera

Nabucco eren plens d'al·lusions a la lluita per a la unificació d'Itàlia i eren interpretats pel poble com a símbol del *risorgimento* (“Mia patria, si bella e perduta”).

L'endemà, divendres, Maria Pertile explicarà les relacions entre el llibret i l'òpera. Parlarà de la figura del llibretista Arraigo Boito, amb qui comença a col·laborar Verdi l'any 1871 amb l'òpera *Aida* i amb qui després féu *Otello* i *Falstaff*. La jornada es clourà amb un concert dins la IX Schubertiada a Vilabertran.

Dissabte Salvador Oliva serà l'encarregat d'exposar el seu estudi sobre la transformació dels textos: del literari al llibret d'òpera. És a dir, els elements narratius que hi intervenen i el tractament en el pas del text de dramaturgia teatral al text de dramaturgia operística, i ho farà centrant-se en tres creacions de Shakespeare: *Machbeth*, *Otello* i *Falstaff*. Tres personatges a qui Verdi posà música els anys 1847, 1887 i 1893, respectivament. A la tarda José Luis Téllez parlarà d'aquesta darrera, *Falstaff*, una òpera de caràcter *buffo* que Verdi va escriure als vuitanta anys, abans de morir: “*La rissata final*”.

I per cloure el curs, es podran escoltar *lieder* a Vilabertran. ● Maria Gratacós

Concerts de la Coral Albada amb Pierre Cao

La Coral Albada, pertanyent a l'Agrupació Cor Madrigal, va prendre part en una estada a Luxemburg entre els dies 7 i 11 d'abril. L'estada va ser dirigida pel prestigiós director coral Pierre Cao i va ser una invitació de l'Institut Europeu de Cant Coral (INECC).

En el curs d'aquesta trobada es va preparar un programa, juntament amb el *Coeur Robert Schumann*, creat per l'Institut Europeu de Cant Coral, el Centre de Cant Coral de la Comunitat Francesa de Bèlgica, Landesmusitrat i Saar Sünngerbund. Es tracta, com la Coral Albada, d'una formació integrada per joves cantaires d'edats no superior als 25 anys.

El programa que es va preparar constava d'una primera part integrada per *Sion ou le Calvaire de Theodore Gouvy* que va dirigir Pierre Cao, i la segona estava formada per *Lo Noi de la Mare d'Anto-*

Esteve Nabona

ni Nicolau que dirigí el titular de la Coral Albada, Esteve Nabona; *Warning to the rich* dirigit per Martin Foltz i *Chichester Psalms* de Leonard Bernstein amb direcció de Pierre Cao. Hom comptà amb el suport de l'orquestra Philharmonie de Lorraine. Cal dir que en totes les obres, incloent-hi *Lo Noi de la Mare*, van intervenir els dos cors esmentats i que aquesta obra va ser molt gratament valorada per Pierre Cao i pels cantaires i director del Cor Robert Schumann. ■

Les Musicades de Lió, del 6 al 16 de setembre

El cicle de música Les Musicades, que se celebra cada any a la ciutat francesa de Lió, enguany té lloc del 6 al 16 de setembre. Es tracta de la música de cambra interpretada pels músics més adequats.

En aquesta edició destaca la interpretació de dos sextets de Richard Strauss i Txaikovski, del *Quartet per a la fi dels temps* de Messiaen i de *The unanswered question* d'Ives. També s'hi interpreten tríos de Haydn, Mendelssohn, Glinka i Schubert; quatre quartets de Brahms i Mozart; quintets de Mozart, Dvorák, Xostakóvitx... Els intèrprets més coneguts són el pianista Jean Claude Pennetier, els violinistes Ana Txumachenko i Joseph Silverstein, el violoncel·lista Rocco Filppini, el clarinetista i compositor Jörg Widmann i el contrabaix Christian Suter.

Els cinc primers, paral·lelament, imparteixen classes magistrals del 5 al 16 de setembre. De l'organització s'ocupa Musicalyon, que compta amb la direcció artística formada per Marie-Jo Schmitt, Philippe Andriot i la pianista Teresa Llacuna. ● **Jordi Maluquer**

L'Escola d'Òpera de Sabadell prepararà La Bohème

L'Escola d'Òpera de Sabadell, que dirigeix Mirna Lacambra, convoca el concurs per accedir al VI Curs de Professionalització que serà dedicat a *La Bohème* de Giacomo Puccini. Aquest concurs seleccionarà els papers principals que representaran l'òpera de Puccini en sessions especials i paral·leles a les representacions oficials del cicle Òpera a Catalunya.

El concurs tindrà lloc del 4 al 8 de febrer de 2002 i hi poden prendre part tots els cantants de nacionalitat espanyola o estrangers residents a Espanya, amb una edat màxima de 35 anys, i que tinguin la carrera de cant acabada en conservatori o equivalent amb professor particular.

El professorat del Curs, durant els mesos de març i abril de 2002, seran Roger Alier, Albert Argudo, Pep Anton Gómez, Pau Monterde, Enriqueta Tarrés i Jordi Vilà.

Més informació a: Escola d'Òpera de Sabadell; tel.: 93.725.67.34; fax: 93.727.53.21. Internet: www.amics-opera-sabadell.es A/e: aaos@sumi.es ■

CONVOCATÒRIES

XV PREMI SGAE DE JOVES COMPOSITORS. Hi poden participar tots els creadors musicals nascuts a partir del dia 1 de gener de 1966 amb obres que s'ajustin a una plantilla mínima de quatre intèrprets i màxima d'un intèrpret de cadascuna de les famílies d'instruments següents: flauta, oboè, clarinet, fagot, trompa, trompeta, trombó, piano, violí, viola, violoncel, contrabaix i percussió. S'hi atorgaran quatre premis: 1.000.000, 500.000, 250.000 i 125.000 pessetes. La data límit de presentació d'obres és el dia 5 d'octubre de 2001. Per a més informació: Sra. Fina Sitjes. Cap de Comunicació de l'SGAE a Catalunya. Pg. Colom, 6. 08002 Barcelona. Tel.: 93.268.90.00. Fax: 93.268.90.02. A/e: fsitjes@sgae.es.

I CONCURS SGAE DE JAZZ TETTE MONTOLIU 2001. Emmarcat dins la Biennal SGAE de Jazz Tette Montoliu, poden presentar-s'hi totes les obres d'aquest gènere (en qualsevol de les seves variants) compostes en data anterior a la de la convocatòria de les bases. Cada compositor pot presentar un màxim de tres obres originals i inèdites. S'hi atorgaran quatre premis: 1.000.000, 750.000, 500.000 i 250.000 pessetes. La data límit de presentació d'obres és el dia 12 d'octubre de 2001. Per a més informació: Sra. Fina Sitjes. Cap de Comunicació de l'SGAE a Catalunya. Pg. Colom, 6. 08002 Barcelona. Tel.: 93.268.90.00. Fax: 93.268.90.02. A/e: fsitjes@sgae.es.

V CONCURS NACIONAL DE CORS "TURRÓN DE JIJONA". Hi poden participar tots els cors espanyols, fins i tot infantils i juvenils, formats per un mínim de 20 cantaires i un màxim de 50. Cal enviar-hi una cinta de cassete (type II crom) o DAT, d'una durada aproximada de 25 minuts. Les obres per interpretar, totes a capella, s'han d'ajustar als paràmetres següents: obres a una veu, una de qualsevol època o estil; obres a diverses veus, una dels segles XV o XVI, una dels segles XVII, XVIII, XIX o XX, una obra popular o folklòrica, i un villancet popular. Es faran dues seleccions, la primera de sis cors i la segona de tres, els quals participaran en la final a Xixona el dia 8 de desembre.

S'hi atorgaran tres premis: 600.000, 400.000 i 300.000 pessetes. Els enregistraments i les inscripcions cal enviar-les abans del 15 d'octubre de 2001. Per a més informació: Consejo Regulador de las Indicaciones Geográficas Protegidas Jijona y Turrón de Alicante. Apartat de correus 131-Font del Moratell, s/n. 03100 Xixona. Tel.: 96.561.24.46. Fax: 96.561.24.27. www.jijona.com A/e: postmaster@jijona.com

II CONCURS INTERNACIONAL DE PIANO COMPOSITORS D'ESPANYA. Del 15 al 19 de desembre de 2001, a l'Auditori Joaquín Rodrigo de Las Rozas de Madrid, serà dedicat a Xavier Montsalvatge. Hi poden participar pianistes de qualsevol nacionalitat menors de 33 anys durant les dates del concurs. S'hi atorgaran quatre premis: 1.000.000, 500.000, 250.000 i 100.000 pessetes, més un premi de 250.000 pessetes al millor intèrpret de música espanyola. El primer premi inclou una gira de concerts. La data límit d'inscripció és el dia 2 de novembre de 2001. Per a més informació i obres que cal preparar: Concurs Internacional de Piano Compositors d'Espanya. Autillo, 12. Urbanització Molino de la Hoz. 28230 Las Rozas de Madrid. Tel.: 91.630.08.80. Fax: 91.630.21.26. www.cipce.org A/e: cipce@cipce.org.

XXI CONCURS NACIONAL DE JOVES PIANISTES CIUTAT D'ALBACETE. Organitzat per Joventuts Musicals d'Albacete, tindrà lloc en aquesta ciutat murciana entre els dies 27 de novembre i 1 de desembre de 2001. Hi poden participar tots els pianistes de nacionalitat espanyola que no hagin fet els 30 anys abans del 27 de novembre de 2001 ni hagin guanyat el primer premi d'aquest concurs. S'hi atorgaran tres premis: 500.000, 250.000 i 100.000 pessetes, més un premi especial de 100.000 pessetes per al millor intèrpret de Chopin. La inscripció acaba el dia 26 d'octubre de 2001. Per a més informació i obres que cal preparar: Joventuts Musicals d'Albacete. Pl. Gabriel Lodares, 4. 02002 Albacete. Tel.: 967.22.73.50/967.50.01.91 (de 10 a 12 h i de 16 a 19 h, de dilluns a divendres). Fax: 967.50.18.72.

Euroconcert

Fidelitat i també noms importants

Gairebé sempre costa trobar elements distintius acusats entre la programació d'una temporada i la d'una altra d'Euroconcert. Aquest cicle manté una fidelitat acusadíssima a una línia d'actuació, i aquest és un mèrit i alhora el resultat del seu èxit; èxit que es manifesta, consegüentment, sobretot en la fidelització d'un públic específic que troba amb molta exactitud allò que vol.

Per J.C.C.

Christoph Prégardien i Michael Gees

Tanmateix, la propera temporada ofereix algun matís diferenciador, que hom centraria en una superior presència de noms estel·lars, de figures conegudes que farceixen de manera espessa aquest inamovible decàleg que conforma el cicle any rere any, i que en la propera edició serà el dissetè.

Així, hom constata la presència del pianista Christian Zacharias, situat en un primeríssim rang de consideració, que protagonitzarà el segon concert amb un programa integrat per obres de Domenico Scarlatti i Debussy. És el cas també del tenor Christoph Prégardien, que acompanyat de Michael Gees interpretarà un programa format per 24 cançons de comiat i de viatge de Franz Schubert. Així mateix l'actuació de La Grande Écurie et la Chambre du Roy que dirigeix Jean-Claude Malgoire, en un programa de molt pes, format per tres oratoris barrocs: *Jephté* de Carissimi i

L'Ensemble Micrologus

L'histoire d'Esther i Judith, sive Bethulia liberata de M. A. Charpentier. Igualment cal fer esment al duet format per Lluís Claret i Josep Maria Colom, en un interessant programa format per la integral de les *Sonates per a violoncel i piano* de Johannes

Brahms. Un altre nom de relleu és el de la clarinetista alemanya Sabine Meyer, que actuarà amb el seu conjunt Bläserensemble Sabine Mayer, amb un programa format per obres de Mozart, Krommer i Beethoven. Tot això sense oblidar l'inevitable I Mu-

Bläserensemble Sabine Meyer

sici, enguany amb un programa integrat per obres de Pergolesi, Tartini i Vivaldi.

Aquesta llista exposada no ha de menystenir l'interès i la qualitat de la resta de concerts, amb la presència de l'Ensemble Micrologus, que iniciarà el cicle el dia 22

d'octubre, en un concert que comptarà amb la col·laboració de la Capella de Música de Santa Maria del Mar en un programa titulat "Cants i danses dels pelegrins medievals" que inclou l'extraordinari *Llibre vermell de Montserrat* i quatre *Cantiques de San-*

ta Maria d'Alfons X el Savi.

L'Accademia Strumentale Italiana portarà una altra manifestació centrada en la música antiga amb el títol de "O dolce vita mia" (música vocal i instrumental del Renaixement italià), mentre que el Quartet de la Filharmònica de Berlín interpretarà un programa titulat "El quartet amb piano: tres estils", amb obres de J. Suck, Mozart i Brahms.

El cicle el clourà la Capella Leopoldina de Viena amb la soprano Maria Zadori i la contralt Lydia Vierlinger amb direcció de Jörg Zwicker. El programa, titulat "Del barroc bohemí al meridional," inclou obres de J. D. Zelenka i Pergolesi.

Com és habitual, hom oferirà dos concerts gratuïts per als abonats, els quals tindran lloc al Monestir de Pedralbes els dies 8 i 9 d'octubre amb l'actuació del conjunt I Solisti della Sere-nissima, que interpretarà obres de Sammartini, Lotti i Vivaldi, aquest darrer -ben segur-, un dels autors més prodigats no sols en aquest cicle sinó en el decurs de la història d'Euro-concert.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Francesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/libreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat

Nº Agència

Dígit control

Nº Compte

Titular

Adreça agència

Banc/Caixa

Població

Agència

Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Carrer

Població

Professió

Telèfon

Dte.

Província

Desitjo subscriure'm a partir del número

amb la quota anual de 4.200 ptes.

semestral de 2.350

Faré efectiu l'import mitjançant

☐ taló bancari adjunt.

☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Les seves dades seran incorporades als fitxers del Grup Palau de la Música (Orfeo Català, Fundació Orfeo Català-Palau de la Música i Consorci del Palau de la Música Catalana), amb seu al carrer de Sant Francesc de Paula, 2, de Barcelona, CP 08003, per fer-ne la gestió general, i en aquesta adreça pot exercir tots els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició.

Concerts Simfònics al Palau

VI TEMPORADA 2001-2002

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

CONCERT 1

Dissabte, 22 de setembre 2001, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

Jordi Figaró, tenora

Salvador Brotons, director

obres de

**J. M. Usandizaga, X. Boliart, M. Oltra
X. Benguerel i M. de Falla**

CONCERT 2

Dissabte, 6 d'octubre 2001, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

Virginia Parramon, soprano

Josep Pons, director

obres de

G. Bizet, M. Ravel i C. Franck

CONCERT 3

Dissabte, 13 octubre 2001, 19 hores

Orquestra Pablo Sarasate

Joan Enric Lluna, clarinet

Ernest Martínez Izquierdo, director

obres de

**X. Montsalvatge, C. M. van Weber,
J. Sibelius i A. Ginastera**

CONCERT 4

Dissabte, 24 novembre 2001, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

Luis Michal, director

obres de

**W. A. Mozart, F. Danzi,
L. Boccherini i A. Piazzolla**

CONCERT 5

Dissabte, 15 desembre 2001, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

Salvador Brotons, director

Festival de valsos i danses

CONCERT 6

Dissabte 26 de gener 2002, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

Jordi Mora, director

A. Bruckner

Símfonia núm. 4 en Mi bemoll major, «Romantica»

CONCERT 7

Dissabte, 2 de febrer 2002, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

Salvador Brotons, director

Concert de carnaval

obres de

**W. A. Mozart, C. Saint-Saëns, A. Dvorák,
A. Katxaturian i H. Berlioz**

CONCERT 8

Dissabte 23 de març 2002, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

Francesc Garrigosa, tenor

Xavier Forner, trompa

Cor Lieder Camera

Salvador Brotons, director

B. Britten

*Serenata per a trompa, tenor i orquestra, op. 31 /
Cantata de Sant Nicolau, op. 42*

CONCERT 9

Dissabte 20 d'abril 2002, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

Emilio Gonzalez, piano

(guanyador del Premi Ricard Viñes 2000)

Edmon Colomer, director

obres de

W. A. Mozart i J. Brahms

CONCERT 10

Dissabte 25 de maig 2002, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

Cor de Cambra de l'Auditori de Lleida

Orfeó Català

(patrocinat per Fundació Caixa Penedès)

Cor Infantil de l'Orfeó Català

Solistes a determinar

Manuel Valdivieso, director

C. Orff

Carmina Burana

CONCERT 11

Dissabte 8 de juny 2002, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

Lluís Claret, violoncel

Achim Fiedler, director

obres de

L. van Beethoven i F. J. Haydn

CONCERT 12

Dissabte 22 de juny 2002, 19 hores

Orquestra Simfònica del Vallès

M. Lluïsa Cantos, piano

Salvador Brotons, director

obres de

**D. Kabalevski, A. Katxaturian i
D. Xostakóvitx**

Localitats: de 1.000 a 5.500

Venda de localitats: A partir del 9 de juliol

Informació i venda:

Palau de la Música Catalana

Tel. 93 295 72 00

Organitza

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

Orquestra
Simfònica
del Vallès

El cicle Concerts Simfònics al Palau incrementa l'oferta

Un total de dotze concerts integraran l'oferta del cicle Concerts Simfònics al Palau que promouen conjuntament la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i l'Orquestra Simfònica del Vallès.

Per RRM

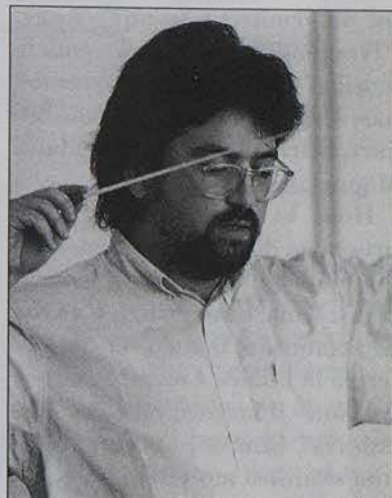
Aquest cicle arriba ja a la seva sisena temporada i ho fa amb unes expectatives excel·lents després que en les cinc anteriors hagi aconseguit fidelitzar un ampli sector de públic amb uns índexs d'assistència de més del 90%, fet que ha afavorit l'increment dels programes fins a arribar a la propera edició als dotze, que es duran a terme entre el dia 22 de setembre i el 22 de juny següent; sempre en sessió de dissabte a la tarda i sempre, igualment, al Palau de la Música Catalana. Tot això amb un ventall de preus que en el concert de més envergadura de producció arriba a les 5.000 pessetes la localitat més cara i 2.000 la més barata, mentre que en la gamma baixa es mou entre les 3.500 i les 1.000 pessetes.

En el pla artístic, la progressiva millora qualitativa de l'orquestra sabadellenca afavoreix que resulti atractiva per a directores de gran nivell, començant pel seu titular, Salvador Brotons, que serà el responsable de cinc programes del cicle, mentre que la resta comptarà amb un estol de bona part dels altres millors directores catalans —successivament: Josep Pons, Ernest Martínez Izquierdo, Jordi Mora, Edmon Co-

FOTO: G. POCH

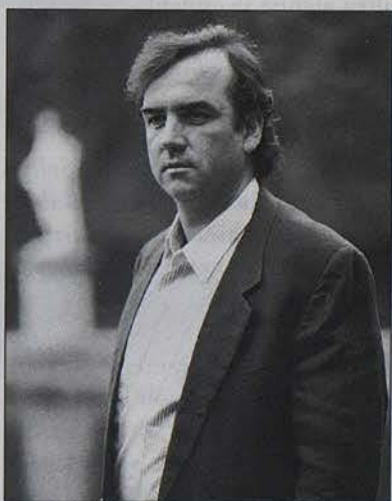
Salvador Brotons

Manuel Valdivieso

Joan Enric Lluna

Jordi Mora

lomer i Manuel Valdivieso— i també alguns de forans, com Luis Michal i Achim Fiedler.

Cal assenyalar que un dels concerts, el tercer, no serà a càrrec de la Simfònica del Vallès, sinó d'una formació convidada, l'Orquestra Pablo Sarasate de Pamplona, dirigida pel titular, Ernest Martínez Izquierdo.

És el mateix cas pel que fa a solistes, amb la presència de noms tan rellevants com el violoncel·lis-

ta Lluís Claret (*Concert per a violoncel* de Haydn) i la pianista Maria Lluïsa Cantos (*Concert per a piano i orquestra* de Khatxaturian), el clarinetista Joan Enric Lluna (*Concert per a clarinet i orquestra* núm. 2 de Weber), el tenor Jordi Figaró (*Concert per a tenor i orquestra* de Xavier Boliart), el pianista Emilio González, guanyador del Concurs Ricard Viñes 2000 (*Concert per a piano i orquestra* núm. 1 de

Brahms), juntament amb les veus de Virgínia Parramon i Francesc Garrigosa.

Pel que fa a obres, dominen les pròpies del gran repertori universal, encara que amb criteris força selectius i amb aportacions originals. És el cas del primer concert, que com tots respon a un títol determinat –en aquest cas, “Tres pobles, una sola llengua: la música”–, i que integra obres del base Usandizaga, els catalans Boliart, Oltra i Benguerel i l'andalús Manuel de Falla.

Hom hi ha de destacar la presència de compositors poc sovintejats en les grans programacions: Ginastera, Danzi, Kodály, Khatxaturian, Britten –de qui s'oferirà la bonica *Cantata de sant Nicolau*–, Piazzola, Sibelius i Kabalevski. Com es pot veure, hi ha una simbiosi molt evident entre gran espectacle segur i exigència. S'hi podrà gaudir d'obres tan agraïdes per al gran públic com, ultra alguna ja esmentada, la *Simfonia núm. 4, “Romàntica”* de Bruckner, *Simfonia núm. 38, Praga* de Mozart, *Carmina Burana* de Carl Orff, la “Suite núm. 1” de l'*Arlesiana* de Bizet, *Schérezade* de Ravel, *Carnaval dels animals* de Saint-Saëns, *Carnaval romà* (obertura) d'Héctor Berlioz, obertura *Leonora núm. 3* de Beethoven, *El sombrero de tres picos* de Falla, etcètera. I no faltaran el sempre molt ben acollit Festival de Valsos i Danses, en el qual, juntament amb una selecció dels més coneguts de Johann Strauss, també es podran escoltar obres de Txaikovski, Borodin i Kodály.

Ja s'ha fet esment de la versió del *Carmina Burana* (obra que darrerament es programa amb gran assiduïtat), que comptarà amb la presència de l'Orfeó Català i del seu Cor Infantil i del Cor de Cambra Enric Granados de Lleida, i un conjunt de solistes vocals per determinar sota la batuta de Manuel Valdivieso. Aquest concert és en coproducció amb l'Auditori de Lleida.

Curiosament, en el concert nú-

FOTO: G. POCH

L'Orquestra Simfònica del Vallès al Palau de la Música

mero 11 (8 de juny de 2002) s'oferirà una simfonia de Beethoven que prèviament hagi estat escollida pels assistents al cicle.

El cicle té un pressupost de 60 milions de pessetes, dels quals 40

són restituïts mitjançant la venda de localitats i la resta és assumida a parts iguals per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música i per l'Orquestra Simfònica del Vallès.

Creiem oportú aprofitar l'avinentesa per destacar el paper progressivament protagonista que està aconseguint l'Orquestra Simfònica del Vallès en el conjunt de la vida musical catalana. Com és ben sabut, es tracta de l'única formació simfònica de caràcter privat no sols de Catalunya sinó de tot l'Estat, i la seva pervivència és possible, sobretot, gràcies a l'esforç del seu equip humà: artístic bàsicament, i també gerència i de gestió.

La seva estructura financera, en aquest sentit, resulta eloqüent. La major part del seu pressupost es manté gràcies a la recaptació per ingressos de taquilla i per caixets, capítol aquest que arriba fins al 60%, mentre que les subvencions i esponsorització amb prou feines arriben al 40%. Per dir-ho en altres tipus de guarismes, cada localitat de l'OSV és subvencionada amb 400 pessetes, mentre que en el concertisme, i no cal dir-ho, la lírica institucional, aquests guarismes es multipliquen per gairebé 20 vegades... o més, fins i tot. Potser no caldria dir res més.

Tan sols cal afegir la seva impagable funció d'orquestra nacional, disponible, per tant, per resoldre exigències de concertisme simfònic arreu del país, aspecte que adquireix una gran importància, com a fet compensador del protagonisme gairebé únic de Barcelona en aquest apartat.

Cicle de l'Orquestra Simfònica del Vallès a Sabadell

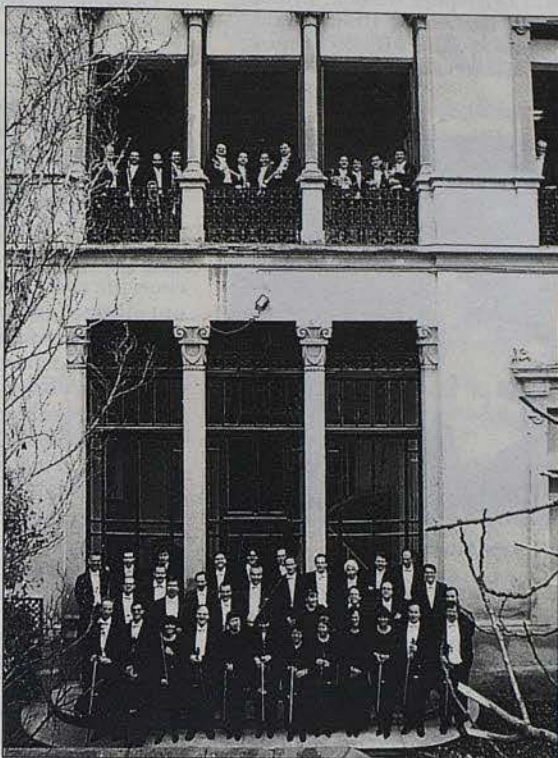
Sabadell, gràcies a la seva treballada Orquestra Simfònica del Vallès, és la segona ciutat catalana que compta amb un cicle de concerts simfònics. Cicle que en realitat s'estructura a redós del que ofereix Concerts Simfònics al Palau, encara que amb menor quantitat.

Per RRM

En total seran vuit, els programes que s'escoltaran a Sabadell: els titulats "Tres pobles, una sola llengua: la música, paradisos perduts" que dirigirà Josep Pons amb Virgínia Parramon i obres de Bizet, Ravel i César Frank; el titulat "L'arc i la batuta" que dirigirà Luis Michal, tots al Teatre Principal; i a partir d'aquí la resta tindran lloc al renovat Teatre La Faràndula. Seran el Festival de Valsos i Danses (dues vegades), el dedicat al carnaval, el Concert de Setmana Santa amb la interpretació de la *Cantata de sant Nicolau* de Britten i el titulat Sèrie Mozart i finalment la versió de *Carmina Burana*.

Juntament amb aquesta programació, hom ofereix una iniciativa singular a casa nostra, els Concerts Conversa, en certa manera a imitació dels que oferia Leonard Bernstein, en els qual el director dóna explicacions didàctiques al públic sobre les obres que seran interpretades. Això s'esdevindrà en els concerts número 1 (direcció de Salvador Brotons), número 2 (direcció de Luis Michal), número 3 (direcció de Jordi Mora) i número 4 (direcció d'Edmon Colomer).

També se celebraran dos Concerts Didàctics, proposta que en-

Vuit programes configuren la temporada 2001-02 de l'Orquestra Simfònica del Vallès a Sabadell, concerts que es repartiran entre el Teatre Principal i el renovat Teatre La Faràndula

guany arriba a la tercera edició, dedicat als centres de Primària i Secundària de Sabadell, en els quals seran afrontats els temes "Un instrument anomenat orquestra" i "El llenguatge musical".

calatunya música

203

revista musical catalana

MITSUBISHI ELECTRIC

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ - PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Mitsubishi Electric s'ha incorporat com a Patrocinador del cicle "El Primer Palau", organitzat per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

El conveni de patrocini ha estat signat pel Sr. Sadayuki Abeta, President de Mitsubishi Electric a Espanya i el Sr. Fèlix Millet, President de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Amb aquest patrocini Mitsubishi Electric expressa el seu ferm suport a la cultura.

Una lectura un pèl confusa de Wernicke de Giulio Cesare

Giulio Cesare de Georg Friedrich Händel. Llibret de Nicola Francesco Haym. Ann Murray, Enric Serra, Ewa Podlès, Petia Petrova, Angeles Blancas, Christopher Robson, Lynton Black, Itxaro Mentxaka, Héctor Manzaneres. Dramatúrgia: Herbert Wernicke. Direcció musical: Harry Bicket. Coproducció Gran Teatre del Liceu-TheaterBasel. Gran Teatre del Liceu. 19 de juny de 2001.

FOTO: A. BOVILL

Ewa Podlès i Ann Murray

Per JAUME COMELLAS

Inevitablement i una vegada més, el component dramatúrgic torna a esdevenir fonamental a l'hora de considerar la versió de la darrera proposta de la temporada liceística. No cal insistir com aquest aspecte ha esdevingut recurrent tot al llarg d'un cicle, en aquest sentit ric i exuberant i inevitablement polèmic.

La figura de Wernicke, ja coneguda a casa nostra amb dos títols barrocs oferts darrerament, *La Calisto* i *Alcina*, d'entrada suposava la garantia d'un treball ric i d'una profunda càrrega poètica; brillant, creatiu i innovador. Però alhora no provocador i, per tant, amb unes concretes dosis de consens o d'acceptació més o menys còmoda. Amb tot, un treball seu sempre restava del tot o força obert.

I en aquest tot la versió de *Giulio Cesare* crec ha pecat d'una certa confusió a l'hora de traduir les seves intencions. Unes intencions que en una primera lectura, la pròpia de l'espectador en el moment immediat de la representació —la més irrenunciable—, no han aparegut clares i hom ha hagut de recórrer a aprofundiments intel·lectuals força elaborats per capir —a posteriori i, per tant, sense el *pathos* instantani—, el text precís escrit realment per Wernicke.

Un text que potencia com-

ponents com la transversalitat i la colonització cultural més que no els sentiments que mouen els protagonistes. En altres temps, d'això, n'hauríem dit una lectura política o dialèctica. I ara algú la podrà considerar com intercultural. No cal dir que és una opció segurament lícita en la mesura que, com correspon a tota obra dramatúrgica creativa, cerca enriquir i potenciar tots els components de l'obra original. El problema és que el discurs li ha sortit poc diàfan i a més ha marginat més del compte el *pathos* dramàtic propi de les relacions entre els personatges. Aspecte certament d'una escassa consistència considerat en si mateix (en la literalitat de la feblesa del llibret), però que en el context musical en què es tradueixen és, com en totes les òperes, l'autèntic motor del gènere.

Wernicke, en tot cas, com sempre, ha jugat a fons amb el seu criteri i hi ha posat a disposició grans dosis d'imaginació. El recurs a la Pedra Rosetta, imatge de l'inici de la interpretació del llenguatge egipci, i del cocodril, esdevenen elements d'una càrrega connotativa importantíssima, però en tot cas insuficientment clarificadors immersos en d'altres —la barreja de vestuaris de diferents èpoques i distanciades entre si—, que costen —hi insisteixo—, en la primera visita fonamental, per potenciar la idea mare. Determinades

guipades iròniques a manera d'apunts de gag, sovint amb una forta càrrega connotativa, sovint agafen l'espectador a contrapeu i amb això perden eficàcia.

La barreja d'àries d'altres òperes, en aquest sentit tampoc no ajuda a la clarificació.

En el capítol interpretatiu cal destacar en primer lloc la tasca endegada per Harry Bicket, que va saber dotar l'orquestra del teatre d'una musicalitat idònia, en un mig camí molt reeixit del concepte romàntic i de l'arqueològic, d'una gran elegància, refinament i idoneïtat. Prestigiós expert en el repertori barroc, la seva tasca va resultar senzillament admirable. Pel que fa a les veus, grata sorpresa la soprano Angeles Blancas, una cantant de gran personalitat, amb una línia de cant matisadament seca, que va saber dotar d'una im-

sant autoritat el seu personatge de Cleopatra. Ann Murray, ben altrament, va ser un Giulio Cesare una mica absent, mancat de dimensió heroica; molt correcte, fins i tot brillant en determinats moments, però sense imposar-se damunt l'escena. En tot cas, l'autèntica transcendència la va aportar la contralt Ewa Podlès en una interpretació de Cornelia sensacional; absolutament inoblidable. Noblesa de veu, elegància i profunditat es van unir en una versió d'una categoria extraordinària. La Podlès canta amb naturalitat, sense cap mena d'affectisme, pouant sempre en el contingut més profund de cada nota, no abandonant-se mai a l'efecte fàcil. Enric Serra va fer un Curio sobrat de recursos i Petia Petrova va cantar molt bé el seu paper de Sesto, tanmateix excessivament rígida en l'apartat actoral.

Creativitat immarcescible de Maurice Béjart

Compania Béjart Ballet Lausanne. *Le Presbytère n'a rien perdu de son charme, ni le jardin de son éclat*. Coreografia de Maurice Béjart. Música de Wolfgang Amadeus Mozart i Queen. Gran Teatre del Liceu. 5 de juliol de 2001.

Per J. C.C.

Felicitment hem pogut conèixer no molts però sí alguns treballs relativament recents de Maurice Béjart. La seva extraordinària personalitat creativa forma part, doncs, de la nostra inculturació. I en aquest sentit, la seva nova presència al Liceu, almenys personalment, em creava un concret clima d'incertesa sobre els resultats, ja que havia observat una certa tendència a una reiteració formal, d'altra banda prou justificable en una trajectòria tan dilatada, més de mig segle, com la del coreògraf mar-sellès.

Res d'això no s'ha complert, felicitment, en aquesta producció de categoria tan impressionant com la que acabem de gaudir al Liceu. Un espectacle que esgota totalment la capacitat d'assumpció de plaer autèntic, que sadolla fins a l'escreix el poder de seducció i que deixa l'espectador gairebé atutit de tan rica i

suggestiva imatgeria en moviment.

Si el ballet contemporani és sempre, per essència, un fet de contingut abstracte, hom ha de renunciar a cercar-hi explicacions. El programa ens parla d'una mena de reflexió metafísica sobre l'amor i la mort; conceptes i dialèctica tan oberta que tant poden donar per a una coreografia com per a un enciclopèdia molt assenyada. Allò que importa per damunt de tot és que Béjart i —molt important— una companyia d'una categoria impressionant són capaços de trasbalsar el públic, de dur-lo per camins inefables, de crear un món riquíssim de sensacions i de suggestions; d'elevat a la categoria de transcendència inaprehensible cada instant, cada moment, cada moviment, cada alè sonor, cada mirada atenta. Anar més enllà i cercar més explicacions pot resultar més sobrer. Definitivament, Maurice Béjart continua sent un doll inesgotable d'energia creativa.

**DILLUNS, 17 DE
SEPTEMBRE DEL 2001****7:08 PRIMER TEMPS**

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

**9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES****9:06 REPERTORI DE CON-
CERT**

KALINNIKOV: Obertura per a orquestra "Bylina".

Orquestra Simfònica de l'Antiga Unió Soviètica. Dir.: Evgeny Svetlanov. (12 m).

MOZART: Fantasia per a piano, KV 397.

Alicia de Larrocha, piano. (6 m).

BRUCH: Kol Nidrei, per a violoncel i orquestra, op. 47.

Mischa Maisky, violoncel. Orquestra de París. Dir.: Symon Bychkov. (11 m).

CRUSELL: Quartet amb clarinet n. 1, op. 2.

Thea King, clarinet. Membres del Quartet de corda Allegri. (19 m).

10:00 AGENDA MUSICAL**10:03 CAPSA DE MÚSICA**

HOLEWA: Duetino per a violí i guitarra.

Emil Dekov, violí. Magnus Andersson, guitarra. (8 m).

DEBUSSY: La damoiselle élue. Frederica von Stade. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (20 m).

KHATXATURIAN: Simfonia n. 2 "La campana".

Orquestra Filharmònica d'Armènia. Dir.: Loris Tjeknavorian. (43 m).

BARON: Sonata per a llaüt sol en sol M.

Pier Luigi Polato, llaüt. (13 m).

PERGOLESI: Confitebor tibi Domine.

Cor Balthasar Neumann. Orquestra Barroca de Freiburg. Dir.: Thomas Hengelbrock. (17 m).

MOZART: Quintet de corda, KV 516.

Ensemble 415. (35 m).

FAURE: 2 Barcaroles per a piano, n. 12, op. 106 bis i n. 13, op. 116.

Paul Crossley, piano. (7 m).

TANEIEV: Sant Joan de Damasc, cantata.

Nikolay Sukirov, baríton. Orquestra dirigida per Andrey Chistiakov. (24 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

Concerti grossi op. 3 i op. 6 de G. F. Händel

Concerto grosso, op. 3 n. 1.

Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (10 m).

Concerto grosso, op. 3 n. 2.

Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (12 m).

Concerto grosso, op. 3 n. 3.

The Brandenburg Consort. Dir.: Roy Goodman. (8 m).

Concerto grosso, op. 3 n. 4.

La Grande Écurie et la Chambre du Roy. Dir.: Jean-Claude Malgoire. (12 m).

Concerto grosso, op. 3 n. 5.

The Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Iona Brown. (10 m).

**14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE
XX**

SCHÖNBERG: Variacions per a orquestra, op. 31.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (23 m).

NONO: La fabbrica illuminata, per a veu i cinta magnètica.

Carla Henius, soprano. Cor de la RAI de Milà. Dir.: Giulio Bertola. Marino Zucceri, cinta. (17 m).

WEBER: Sis peces per a orquestra, op. 6.

Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (13 m).

**15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES****15:06 ELS ORGUES DE
CATALUNYA**

Orgue de l'Església de sant Sever de Barcelona

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de juliol de 1997 a l'Església de Sant Sever de Barcelona. ELS ORGUES DE CATALUNYA (XVII CICLE).

Obres de BRUNA, CABANILLES i CASANOVES.

Jordi Figueres, orgue. (55 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 MÚSICA CORAL

WOLF: "Die Stimme des Kindes" (La veu del nen), cançó.

Lieder Càmera. Adolf Pla, piano. Dir.: Josep Vila. (7 m).

BRITTEN: A.M.D.G. (Ad majorem Dei gloriam)

The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (19 m).

BORTNIANSKI: Concert n. 32, per a cor.

Cor estatal Glinka de Sant Petersburg. Dir.: Vladislav Txernutxenko. (12 m).

SCHUBERT: Cançó dels esperits sobre l'aigua, D 714.

Cor Monteverdi. Conjunt Instrumental. Dir.: John Eliot Gardiner. (11 m).

**20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES****20:04 AGENDA MUSICAL****20:10 REPERTORI DE CON-
CERT**

OFFENBACH: Obertura de "La filla del tambor major".

STRAUSS, J.: Nova Pizzicato-Polca, op. 449. Enregistrament en directe del Concert d'Any Nou, gener del 2000.

Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Dir.: István Bogár. (7 m).

TXAIKOVSKI: Obertura 1812, op. 49.

Orquestra de Cambra de St. Petersburg. Orquestra Militar de Leningrad. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (16 m).

TOLDRA: Sis sonets, per a violí i piano.

Sofia Puche, piano. Josep M. Alpiste, violí. (24 m).

21:00 MOMENTS MUSICALS

ELGAR: "La dansa", primer fragment de les "Escenes de les Terres Altes Bavareses", op. 27.

Richard Markham, piano. The City of Birmingham Symphony Chorus. Dir.: Simon Halsey. (4 m).

JANACEK: Segon moviment de la suite "La petita guineu astuta".

Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Jiri Belohlávek. (8 m).

BACH: Primer moviment de la sonata per a viola de gamba, BWV 1029.

Jordi Savall, viola de gamba. Ton Koopman, clavecí. (5 m).

GLIERE: Obertura sobre temes eslaus.

Orquestra Filharmònica de la BBC. Dir.: Vassily Sinaisky. (10 m).

MOZART: "Nascoso è il mio sol", canon a 4 veus femenines, KV 557.

Cor de dones del Concentus Vocalis. (3 m).

ALBENIZ: "Sevilla", tercera dansa de la Suite Espanyola, op. 47.

Alicia de Larrocha, piano. (5 m).

MACMILLAN: Dança coral i Coda, fragments finals de Veni, Veni, Emmanuel.

Colin Currie, percussió. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Takuo Yuasa. (7 m).

BACH, W. F.: Tercer moviment de la simfonia de la cantata "Dies ist der Tag".

Concerto Köln. (3 m).

SCHUBERT: "Auf der Bruck" (Al pont), lied D. 853.

Gérard Souzay, baríton. Dalton Baldwin, piano. (3 m).

MUSSORGSKI: Introducció i Polonesa de "Boris Godunov" (arranjament de Rimski-Korsakov).

Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (6 m).

BOLCOM: "Graceful Ghost" (Rag), per a violí i piano.

Gil Shaham, violí. Jonathan Feldman, piano. (9 m).

HUMMEL: Tercer moviment del concert en Fa M per a fagot i orquestra.

Christian Davidsson, fagot. Orquestra de cambra de Sundsvall. Dir.: Niklas Willén. (7 m).

BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 15, op. 28 "Pastoral".

Maurizio Pollini, piano. (5 m).

GOULD, M.: "Oh, Susanna", de la "Foster Gallery" (suite basada en cançons i danses de Stephen Foster).

Orquestra Simfònica Nacional d'Ucraïna. Dir.: Theodore Kuchar. (4 m).

MENDELSSOHN: "El caminant alegre", "Serenata nocturna", "Cançó del beure", "Cançó de comiat", quatre lieder per a quatre veus d'home, op. 75.

Die Singphoniker. (10 m).

PIAZZOLLA: "Verano Porteño", de "Cuatro estaciones porteñas",

(arranjament de Leonid Desyatnikov).

Gidon Kremer, violí. Kremerata Baltica. (6 m).

BARBETTA: Tres peces per a llaüt.

Jakob Lindberg, llaüt. (5 m).

HAYDN: Primer moviment de la simfonia n. 42.

The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (9 m).

23:00 AGENDA MUSICAL**23:03 JAZZ DE NIT**

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 IMATGES

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 MÚSICA DE CAMBRA

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 15.06 a 15.58).

2:30 MOMENTS MUSICALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 21.00 a 22.58).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

**DIMARTS, 18 DE
SEPTEMBRE DEL 2001****7:08 PRIMER TEMPS**

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

**9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES****9:06 REPERTORI DE CON-
CERT**

DVORAK: Romança en fa m op. 11.

Gil Shaham, violí. Orquestra de Cambra Orpheus. (12 m).

BACH: "Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit" (El temps de Déu és el millor temps) (Actus Tragicus), cantata BWV 106.

Ann Monoyios, soprano. Steven Rickards, contratenor. Edmund Brownless, tenor. Jan Opalach, baix. The Bach Ensemble. Dir.: Joshua Rifkin. (20 m).

BRITTEN: Guia d'orquestra per a joves (Variacions i Fuga sobre un tema de Purcell), op. 34.

The London Philharmonic. Dir.: Leonard Slatkin. (17 m).

10:00 AGENDA MUSICAL**10:03 CAPSA DE MÚSICA**

CAVALLI: Àries.

Frederica von Stade, mezzo-soprano. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Raymond Leppard. (24 m).

HINDEMITH: Els quatre tem-
peraments, tema i variacions per
a piano i corda.

Siegfried Mauser. Orquestra
Simfònica de la Ràdio de Frank-
furt. Dir.: Werner Andreas Al-
bert. (29 m).

STRAUSS, J.(II): Les Mil i una
Nits, vals.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (8 m).

KABALEVSKI: Concert per a
piano i orquestra n. 3, en Re M,
op. 50.

Emil Gilels. Orquestra Simfò-
nica de la Ràdio de l'URSS. Dir.:
Dmitri Kabalevski. (17 m).

BACH: "Angenehmes Wieder-
au" (Agradable Wiederau), can-
tata profana BWV 30a.

Christiane Oelze, soprano. Inge-
borg Danz, contralt. Marcus Ull-
man, tenor. Andreas Schmidt,
baix. Gächinger Kantorei. Bach-
Collegium de Stuttgart. Dir.: Hel-
muth Rilling. (34 m).

SOR: Fantasia op. 63 "Record de
Suïssa".

Duo Chomet-Cazé. (13 m).

DANZI: Concert per a flauta i
clarinet amb orquestra op. 41.

James Galway, flauta. Sabine Me-
yer, clarinet. Orquestra de Cam-
bra de Württemberg. Dir.: Jörg
Faerber. (21 m).

SIBELIUS: Suite Karelia op. 11.
Orquestra Simfònica de Göte-
borg. Dir.: Neeme Järvi. (15 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
Concerti grossi op. 3 i op. 6 de
G. F. Händel

Concerto grosso, op. 3 n. 6.
The Brandenburg Consort. Dir.:
Roy Goodman. (7 m).

Concerto grosso, op. 6 n. 1.
The English Concert. Dir.: Tre-
vor Pinnock. (12 m).

Concerto grosso, op. 6 n. 2.
Les Arts Florissants. Dir.: Wil-
liam Christie. (12 m).

Concerto grosso, op. 6 n. 3.
The English Concert. Dir.: Tre-
vor Pinnock. (12 m).

14:00 MOMENTS LÍRICS
SOR: El Telemaco nell'isola di Ca-
lipso, òpera.

Yolanda Auyanet, soprano. Joan Cabero,
tenor. Angel òdena, bariton. Albert Ro-
maní, clavicèmbal. Orquestra de
Cambra del Garraf. (61 m).

**15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES**

15:06 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió
musical dels pobles d'arreu.

ESCÒCIA: "Bhèir mi ó", tradi-
cional.

Matthew Gilsenan, Niall Morris,
James Nelson, tenor. Irish Film
Orchestra. Dir.: Frank Gallag-
her. (4 m).

FRANÇA: "Dissonance". "Tuit
cilh que son enamorat". "Le Ca-
rreteryon", selecció de cançons
de la Provença.

Conjunt de tamborinaires.
(14 m).

RAJASTHAN: "Rajasthan", "Ta-
ri mane mé", "Jiv ki jari", "Amou
jini laguéré", "Pipeli".

Gulabi Sapera. Hameed Khan.
Ramjan Khan. Mahabub Khan.
Siraj Khan. (12 m).

PERÚ: "Auqui Puli", "Octava de
Santiago", "Huayno negritos".
(14 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT
Programació realitzada a partir
de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmi-
na Malagarriga.

**19:00 MÍTICS I LLEGENDA-
RIS**

SCHUBERT: "Winterreise" (Viat-
ge d'Hivern), cicle de lieder D.
911, selecció.

Peter Pears, tenor. Benjamin
Britten, piano. (54 m).

**20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES**

20:04 AGENDA MUSICAL
**20:10 REPERTORI DE CON-
CERT**

PACHELBEL: Canon i giga.
Música Antiqua de Colònia.
(5 m).

DVORAK: Dues danses esclaves,
op. 72 n. 2 i op. 46 n. 3.

Orquestra de Cleveland. Dir.:
George Szell. (11 m).

MOZART, L.: Passeig musical en
trineu.

Ensemble Eduard Melkus.
(23 m).

AURIC: Adieu, New York! (Fox-
trot).

Peter Toperczer, piano. (6 m).

21:00 PERFILES
Raimon Colomer conversa amb
un compositor al voltant de la se-
va obra.

23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Pre-
sentació a càrrec d'Alfred Ceta-
ya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes

0:30 IMATGES
Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Repeti-
ció del Dilluns, Dimarts, Dime-
cres, Dijous, Divendres, de 13.00
a 14.00).

1:30 MÚSICA DE CAMBRA
Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Repeti-
ció del Dilluns, Dimarts, Dime-
cres, Dijous, Divendres, de 15.06
a 15.58).

2:30 MOMENTS MUSICALS
Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Repeti-
ció del Dilluns, Dimarts, Dime-
cres, Dijous, Divendres, de 15.06
a 15.58).

4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Repeti-
ció dels programes de Dilluns,
Dimarts, Dimecres, Dijous, Di-
vendres, de 10.03 a 13.00).

**DIMECRES, 19 DE
SETEMBRE DEL 2001**

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia pre-
sentada per Eulàlia Benito. Re-
cull d'obres breus. Inclou but-
lletins informatius i agendes mu-
sicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
**9:06 REPERTORI DE CON-
CERT**

RAVEL: Dafnis i Cloe. (Segona
suite).

Philharmonia Orchestra. Dir.:
Giuseppe Sinopoli. (18 m).

SMETANA: Quartet de corda
n. 2.

Quartet de Praga. (19 m).

COPLAND: El salón México.
Orquestra Simfònica de Dallas.
Dir.: Eduardo Matas. (11 m).

10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA

CHOPIN: 6 Preludis per a pia-
no, op. 28.

Martha Argerich. (8 m).

HAYDN: Quartet de corda op.
64 n. 5 (Hob. III:63) "L'Alosa".

Quartet Aeolian. (18 m).

NIELSEN: Simfonia n. 6 "Sim-
fonia Semplice".

**Orquestra Simfònica de San
Francisco.** Dir.: Herbert Bloms-
tedt. (34 m).

TAUSCH: Concert per a dos cla-
rins i orquestra n. 1, op. 27.

Thea King, Nicholas Bucknall.
Orquestra de Cambra anglesa.
Dir.: Leopold Hager. (24 m).

SZABELSKI: Simfonia n. 5 per
a cor, orgue i orquestra.

**Cor i Orquestra Filharmònica
Nacional de Polònia.** Dir.: And-
rzej Markowski. (19 m).

BRAHMS: Danses hongareses,
primer volum.

Julius Katchen, i Jean-Pierre
Marty, piano. (26 m).

PURCELL: My heart is inditing,
Z 30.

Solistes vocals. Cor i Orquestra
del Collegium Vocale. Dir.: Phi-
lippe Herreweghe. (14 m).

XOSTAKOVITX: Suite de "Ka-
terina Ismailova".

Orquestra Nacional Escocesa.
Dir.: Neeme Järvi. (17 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
Concerti grossi op. 3 i op. 6 de
G. F. Händel

Concerto grosso, op. 6 n. 4.
The English Concert. Dir.: Tre-
vor Pinnock. (11 m).

Concerto grosso, op. 6 n. 5.
Händel & Haydn Society. Dir.:
Christopher Hogwood. (14 m).

Concerto grosso, op. 6 n. 6.
Les Arts Florissants. Dir.: Wil-
liam Christie. (15 m).

**14:00 MÚSICS DE CATALU-
NYA**

ALBÉNIZ: Rapsòdia cubana, op.
66.

Ana Vega Toscano, piano. (6 m).

ANONIM: "Cuncti simus", del Lli-
bre vermell de Montserrat.

Ensemble Micrologus. (4 m).

**Enregistrament fet al Monestir
de Montserrat el 11 d'agost de
2000.**

LAMOTE DE GRIGNON, R.:
Simfonia catalana.

**Orquestra Simfònica de Barce-
lona i Nacional de Catalunya.**
Dir.: Salvador Brotons. (39 m).

**15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES**

**15:06 MÚSICS DE CATALU-
NYA**

HOMS: "Tres rhums", en record
de Paul Valéry.

Oriol Romaní, clarinet. (8 m).

GUMÍ: Ave Maria.

Cor Vivaldi: Petits Cantors de
Catalunya. Dir.: Oscar Boada.
(3 m).

BROTONS: Sonata per a viola i
piano op. 28.

**Membres del Leopold Piano
Quartet.** (17 m).

PELEGRI: Música per a sis.

**Enregistrament fet per Catalu-
nya Música el dia 31 d'octubre de
1989 al Centre Cultural de la Cai-
xa de Pensions. IV MOSTRA CA-
TALANA DE MÚSICA CON-
TEMPORÀRIA.**

**Orquestra de Cambra Teatre Lli-
bre.** Dir.: Josep Pons. (18m).

K-422

16:00 LA TARDA DEL'OIENT
Programació realitzada a partir
de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmi-
na Malagarriga.

19:00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics
d'ara. Presentat per Ignasi Pina.

**20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES**

20:04 AGENDA MUSICAL
**20:10 REPERTORI DE CON-
CERT**

BACH, C. P. E.: Concert per a
violoncel, cordes i baix continu.
Wq 170.

Peter Bruns, violoncel. Akade-
mie für alte Musik Berlin. (24m).

HANDEL: "Arrival of the Que-
en of Sheba" (Arribada de la rei-
na de Saba), simfonia, de l'òr-
atori "Solomon".

Orquestra de Cambra anglesa.
Dir.: Richard Bonynge. (3 m).

RAVEL: "Gaspard de la nuit".
Martha Argerich, piano. (18m).

**21:00 SELECCIÓ DE NOVE-
TATS**

Presentació de les últimes nove-
tats discogràfiques aparegudes al
mercat, a càrrec d'Alfred Ceta-
ya. Espai patrocinat per Discos
Castelló.

23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Pre-
sentació a càrrec d'Alfred Ceta-
ya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes

0:30 IMATGES
Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Repeti-
ció del Dilluns, Dimarts, Dime-
cres, Dijous, Divendres, de 13.00
a 14.00).

1:30 MÚSICA DE CAMBRA
Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Repeti-
ció del Dilluns, Dimarts, Dime-
cres, Dijous, Divendres, de 15.06
a 15.58).

2:30 MOMENTS MUSICALS
Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Repeti-
ció del Dilluns, Dimarts, Dime-
cres, Dijous, Divendres, de 15.06
a 15.58).

4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Repeti-
ció dels programes de Dilluns,
Dimarts, Dimecres, Dijous, Di-
vendres, de 10.03 a 13.00).

Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOS, 20 DE SETEMBRE DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

XOSTAKOVITX: Pírogov, suite op. 76.

Orquestra Simfònica de la Ràdio Belga. Dir.: José Serebrier. (17 m).

GADE: Quartet de corda en fa m.

Quartet Kontra. (19 m).

ARNE: Concert per a orgue i orquestra, n. 4.

Roger Bevan Williams, orgue.

Canilena. Dir.: Adrian Shepherd. (12 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

FRANCK: Variacions simfòniques.

Alicia de Larrocha. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (17 m).

CHARPENTIER: Missa pel Dissabte de Pasqua.

Solistes vocals i instrumentals.

Cor de nens de Hannover. Ton Koopman, orgue. Dir.: Heinz Henning. (24 m).

TUBIN: Simfonia n. 7.

Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (26 m).

ENESCO: Rapsòdia romanesa n. 2, op. 11.

Orquestra Simfònica de Baltimore. Dir.: Sergiu Comissiona. (12 m).

SCHUBERT: Impromptus op. 142 (D 935).

Radu Lupu, piano. (37 m).

VERDI: La Forza del Destino. (Dos duets de l'òpera).

Carlo Bergonzi, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Jesus Lopez Cobos. (13 m).

JOLIVET: Serenata per a quintet de vent amb oboè principal.

Quintet de vent de Bergen. (17 m).

LISZT: Els Preludis, poema simfònic.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (16 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

Concerti grossi op. 3 i op. 6 de G. F. Händel

Concerto grosso, op. 6 n. 7.

Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (14 m).

Concerto grosso, op. 6 n. 8.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (13 m).

Concerto grosso, op. 6 n. 9.

Händel & Haydn Society. Dir.: Christopher Hogwood. (14 m).

14:00 MÚSICA ANTIGA

MÚSICA DE LA GRÈCIA ANTIGA: Cinc Himnes.

Atrium Musicae de Madrid. Dir.: Gregorio Paniagua. (13 m).

CANT GREGORIÀ: Missa de la Mare de Déu IX.

Cor Monàstic de l'Abadia de Montserrat. Dir.: Odiló Cunill. (13 m).

CANT GREGORIÀ: Illatio: Introito ad altare Dei mei.

Cor de Monjos de l'Abadia de Santo Domingo de Silos. Dir.: Ismael Fernández de la Cuesta. (5 m).

GREGORIÀ: Cicle de Nadal.

Schola Gregoriana de Barcelona. Dir.: Ramon Moragas. (18 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

JOSEP PONS

FALLA: Psyché.

Victòria dels Àngels. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (6 m).

SARDA: "Xaloc".

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (13 m).

BIZET: "L'Arlesiana", suite orquestral n. 1.

Orquestra Ciutat de Granada. Dir.: Josep Pons. (19 m).

WAGNER: Els mestres cantaires de Nuremberg, preludi.

Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons.

Enregistrament fet per Catalunya Música a la Sala Simfònica de l'Auditori el dia 26 de setembre de 1999 en el concert de presentació de la JONC. (11 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical.

Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

MAHLER: Simfonia n. 1, "Tità".

Orquestra Simfònica Russa. Dir.: Evgeni Svetlanov. (56 m).

21:00 A LA MANERA DE....

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada.

Guió i presentació de Joan Vives.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 IMATGES

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 MÚSICA DE CAMBRA

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 15.06 a 15.58).

2:30 MOMENTS MUSICALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 21.00 a 22.58).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 21 DE SETEMBRE DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

FAURE: "Shylock", op. 57.

Lynda Russell, soprano. RTE Simfonietta. Dir.: John Georgiadis. (20 m).

SANZ, G.: Xacona, del tractat "Instrucció de música sobre la guitarra española" (1674-75).

Orphénica Lyra. Dir.: José Miguel Moreno. (5 m).

ALWYN: Danses Elisabetianes.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (19 m).

FALLA: Dansa ritual del foc.

Roland Pöntinen, piano. (4 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

BRITTEN: Quatre interludis marins de Peter Grimes, op. 33a.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (17 m).

STAMITZ, C.: Concert per a flauta, oboè i orquestra en Sol M.

A. Nicolet. H. Holliger. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: K. Sillito. (19 m).

BRAHMS: Zwei Gesänge, op. 91.

Jessye Norman. Daniel Barenboim. (13 m).

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 4, op. 36.

Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Daniel Barenboim. (41 m).

JANACEK: Capriccio per a piano (mà esquerra) i vent.

Josef Pálenicek. Conjunt de vent de la Filharmònica Txeca. (23 m).

STADLMAYR: Magnificat quartetoni a 8.

Cor Bach de Salzburg. Innsbrucker Bläserkreis. Dir.: Howard Arman. (12 m).

BEETHOVEN: Sonata per a violoncel i piano op. 5 n. 2.

Mischa Maisky, violoncel. Martha Argerich, piano. (23 m).

WAGNER: Rienzi, obertura.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (12 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

Concerti grossi op. 3 i op. 6 de G. F. Händel

Concerto grosso, op. 6 n. 12.

La Grande Écurie et la Chambre du Roy. Dir.: Jean-Claude Malgoire. (13 m).

14:00 MÚSICA RELIGIOSA

SCHUBERT: Missa solemnis n. 6, D 950.

Luba Organasova. Birgit Remmert. Deon van der Walt. Wolfgang Holzmair. Anton Scharinger. Cor Arnold Schönberg. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (52 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICA XXI

Les últimes tendències de la música contemporània.

MELLNÄS: L'Infinito, per cor a cappella.

Cor de la Ràdio Sueca. Dir.: Eric Ericson. (11 m).

SAXTON: "In the Beginning", (Al principi).

Orquestra Simfònica de la BBC. Dir.: Matthias Bamert. (19 m).

PADRÓS: La sala de la suprema harmonia.

Barcelona 216. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. (9 m).

McELLIOTT: Sonata per a fagot i piano.

William Dietz, fagot. Paula Fan, piano. (9 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 BLANC I NEGRE

La música per a piano.

Albert Giménez Atenelle

BRITTEN: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 13.

Albert Giménez Atenelle, piano.

Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Gary Bertini.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 3 de maig de 1992 al Palau de la Música Catalana.

TEMPORADA OCB 1991-1992. (34 m).

SEVERAC: De vacances.

Albert Atenelle, piano. (19 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

VERDI: "La vita è inferno.... O tu che in seno agli angeli", ària de l'òpera "La Forza del Destino".

José Cura, tenor. Philharmonia Orchestra. Dir.: José Cura. (9 m).

BERG: Concert per a violí i orquestra "A la memòria d'un àngel".

Pinchas Zukerman, violí. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Pierre Boulez. (27 m).

BACH: Fuga en sol m. BWV 542.

Quartet de flautes de bec de Flandes. (5 m).

BRAHMS: Intermezzo, op. 117 n. 2.

Lilya Zilberstein, piano. (4 m).

21:00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 IMATGES

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 MÚSICA DE CAMBRA

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 15.06 a 15.58).

2:30 MOMENTS MUSICALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 21.00 a 22.58).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 22 DE SETEMBRE DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA PER A COBLA MORERA: "Serra amunt", sardana.

Ricard Viladesau, tenora. Cobla Principal de la Bisbal. (3 m).

VILADESAU: "El tutut de l'avi", sardana.

Ricard Viladesau, tenora. Cobla Principal de la Bisbal. (3 m).

FERRER: "Imatges", suite opus pòstum.

Cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (11 m).

SOLÀ: Efemèride (estrena).

Santi Molas, timbales. Cobla Sant Jordi. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (4 m).

OLTRA: L'Alimara, poema simfònic.

Santi Molas, percussió. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Salvador Brotons. (9 m).

MARTÍNEZ VINAROZ: Oda a Montserrat, suite en cinc moviments per a dues cobses i percussió.

Santi Molas, percussió. Joan Torras, percussió. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Cobla Selvatana. Dir.: Santi Escura. Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 20 d'octubre de 1997 al pavelló de la Draga, de

Banyoles. **FESTA DE LA MÚSICA PER A COBLA.** (21 m).

11:00 DISCOTECA UNIVERSAL

El col·leccionable de la música indispensable.

HAYDN: Concert per a violoncel, Hob. VIIb:2.

Mstislav Rostropovitch, violoncel. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (24 m).

BOCCHERINI: Concert per a violoncel en Si bemoll M. (arranjament de Grützmacher).

Jacqueline du Pré, violoncel. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Daniel Barenboim. (22 m).

12:00 AGENDA MUSICAL

12:03 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.

13:00 SALA DE CONCERT (I)

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT (II)

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 A LA MANERA DE....

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada.

Guió i presentació de Joan Vives. Repetició del programa emès dijous passat.

19:00 CICLE DE LIED

SCHUMANN: Cicle de cançons espanyoles, op. 74.

Mitsuko Shirai, soprano. Mariana Lipovsek, contralt. Josef Protschka, tenor. Matthias Hölle, baix. Helmut Deutsch, piano. (24 m).

STRAUSS, R.: Brentano-Lieder, op. 68.

Edita Gruberova, soprano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michael Tilson Thomas. (25 m).

20:03 SELECCIÓ DE JAZZ

Un programa d'Albert Mallofré.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 GRANS OBRES

SCHUMANN: Escenes del Faust de Goethe, per a solistes, cor i orquestra.

William Dazeley, baríton. Camilla Nylund, soprano. Kristinn Sigmundsson, baix. Simone Nold, soprano. Ingeborg Danz, Louise Mott, contrals. Hans-Peter Blochwitz, Christian Voight, tenors. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Cor de cambra RIAS. Orquestra dels Camps Elisis. Dir.: Philippe Herreweghe. (122 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 23 DE SETEMBRE DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA DE CAMBRA

WOLF: Quartet de corda en re m.

Quartet Artis de Viena. (41 m).

RODRIGO: Dos esbossos, op. 1. León Ara, violí. Eugène de Canck, piano. (5 m).

11:00 MISSA DE MONTSERRAT

Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.

12:17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Pilar Subirà.

13:00 AGENDA MUSICAL

13:03 SALA DE CONCERT (I)

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT (II)

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 TEMPORADA D'ÒPERA

MASSENET: Thaïs, òpera en 3 actes. Llibret de Louis Gallet sobre el llibre Thaïs d'Anatole France.

Renée Fleming, Thomas Hampson, Giuseppe Sabbatini, Stefano Palatchi, Elisabeth Vidal, Marie Devellereau, Isabelle Cals, Enkelejda Shkosa, David Grousset, Olivier Schock, Bernard Mansencal, Bruno Moga, Loïc Cassin, José Luis Victoria. Cor de l'Òpera de Bordeus. Orquestra Nacional Bordeus Aquitània. Dir.: Yves Abel. (147 m).

20:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina. Integral Miklós Rózsa.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 LES VEUS DEL SEGLE

Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.

Samuel Ramey

STRAVINSKI: "I'll call the coachman, sir", The Rake's progress.

Samuel Ramey. Orquestra London Sinfonietta. Dir.: Riccardo Chailly. (6 m).

ROSSINI: Escena i ària de Milord: "Ah! perché la conobbi? i "Invan strappar dal core", de l'òpera en un acte "Il Viaggio a Reims" (Primer enregistrament mundial).

Samuel Ramey. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Claudio Abbado. (14 m).

PORTER: Begin the Beguine.

Samuel Ramey, baix. Warren Jones, piano. (4 m).

BELLINI: "Il rival salvar tu dêi"..."Suoni la tromba", ària d'I Puritani.

Thomas Hampson. Samuel Ramey. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Miguel Gómez-Martínez. (13 m).

BACH: Missa en Si m BWV 232 (ària de baix).

Samuel Ramey, baix. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (6 m).

DONIZETTI: "Cheti, cheti imminente", duet de l'òpera "Don Pacuale".

Thomas Hampson, baríton. Samuel Ramey, baix. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Miguel Gómez Martínez. (7 m).

ROSSINI: Escena VIII de l'acte Ier, de l'òpera-bufa en dos actes L'Italiana in Algeri.

Samuel Ramey. Kathleen Battle. Nicola Zaccaria. I Solisti Venezi.

Dir.: Claudio Scimone. (6 m).

WEILL: "Let things be like they always was", ària de l'acte Ier, de l'òpera americana en dos actes Street Scene.

Samuel Ramey. Orquestra de l'Òpera Escocesa. Dir.: John Mauceri. (4 m).

MOZART: Escena IX, recitarin i duettino de l'acte Ier de l'òpera en dos actes "Don Giovanni".

Samuel Ramey. Kathleen Battle. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (6 m).

MASSENET: "C'est moi, Philsophe!", ària de l'acte Ier de la comèdia cantada en tres actes Chérubin.

Samuel Ramey. Dawn Upshaw. Orquestra de l'Òpera Estatal de Baviera. Dir.: Pichas Steinberg. (3 m).

HANDEL: Extractes de l'escena I de l'acte IIIer, de l'òpera en tres actes Semele.

Samuel Ramey. Marilyn Horne. Sylvia McNair. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: John Nelson. (10 m).

BLITZSTEIN: Horace i Regina i ària de Regina, de l'acte IIIer de l'òpera en tres actes Regina.

Katherine Ciesinski. Samuel Ramey. Angelina Réaux. Sheri Greenawald. Orquestra de l'Òpera Escocesa. Dir.: John Mauceri. (4 m).

ROSSINI: "Nel teatro del gran mondo", cavatina de la farsa en un acte Il Signor Bruschino.

Samuel Ramey. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Ion Marin. (6 m).

MUSSORGSKI: "Just one final story", ària de l'acte Ier de l'òpera en quatre actes i un pròleg Boris Godunov.

Samuel Ramey. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (4 m).

PUCCINI: "Ah! Finalmente!", ària de l'acte Ier de l'òpera en tres actes Tosca.

Samuel Ramey. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Colin Davis. (2 m).

BELLINI: "Ite sul colle, o Druidi", introducció de l'acte Ier de la tragèdia lírica en dos actes Norma.

Samuel Ramey. Orquestra de l'Òpera Nacional de Gal·les. Dir.: Richard Bonynge. (7 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 24 DE SETEMBRE DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou but-

lletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT

GOLDMARK: Simfonia per a un casament rústic, op. 26.

Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Jesús López Cobos. (42 m).

TIPPETT: Music.

Martyn Hill, tenor. Andrew Ball, piano. (4 m).

CHOPIN: Vals, op. pòst.

Mikhail Pletnev, piano. (3 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

MONTSALVATGE: Concierto breve, per a piano i orquestra.

Alicia de Larrocha. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: García Navarro. (24 m).

MOZART: Simfonia n. 39, KV 543.

Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (31 m).

HINDEMITH: Konzertmusik per a corda i metall, op. 50.

Orquestra Simfònica de Melbourne. Dir.: Werner Andreas Albert. (18 m).

LECLAIR: Sonata VII.

Barthold Kuijken, flauta. Wieland Kuijken, viola da gamba.

Robert Kohnen, clave. (13 m).

BERLIOZ: Le Cinq Mai, cant sobre la mort de l'Emperador Napoleó.

Lieuwe Visser. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Holandesa. Dir.: Jean Fournet. (12 m).

RAKHMANINOV: Sonata per a violoncel i piano, op. 19.

L. Harrell. V. Ashkenazy. (34 m).

DELALANDE: Te Deum.

Solistes vocals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (20 m).

SMETANA: Tres danses de "La nívra venuda".

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (8 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

La música orquestral de Felix Mendelssohn

Simfonia per a corda n. 1. Concerto Köln. (10 m).

Simfonia per a corda n. 2. The Hanover Band. Dir.: Roy Goodman. (11 m).

Simfonia per a corda n. 3. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (8 m).

Simfonia per a corda n. 4. Concerto Köln. (8 m).

Simfonia per a corda n. 5. The Hanover Band. Dir.: Roy Goodman. (11 m).

14:00 CLASSICS DEL SEGLE XX

MARTINU: Concert per a quartet de corda i orquestra.

Quartet Endellion. City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (18 m).

COPLAND: Sonata per a piano. Leonard Bernstein, piano. (21 m).

MILHAUD: Suite provençal, op. 152 c.

Orquestra Regional de Cannes-Provence Alpes-Côte d'Azur. Dir.: Philippe Bender. (16 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA

Orgue de la Basílica de Santa Maria de Mataró

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de juliol de 1996 a la Basílica de Santa Maria de Mataró. XVI CICLE

ELS ORGUES DE CATALUNYA. BUXTEHUDE: Preludien sol m, BuxWv 163. PUIGDELLIVOL: Contrapunts. FRANCK:

Coral n. 2. BACH: Preludi i fuga, BWV 544. Sis corals Schübler, BWV 645-650. Preludii Fuga, BWV 545.

Francesc Pi, orgue. (48 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 MÚSICA CORAL

BACH: "O Jesu Christ, mein Lebens Licht" (Oh, Jesucrist, llum de la meua vida), cantata BWV 118.

Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (10 m).

STRAVINSKI: Quatre cançons camperols russes.

Gregg Smith Singers. Dir.: Gregg Smith. (4 m).

PRAETORIUS: "Vom Himmel hoch" (Baixo del cel).

Cor del Trinity College, Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (16 m).

XOSTAKOVITX: El sol llueix sobre la pàtria, op. 90.

Cor Rus Yurlov. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Konstantin Ivanov. (13 m).

MOZART: Te Deum laudamus, KV 141.

Cor Arnold Schönberg. Concentus musicus Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (7 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

RAKHMANINOV: "Vocalise", versió per a violoncel i orquestra del mateix Sergei Rakhmaninov.

Han-Na Chang, violoncel. Philharmonia Orchestra. Dir.: Leonard Slatkin. (8 m).

CHOPIN: Balada n. 1, op. 23.

Vladimir Ashkenazy, piano. (10 m).

HANDEL: Concerto grosso, op. 3 n. 1.

The Brandenburg Consort. Dir.: Roy Goodman. (9 m).

ENESCO: Rapsòdia romanesa n. 1, op. 11 n. 1

Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (12 m).

FAURE: Fantasia per a flauta i piano, op. 79.

Irena Grafenauer, flauta. Michael Grandt, piano. (5 m).

21:00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de setembre del 2001 a l'Auditori de Barcelona.

TEMPORADA DE L'OBC 2001/2. MOZART: Simfonia n. 35, KV 385 "Haffner".

BACH, C.P.E.: Concert per a dos claus i orquestra en Fa M, Wq 33. Simfonia en Sol M, Wq 182/1. MOZART: Simfonia n. 40, KV 550.

Ton Koopman, clavicèmbal i director. Tini Mathot, clavicèmbal.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 AUTÒGRAF

Emès dijous passat.

2:30 BLANC I NEGRE

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 25 DE SETEMBRE DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

MOZART: Tantum Ergo, KV 197.

Cor Arnold Schönberg. Concentus musicus Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (4 m).

GRIEG: Quartet de corda en Fa M.

Quartet Kontra. (20 m).

ROSSINI: Obertura de "Guillem Tell".

Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Adam Fischer. (12 m).

SATIE: Esports i divertiments. Laurence Allix, piano. (13 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Trio amb piano n. 40, Hob. XV:26.

Patrick Cohen. Erich Höbarth. Christophe Coin. (17 m).

SCHUBERT: Rosamunda, música d'escena, D 797.

Orquestra del Concertgebouw. Dir.: B. Haitink. (43 m).

SOLER, J.: Concert per a clavicel i cinc instruments.

London Sinfonietta. Dir.: David Atherton. (12 m).

HUMMEL: Gran serenata n. 1 per a guitarra, piano, violí, clarinet i fagot, op. 63.

Consortium Classicum. (17 m).

GLIERE: Simfonia n. 1, op. 8, en si bemoll.

Orquestra Filharmònica de la BBC. Dir.: Edward Downes. (34 m).

BLANCAFORT: Nocturn n. 3.

Albert Nieto, piano. (5 m).

XOSTAKOVITX: Suite de la pel·lícula "Alone", op. 26.

Conjunt de solistes de l'Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de la Unió Soviètica. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (13 m).

LISZT: 6 cants polonesos de Frederic Chopin.

Claudio Arrau, piano. (19 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

La música orquestral de Felix Mendelssohn

Simfonia per a corda n. 6. Concerto Köln. (10 m).

Simfonia per a corda n. 7. Concerto Köln. (19 m).

Simfonia per a corda n. 8. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (26 m).

14:00 MOMENTS LÍRICS

GURIDI: "El caserío", sarsuela en tres actes (Ier i IIon).

Luis Sagü. Dolores Pérez. Carlo del Monte. Enrique del Portal. Ramón Alonso. Elena Guadaño.

Cor Cantores de Madrid. Orquestra Lírica Espanyola. Dir.: Federico Moreno Torroba. (56 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

PAKISTAN: Dhyahar-Eh-Ishq Meh.

Nusrat Fateh Ali Khan. (9 m).

BELGICA: Hivern, primavera i estiu. (18 m).

SRI LANKA: "Ritual Çiva linga au Kovil de Kegalla" (1ª part). (18 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 MÍTICS I LLEGGENDARIS

DEBUSSY: "Imatges" per a orquestra.

L'Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ataúlfo Argenta. (33 m).

LISZT: Concert per a piano i orquestra n. 2, en La M.

Julius Katchen, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Ataúlfo Argenta. (20 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

MOZART: Rèquiem, KV 626.

Mona Julsrud, soprano. Wilke Brummelstroete, contralt. Zeger Vandersteene, tenor. Jelle Draijer, baix. Cor de Cambra Holandès. Orquestra del Segle

XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (47 m).

21:00 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 SELECCIÓ DE JAZZ

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 26 DE SETEMBRE DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

RIMSKI-KORSAKOV: Sadko, op. 5.

Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: David Zinman. (12 m).

REGER: "An die Hoffnung" (A l'esperança), op. 124.

Karita Mattila, soprano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (12 m).

BEETHOVEN: Fantasia per a piano, op. 77.

Gianluca Cascioli, piano. (9 m).

MILHAUD: La creació del món, ballet.

Orquestra Nacional de França. Dir.: Leonard Bernstein. (17 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

MAHLER: Simfonia n. 10. Philharmonia Orchestra. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (33 m).

HANDEL: Concert per a orgue n. 13 "El cucut i el rossinyol".

Peter Hurford. Orquestra de Cambra del Concertgebouw. Dir.: Joshua Rifkin. (17 m).

BRITTEN: Danses corals de "Gloriana" op. 53a.

Martyn Hill, tenor. Thelma Owen, arpa. The Holst singers. Dir.: Hilary Davan Wetton. (12 m).

SAINT-SAËNS: Simfonia n. 3, op. 78 "Amb orgue".

Pierre Cochereau. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (38 m).

DUFAY: 2 motets.

The Hilliard Ensemble. Dir.: Paul Hillier. (13 m).

BOYCE: Simfonia n. 7.

London Festival Orchestra. Dir.: Ross Pople. (9 m).

BARTOK: Sonata per a dos pianos i percussió.

Katia i Marielle Labèque, Sylvio Gualda i Jean-Pierre Drouet. (26 m).

GEMINIANI: Concerto grosso n. 6.

La Petite Bande. Dir.: S. Kuijken. (12 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

La música orquestral de Felix Mendelssohn

Concert per a violí i orquestra de corda en re m (1822).

Kyoko Takezawa, violí. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Claus Peter Flor. (23 m).

Concert per a piano i orquestra de corda en la m.

Andreas Steier, fortepiano. Concerto Köln. (34 m).

14:00 MÚSICS DE CATALUNYA

SERRA: De les "Cinc cançons líriques i amoroses".

Elena Copons, soprano. Jordi Casals, piano. (7 m).

SOR: Fantasia op. 41 "Els dos amics".

Duo Chomet-Cazé. (15 m).

MORERA: "La Sardana Gran".

"La Calma del mar", cançó tradicional catalana harmonitzada per Enric Ribó. "Ton pare no té nas", cançó tradicional mallorquina harmonitzada per Baltasar Bibiloni.

Cor Albada. Dir.: Esteve Nabona. (9 m).

MASSANA: Suite per a piano n. 1.

Mac McClure, piano.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 30 d'abril de 1991 al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona. (13 m).

MARTIN I COLL: Diferencias sobre las folias.

Jordi Savall. Rolf Lislevand. Michael Behringer. Arianna Savall. Bruno Cocset. Pedro Estevan. Adela Gonzalez-Campa. (10 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICS DE CATALUNYA

BALSACH: Tres Políndroms per a cor, amb text de Carles Martí.

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Jordi Armentgol, piano.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 15 d'abril de 1999, al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. TEM

PORADA AVUIMÚSICA. (7 m).

SATUÉ: Akaza vani.

Percussions de Barcelona. Dir.: Xavier Joaquin.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 10 de maig de 1993 al Nick Havanna de Barce-

lona. VIII CICLE DE MÚSICA DEL SEGLE XX. (15 m).

BESSES: Sonata per a piano.

Carmen Valero, piano.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 7 d'abril de 1989 a la Casa Elizalde, de Barcelona.

CICLE JOVES INTERPRETS. (25 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara. Presentat per Ignasi Piñol.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

HANDEL: Sonata per a flauta de bec en si bemoll M., HY 418.

Marion Verbruggen, flauta. Ton Koopman, clavecí. Jaap Ter Linden, violoncel. (6 m).

TXAIKOVSKI: Concert per a piano i orquestra n. 3.

Victoria Postnikova. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: G. Rozhdestvenski. (18 m).

ROSSINI: Obertura de "Sémiramis".

Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Adám Fischer. (12 m).

MAHLER: "La cançó del beure del dolor de la terra", primer lied d'El Cant de la terra".

Siegfried Jerusalem, tenor. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: James Levine. (9 m).

21:00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya.

Espai patrocinat per Discos Castelló.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 L'AUDIOVISUAL

Emès diumenge passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOUS, 27 DE SETEMBRE DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

POULENC: Suite francesa.

Orquestra de París. Dir.: Georges Prêtre. (12 m).

TOLDRA: Cançó de l'amor que passa.

Carmen Bustamante, Manuel García Morante. (4 m).

DVORAK: Scherzo capriccioso, op. 66.

Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Rafael Kubelik. (13 m).

BACH: Concert per a dos clavecins i corda, BWV 1061.

Kenneth Gilbert, Trevor Pinnock, clavecins. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (19 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

COPLAND: Simfonia n. 1.

Orquestra Nacional de França. Dir.: Aaron Copland. (26 m).

HAYDN: Quartet de corda op. 54 n. 1 (Hob. III:58).

Quartet Aeolian. (20 m).

BACH: Concert de Brandenburg n. 6, BWV 1051.

Acadèmia de Música Antiga de Berlín. (16 m).

AUBER: Rondo per a violoncel i orquestra.

Martin Ostertag. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Roberto Paternostro. (13 m).

POULENC: Stabat Mater, per a soprano, cor i orquestra.

Kathleen Battle. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (29 m).

DUSSEK: Sonata per a piano op. 35 n. 3.

Andreas Staier, pianoforte. (24 m).

VAUGHAN WILLIAMS: Fantasia sobre un tema de Thomas Tallis.

Simfonia de Londres. Dir.: John Barbirolli. (16 m).

4 CANÇONS NAPOLITANES.

Josep Carreras. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Edoardo Müller. (12 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

La música orquestral de Felix Mendelssohn

Simfonia per a corda n. 9.

The Hanover Band. Dir.: Roy Goodman. (29 m).

Concert per a violí, piano i orquestra de corda en re m.

Gidon Kremer, violí. Martha Argerich, piano. Orquestra de Cambra Orpheus. (36 m).

14:00 MÚSICA ANTIGA

JACQUES DE CAMBRAI: Retrowange nouvelle.

Studio der Frühen Musik. Early Music Quartet. Dir.: Thomas Binkley. (6 m).

PASCAL DE MAREUIL: "L'enseñaments e'l pretz e la valors".

Jean Luc Madier, cant. Hervé Berteaux, cornamuses. Maurice Moncozet, flautes, xirimia. Pascal Lefevre, viella de roda. Thomas Bienabe. Jacques Détraz. (14 m).

AZALAIS DE PORCAIRAGUES: Ar em al freg temps ventgut. Clemencic Consort. Dir.: René Clemencic. (10 m).

BRULÉ: A la douçor de la bele seson. Paul Hillier, veu. Andrew Lawrence-King, saltiri. (8 m).

FOLQUET DE MARSELHA: Si tot me soi. Clemencic Consort. Dir.: René Clemencic. (11 m).

MARCABRUN: L'autrier jost'una sebossa. Clemencic Consort. Dir.: René Clemencic. (5 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 AUTÒGRAF
Les versions firmades per les grans batutes.

JOSEP PONS
HAYDN: "La Creació", oratori per a solistes, cor i orquestra. Hob: XXI:2. (Primera part). Virginia Parramon, soprano. Salvador Parron, tenor. Àngel Odena, baríton. Cor Madrigal de Barcelona. Jove Orquestra Nacional de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (35 m).

DE PABLO: "Surcar vemos", de Soledad Primera, de Luis de Gongora (1983-86).

Luisa Castellani, soprano. Jorge Chamíné, baríton. Cor de València. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (5 m).

RAVEL: Pavana per a una infanta difunta.

Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Josep Pons.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 12 d'abril de 1991 al Teatre "La Faràndula" de Sabadell. (6 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

PAISIELLO: Concert per a mandolina, corda i clavecí en Do M. Ugo Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (14 m).

SIBELIUS: La filla de Pohjola, op. 49, poema simfònic.

Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Vassili Sinaïski. (13 m).

TOLDRA: Quartet en do m "Per l'art" (arranjament de Gerard Claret).

Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Gerard Claret. (21 m).

21:00 A LA MANERA DE.....

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 MÍTIC I LEGENDARI

Emès dimarts passat.

2:30 MÚSICA XXI

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 28 DE SETEMBRE DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

BACH: "Nun ist das Heil und die Kraft" (Heus aquí la salvació, i la força), cantata BWV 50.

The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (4 m).

HAYDN: Simfonia n. 9.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (12 m).

CHOPIN: Dues poloneses op. 26.

Vladímir Ashkenazy, piano. (15 m).

BARTOK: Suite de danses, Sz. 77

Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir.: János Ferencsik. (17 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

BACH, J. Ch.: Concert per a piano op. 13 n. 2.

Ingrid Haebler. Cappella Academica Wien. Dir.: Eduard Melkus. (19 m).

RAKHMANINOV: Cinc romanços russes.

Dmitri Hvorostovsky, baríton. Oleg Boshniakovich, piano. (12 m).

SCHUMANN: Simfonia n. 2, op. 61, en do M.

Orquestra Simfònica de la Ràdio del sud-oest d'Alemanya d'Stuttgart. Dir.: Roger Norrington. (38 m).

BRITTEN: A Hymn to St. Columba.

Andrew Lumsden, orgue. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (2 m).

LEHAR: Schön ist die Welt, extractes.

Sylvia Geszty. Rudolf Schock. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Werner Schmidt-Boelcke. (24 m).

BOCCHERINI: Quintet amb piano n. 2, Op. 57. G 414.

Patrick Cohen, pianoforte. Quartet Mosaïques. (26 m).

BEETHOVEN: "El Rei Esteve", música d'escena, Op. 117.

Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michel Tilson Thomas. (24 m).

GRIEG: Peer Gynt, Suite n. 2, op. 55.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (17 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

La música orquestral de Felix Mendelssohn

Simfonia per a corda n. 10.

Orquestra de cambra Arcata de Stuttgart. Dir.: Patrick Strub. (10 m).

Simfonia per a corda n. 11.

The Hanover Band. Dir.: Roy Goodman. (41 m).

14:00 MÚSICA RELIGIOSA

BRUCH: Ave Maria, op. 61.

Han-Na Chang, violoncel. Philharmonia Orchestra. Dir.: Leonard Slatkin. (10 m).

TELEMANN: Magnificat llatí, TVWV 9:17.

Mieke van der Sluis, soprano.

Graham Pushee, contratenor.

Wilfried Jochens, tenor. Phillip Langshaw, Harry van der Kamp, baixos. Conjunt Vocal d'Alseld.

Orquestra Barroca de Bremen. Dir.: Wolfgang Helbich. (19 m).

MARTINU: Field Mass (Missa a l'aire lliure).

Václav Zitek, baríton. Cor Filharmònic Txec. Orquestra Filharmònic Txeca. Dir.: Charles Mackerras. (25 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICA XXI

Les últimes tendències de la música contemporània.

LUNDQUIST: Simfonia n. 1.

Orquestra Simfònica Umea. Dir.: B. Tommy Andersson. (21 m).

TAVENER: "Hymns of Paradise", (Himnes del Paradís).

Donald Sweeney, baix. Gavyn Wright, Maciej Rakowski, Patrick Kiernan, Boguslav Kosteciki, Ben Cruft i Jackie Shave, violins. David Dunnnett, orgue. Cor de la Catedral de Winchester. Dir.: David Hill. (11 m).

BROTTONS: Trio amb piano, op. 39.

Membres del Leopold Piano Quartet. (15 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 BLANC I NEGRE

La música per a piano.

Christian Zacharias

SCHUBERT: Sonata per a piano, D. 537, op. pòst. 164.

Christian Zacharias, piano. (21 m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 23, KV 488.

Christian Zacharias. Staatskapelle de Dresden. Dir.: David Zinman. (25 m).

SCARLATTI, D.: Dues sonates, K 531 i K 39.

Christian Zacharias. (6 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

ELGAR: Marxes de pompa i circumstàncies, n. 1 i 4.

Orquestra Simfònica de la Ràdio Eslovaca. Dir.: Adrian Leaper. (11 m).

BACH: Concert per a violí i corda, BWV 1041.

Andrew Manze, violí. The Academy of Ancient Music. Dir.: Andrew Manze. (13 m).

BRAHMS: Valsos amorosos, op. 52.

Teresa Shaw, mezzo-soprano.

Philip Salmon, tenor. Robert Levin i John Perry, piano. Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (21 m).

21:00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 CICLE DE LIED

Emès dissabte passat.

2:30 CLASSICS DEL SEGLE XX

Emès dilluns passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 29 DE SETEMBRE DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA PER A COBLA

VILADESAU: "Girona 1808", sardana.

Ricard Viladesau, tenora. Cobla Principal de la Bisbal. (3 m).
VILAMANYA: "Fulls Pirinencs", suite simfònica.

Cobla Montgrins. Dir.: Martí Camús.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 18 d'octubre de 1992 al Palau de la Música Catalana. XXI CONCERT DE SARDANES I MÚSICA PER A COBLA. (18 m).

SERRA, J.: "Miratges", sardana.

Cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (4 m).

SALÓ: Mil·lenari.

Cobla La Principal d'Amsterdam. (5 m).

MORERA: Les neus que es fonen, Les fulles seques, La sardana de les monges, La santa espina, sardanes corals.

Coral Xalesta. Cobla Principal del Llobregat. Dir.: Joaquim Miranda. (17 m).

BLANCAFORT: La Verge de Palau Solità, sardana.

Cobla Selvatana. Dir.: Francesc Cassú.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 26 d'octubre de 1992 al Cinema Mercantil de Banyoles. FESTA DE LA MÚSICA PER A COBLA. (5 m).

11:00 DISCOTECA UNIVERSAL

El col·leccionable de la música indispensable.

BERG: Concert per a violí i orquestra "A la memòria d'un àngel".

Pinchas Zukerman, violí. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Pierre Boulez. (27 m).

BARTOK: Concert per a violí n. 2, Sz 112.

Itzhak Perlman. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (38 m).

12:00 AGENDA MUSICAL

12:03 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.

13:00 SALA DE CONCERT (I) Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT (II) Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 A LA MANERA DE...

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Repetició del programa emès dijous passat.

19:00 CICLE DE LIED

SCHUBERT: "Der Liedler" (El joglar), D 209.

Philip Langridge, tenor. Graham Johnson, piano. (15 m).

CHABRIER: Les cigales.

Gérard Souzay, baríton. Dalton Baldwin, piano. (3 m).

SCHÖNBERG: Quatre lieder per a veu i orquestra, op. 22.

Yvonne Minton, mezzo-soprano. BBC Symphony Orchestra. Dir.: Pierre Boulez. (14 m).

WEBER: Tres lieder, op. 18.

Dorothy Dorow, soprano. Conjunt Schönberg. Dir.: Reinbert de Leeuw. (3 m).

WAGNER: "Mignone", "Tout n'est qu'images fugitives", dos lieder.

Thomas Hampson, baríton. Geoffrey Parsons. (5 m).

STRAUSS, R.: "Die heiligen drei Könige aus Morgenland" (Els tres reis d'Orient), lied op. 56 n. 6.

Felicity Lott, soprano. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neme Järvi. (7 m).

SCHUBERT: "Liebesrausch" (Bogeria d'amor), lied D. 179.

Philip Langridge, tenor. Graham Johnson, piano. (3 m).

20:03 SELECCIÓ DE JAZZ

Un programa d'Albert Mallofré.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 GRANS OBRES

BACH, C.Ph.E.: Passió segons Sant Marc.

Krizstina Laki, Ursula Kunz, Peter Schreier. Andreas Schmidt.

Gächinger Kantorei Stuttgart. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmut Rilling. (122 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 30 DE SETEMBRE DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull

d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA DE CAMBRA

SCHUBERT: Quartet de corda, D 112.

Quartet Takács. (28 m).

DVORAK: Sonatina per a violí i piano, op. 100.

Josef Suk. Alfred Holecek. (20 m).

11:00 MISSA DE MONTSERRAT

Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.

12:17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Pilar Subirà.

13:00 AGENDA MUSICAL

13:03 SALA DE CONCERT (I) Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT (II) Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 TEMPORADA D'ÒPERA

VERDI: La Traviata.

Angela Gheorghiu, Violetta.

Frank Lopardo, Alfredo. Leo Nucci, Giorgio. Cor i Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Georg Solti. (127 m).

20:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina. Integral Miklós Rózsa.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 LES VEUS DEL SEGLE

Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.

Marjana Lipovsek

BRAHMS: Zigeunerlieder, op. 103.

Mariana Lipovsek, mezzo. Anthony Spiri, piano. (12 m).

PERGOLESI: "Quae moerebat et dolebat", "Eja mater fons amoris", "Fac ut portem Christi mortem", tres àries de contralt de l'Stabat Mater.

Marjana Lipovsek. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (8 m).

WAGNER: "Den als Tantris unerkantich entlassen", de l'acte Ier de l'òpera en tres actes Tristan und Isolde.

Waltraud Meier. Marjana Lipovsek. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (14 m).

SCHUMANN: Amor i vida d'una dona, op. 42.

Marjana Lipovsek, mezzosoprano. Graham Johnson, piano. (22 m).

PROKOFIEV: "The Field of the Dead" d'Alexander Nevsky, op. 78.

Marjana Lipovsek, contralt. Orquestra de París. Dir.: Semyon Bychkov. (6 m).

SPOHR: "Und siehe, eine grobe Schar", "Heil! dem Erbarmer Heil!", fragment de l'òratori "El judici universal".

Marjana Lipovsek, Josef Protschka. Südfunk-Chor. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Gustav Kuhn. (8 m).

MARTIN: Fragments de la Ràdio del Corneta Christophe Rilke.

Marjana Lipovsek, contralt. Orquestra Simfònica de la Ràdio Austríaca. Dir.: Lothar Zagrosek. (15 m).

SCHUMANN: "Sieh da, welch feiner Rittersmann!", final de l'acte Ier de l'òpera en quatre actes Genoveva.

Marjana Lipovsek. Deon van der Walt. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (9 m).

BACH: "Nun wird mein liebster Bräutigam", recitatiu i "Bereite dich, Zion", ària de la 1ª part

/"Schlafe, mein Liebster, genieße der Ruh", ària de la IIona part de l'Oratori de Nadal, BWV 248.

Marjana Lipovsek. Cor de la Ràdio de Leipzig. Staatskapelle Dresden. Dir.: Peter Schreier. (16 m).

MAHLER: "Urlicht". Sehr feierlich, aber schlicht, quart moviment de la Simfonia n. 2 "Resurrecció".

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 22 d'octubre de 1999 a l'Auditori de Barcelona.

Marjana Lipovsek, mezzo. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Rafael Frúbeck de Burgos. (5m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

Sensacional vetllada wagneriana

Cicle de concerts del 600 aniversari de l'Hospital de la Sta. Creu i St. Pau. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Orfeó Català (direcció: Josep Vila Casañas). Nadine Secunde, soprano. Paul Frey, tenor. Franz-Paul Decker, director. Wagner: *Lohengrin*, "Preludi, acte tercer, 1a i 2a escenes"; *Parsifal*, escena "Consagració del Graal"; *La Valquíria*, 3a escena del primer acte. Palau de la Música Catalana. 28 de juny de 2001.

Per F. TAVERNA-BECH

Veritablement, feia molt de temps que no escoltàvem la música de Wagner interpretada amb totes les seves qualitats, atributs i grandesa, i és ben cert, les partitures de Wagner, despullades de llur tramoia escènica i de les vestimentes *ad hoc*, es fan estimar i admirar pel que contenen de veritable art musical i de sentiment humà. Igualment, és ben veritat que aquesta vegada, per interpretar Wagner, ens beneficiàvem del privilegi de comptar amb la presència d'uns artistes profundament músics i a la vegada convençuts wagnerians, com són el director Franz-Paul Decker—ben conegut per les seves memorables versions de *Parsifal* amb Pro Música i ja com a director titular de la nostra orquestra en múltiples lectures wagnerianes en les temporades d'abonament—, mentre que la soprano Nadine Secunde i el tenor Paul Frey han estat escollits en el decurs de les respectives carreres artístiques per actuar a Bayreuth, el santuari del wagnerisme.

D'altra banda, després d'un greu accident, Decker reapareixia per primera vegada i ho volgué fer sense sensacionalismes i sí amb tota la seva immensa musicalitat. I ho va fer amb una música ben coneguda i, per tant, que ell estima, en què el veritable protagonista és la veu. Amb la qual cosa, tot controlant amb sincera emoció i inspiració musical conduïa la marxa del desenvolupament simfònic, i podia magnificar la veu en tot el que significa d'ex-

pressió de sentiments i idees de l'esperit humà i envoltar-la amb la més brillant màgia simfònica, alhora que proporcionava als cantants el suport perquè poguessin dur a terme amb plena llibertat i imaginació els inflamats textos de Wagner quan descriuen com l'home i la dona descobriren l'amor o bé com la comunitat humana sent la proximitat d'un Déu redemptor. Així, el protagonisme estava en la veu d'una Dona i d'un Home, amb majúscules, ja que en el fons són símbol de la humanitat davant del seu destí, com és el de donar continuïtat a la vida... o bé en la veu d'una comunitat, la humana, tot aconseguint el ritm transcendent de religar-se amb el més enllà d'una eternitat desitjada.

Va resultar emocionant captar en el cant de Nadine Secunde com els seus matisos expressius s'anaven desplegant en intensitat i tensió, travessant sense cap dubte o bé inseguretats les dificultats d'unes tessitures extremes, com se sobreposava al vigor del joc simfònic per culminar amb inigualable brillantor en un clímax d'arravatadora capacitat comunicativa.

Igualment, per la seva banda, el tenor Paul Frey, fidel personificació de l'heroi superhome, s'imposava amb una veu d'inaudites coloracions i corpredors matisos per anar configurant les vivències anímiques tant de Lohengrin com de Siegmund, paper en el qual va assolir els millors i antològics moments de la nit.

I com a interludi entre aquests moments de l'exaltació de l'amor terrenal, l'Orfeó Català va cantar amb veritable convicció un

FOTO: A. BOFILL

dels passatges més impressionants de tota la partitura de *Parsifal*, l'escena de la "Consagració del Graal".

En definitiva, un concert

que va oferir qualitats a do-jó i que serà recordat pels nombrosos assistents com una de les vetllades estel-lars de la temporada.

Verdi i la música coral

Lírica BBVAPrivanza. Orfeón Donostiarra. Orquesta Sinfónica de RTVE. J. A. Sainz Alfaro, direcció. Cors d'òperes de Verdi. Palau de la Música Catalana. 8 de juny de 2001.

Per F.T.-B.

L'audició que van oferir l'Orfeón Donostiarra i l'Orquestra Simfònica de la RTVE dedicada a la música coral de Verdi va suscitar el ple absolut al Palau de la Música Catalana. D'alguna manera, la resposta del públic a l'homenatge a Giuseppe Verdi en la commemoració del centenari de la seva mort va ésser positiva.

Certament, la música coral que Verdi va compondre per a les seves òperes és impactant, i malgrat les seves possibles dificultats, és agraïda de cantar. D'alguna manera, com les seves àries, els cors contribueixen a mantenir l'acció i la tensió dramàtica de la narració lírica. Programar, doncs, alguns d'aquests cors, certament famosos i popularitzats, com són "Gloria all'Egitto" (*Aida*), "Cors dels Zingars" (*Il Trovatore*), dels "Toreros" (*Traviata*) o bé els dels "Croats i peregrins" (*I Lombardi*), com també el dels "Pròfugs escocesos" (*Macbeth*), alternant-los amb les obertures va resultar interessant per valorar

aspectes ben essencials en la música de Verdi, com són la vocació de mantenir l'expressió melòdica dins d'un clima popularitzant, rebutjar la sofisticació en l'acompanyament, i també cercar l'economia en la utilització dels recursos sonors per assolir la màxima claredat en el discurs, tot evitant la distracció de l'oient amb allò que és, no direm accessori a l'acció, però sí element complementari.

En les versions escoltades, tant dels cors com de les obertures, i de l'important *Stabat Mater*, vam comprovar la virtut teatral de Verdi i també el bon moment de l'Orfeó Donostiarra. Amb tot, a la lectura va mancar aquella espectacularitat que s'assoleix quan el conjunt simfonicoorquestral és conduït per un especialista en el gènere líric i no pas per un director—excel·lent, d'altra banda—, com José Antonio Sainz Alfaro, dedicat generalment a altres apartats de la música vocal. Aspecte que bé es demostra si es considera l'alta qualitat vocal i tècnica del Donostiarra.

L'Orquestra de la Televisió va col·laborar amb correcció a la interpretació de les obres de Verdi.

Música a l'entorn de Hamlet

Concerts Simfònics al Palau. Orquestra Simfònica del Vallès. Jordi Boixaderas, narrador. Salvador Brotons, direcció. Liszt, Walton, Casablanques, Txaikovski. Palau de la Música Catalana. 9 de juny de 2001.

Per F.T.-B.

Posar el programa d'un concert sota l'advocació d'un tema literari sempre resultarà interessant, tant pel que significa de trobar punts de contacte entre els temperaments creatius dels compositors escollits, com per l'aspecte prou pedagògic de veure com el músic soluciona el nexa entre paraula i so. Fins a cert punt, el programa que tancava la temporada simfònica de l'Orquestra del Vallès al Palau tenia especial significació, ja que el tema escollit era ni més ni menys que *Hamlet* de Shakespeare, una tragèdia que amb el seu dubte existencialista i amb el seu to contestari esperona la reflexió sobre el nostre existir i el curs de la

nostra història.

D'altra banda, tant pels quatre compositors escollits, com per llurs obres corresponents, la vetllada que dirigia Salvador Brotons s'inscrivía en un model de programa que ens agradaria veure més sovint en les cartelleres musicals.

Diguem primer que l'orquestra va oferir unes puntuals lectures de les quatre partitures seguint el gest sempre clar i entusiasta de Brotons, amb la qual cosa el conjunt simfònic ha culminat un curs amb resultats excel·lents. D'aquesta manera, vam disfrutar amb el curs apassionat i colorista del poema *Hamlet* de Liszt, una partitura que revela l'alta categoria de Liszt com a compositor, ja que al marge de l'espectacularitat del seu bell discurs orques-

FOTO: G. PROCH

El compositor Benet Casablanques

tral, la seva partitura posseeix admirable equilibri formal i una elaboració temàtica de primer ordre. Aspectes que fins a cert punt, encara que no tan ben definits, podem trobar en l'obra del mateix títol de Txaikovski, una obertura que no fa oblidar altres produccions del músic rus dedicades a l'escena. Potser la música de Walton, escrita per al film de Sir Lawrence Olivier que va compondre l'any 1947 sobre la tragèdia de *Hamlet* va ser la que va revelar una dosi una mica excessiva d'arti-

fici artesanal, i malgrat la seva indiscutible qualitat, semblava massa sotmesa a les exigències de l'ambientació d'unes imatges escèniques més que no pas a la narració psicològica del drama hamletí. Posició ben oposada a la que se situen les *Set escenes de Hamlet* del sabadellenc Benet Casablanques, en què el drama sembla sintetitzar-se exclusivament en continguts abstractes de la psicologia del personatge protagonista i submergir-se en un joc formalista de complexitat extrema.

Esplèndid Llibre vermell

Arrels&Memòria. Le Concert des Nations. Veus solistes: Adriana Fernández, Carlos Mena, Lambert Climent, Lluís Vilamajó, Jordi Ricart i Daniele Carnovich. *Llibre vermell de Montserrat*. Direcció: Jordi Savall. Basílica de Santa Maria del Mar. 7 de juny de 2001.

Per J.C.C.

Sembla clar que Jordi Savall, amb el seu potent equip artístic, està consolidant de manera ben perceptible aquesta iniciativa que amb el títol d'Arrels&Memòria està projectant a Barcelona d'una manera que ja podem qualificar de continuada. I el fet és enormement positiu pel que fa a la capacitat equilibradora de l'oferta musical del país, massa inclinada als gran repertoris clàssics i romàntics i massa escassa d'esdeveniments d'altra naturalesa servits des del màxim nivell de rigor i qualitat. I aquest em

sembla que és el gran mèrit d'aquesta iniciativa. I la manera com és rebuda pel públic —nivells d'assistència elevats i a més amb molta presència d'espectadors joves— confirma la validesa de la proposta.

El *Llibre vermell de Montserrat* és una obra que des de la seva redescoberta, no tan llunyana com això, s'ha anat constituint com un patrimoni força comú dels amants de la música preclàssica a casa nostra. És, doncs, un aplec musical que d'entrada té un notable atractiu. La seva elegant vena melòdica, el regust a cosa ancestral entranyable i la vena popular genuïna són

FOTO: ALBERT AYMANI

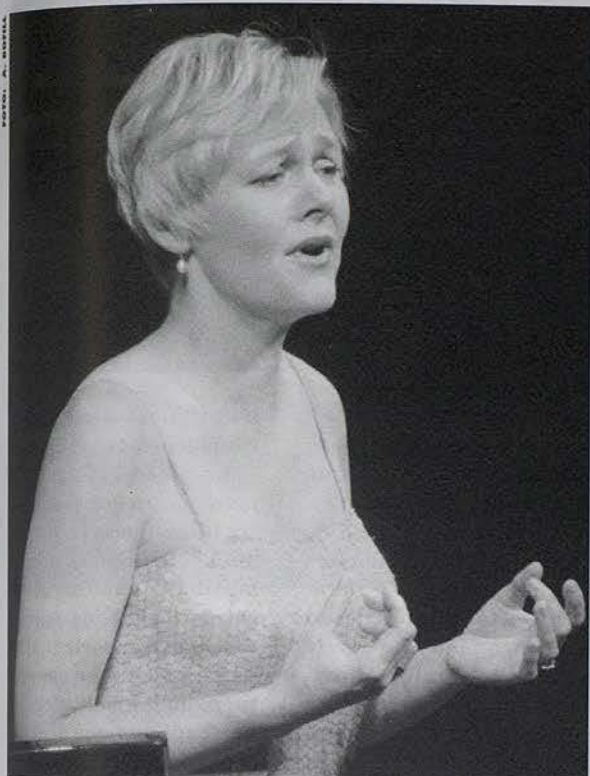
elements molt agraïts, que el públic assumeix de manera natural i fluïda.

En aquest cas hom va comptar, a més, amb una versió especialment reeixida. Crec que la base d'aquest resultat va raure en el fet que Jordi Savall va saber equilibrar amb gran justesa la dimensió culta i la dimensió popular. Va saber trobar aquell punt d'equilibri en el qual les dues dimensions esmentades es

potencien mútuament i es confonen en una resultant gairebé ideal. Com sempre, ajudat per un equip artístic d'una notable categoria en què, als noms ja coneguts habituals en les formacions que capitaneja Savall, s'afegí —pel seu protagonisme manifest, pel fet de ser per a nosaltres una desconeguda, i per damunt de tot per la seva finor i categoria— la soprano Adriana Fernández.

Barbara Bonney no va entusiasmar

Recital Barbara Bonney, soprano. Malcom Martineau, piano. Schubert, Brahms, Liszt, Richard Strauss. Gran Teatre del Liceu. 18 de juny de 2001.

Per J. COMELLAS

S'esperava molt, del recital de la soprano nord-americana Barbara Bonney. Aquesta cantant, ben coneguda ja a Barcelona, és sens dubte una artista important, amb un historial d'un gran relleu. Tanmateix, el seu recital liceístic no va acabar de sadollar les lògiques expectatives que havia generat.

Creiem que hi va haver un factor inicialment determinant: la tria del programa, de tall exclusivament romàntic, que no oferia possibilitats de massa canvis de registre sobretot si es té en compte el caràcter dens i fins i tot tens de la majoria dels temes que va oferir. Un recital que inicià amb una alternança de sis temes dels cicles *Schwanengesang* i *Winterreise* de Franz Schubert en els quals va posar en evidència

una propensió a l'afectisme, al contrast creiem que excessiu, a una accentuació dels aspectes dramàtics fins a límits gairebé de melodramatisme. I aquestes característiques van presidir en general més del que calia un recital que va estar mancat de naturalitat i sobrat d'artifici. Encara que aquest s'aconseguís basant-se en recursos desenvolupats amb gran mestria: *tremolos*, ornamentacions, *piani* refinadíssims, *crescendos* i *diminuendos* de gran efecte.

Hi va haver massa referents operístics, si se'ns permet apurar l'argumentació, en detriment dels estrictament liederístics.

Tot això, tot sigui dit sense menystenir un elevat nivell de categoria, que en alguns moments va arribar a fites elevades, com en el cas de "Oh! Quan dormi" de Franz Liszt sobre text de Víctor Hugo, probablement el moment més elevat del recital.

L'homenatge a Anna Ricci al Foyer del Liceu

Associació Catalana d'Intèrprets de Música Clàssica. Pianistes: Cecilio Tíeles, Eulàlia i Ester Vela, Ludovica Mosca i Manuel Camp, Carles Santos, Miquel Farré, Carles Puig i Àngel Solé. Cantants: Júlia Arnó, Marta Fiol, Marta González, Miquel Bofill, saxòfon; Jordi Codina i Josep M. Mangado, guitarres. Cor Aulos (direcció: Jordi Picorelli). Obres de Montsalvatge, Poulenc, J. S. Bach, C. Santos, Mompou, J. Nuix, J. M. Quadreny, J. Homs, A. Grèbol, Jolivet, J. Comellas, J. Rossinyol, A. Charles. Projeccions: *Pierrot Lunaire* de Schönberg, *Música per a Anna* de J. M. Mestres Quadreny, *Per tante cose* de Lewin-Richter, *Cant arcaic* de J. Guinjoan, *El amor brujo* de Falla, *Il Pastore* de Monteverdi, *Vals de barri* de M. Valls, *Canción de cuna* de Montsalvatge, *Surabaya* de Weil-Brecht, *La diva del Empire* de Satie i *Lliurament del Premi Nacional de Música de 1998*. J. Vives, presentador, i Lluís Solà, direcció escènica. Foyer del Liceu. 20 de juny de 2001.

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

Per F.T.-B.

És ben cert, Anna Ricci mereixia un homenatge tan nodrit de noms i d'obres com el que s'acaba d'exposar. Ella va treballar molt i amb tot l'entusiasme per promoure l'art del nostre temps. S'ha d'afegir, també, que a l'acte s'hi va fer a títol pòstum l'atorgament de la Medalla d'Or al Mèrit Artístic de l'Ajuntament de Barcelona, que lliurà l'alcalde de Barcelona, un guardó que el bon criteri del nostre Consistori no adjudica amb excessiva prodigalitat i que tanmateix Anna Ricci s'havia guanyat a pols.

Amb tot, l'acte no va excel·lir en l'aspecte artístic, ja que malgrat el seu caràcter multitudinari, li va manca una certa calidesa —més aviat eren molts els que hi feien acte de presència pel fet de poder dir "jo

també hi era", més que no pas per la simple motivació d'estimar i admirar qui havia donat tants moments brillants a la nostra vida artística. Massa actuacions no van anar més enllà de la simple intervenció d'un acte de fi de curs o bé d'una freda professionalitat. Així, tret de les col·laboracions de Júlia Arnó, el quartet de flautes Fu-mon o de Miquel Bofill, podríem dir que l'homenatge assolí el seu clima emocional amb l'actuació d'un trasbalsat Carles Santos interpretant amb tensa força comunicativa fragments de la seva *Pantera imperial*. Això i moltes de les projeccions dels films en què intervenia Anna Ricci van ésser, en definitiva, els aspectes que van posar de manifest quina havia estat la contribució de la nostra gran cantant a la cultura i a l'art de la Catalunya dels darrers cinquanta anys.

La Cubana reinterpreta Aida

Una nit d'òpera. Guió i direcció: Jordi Milán. Companyia La Cubana. Teatre Tívoli.

Per J.C.C.

La Cubana, a força d'èxits de gran abast, s'ha convertit en una factoria de la indústria de l'espectacle potent, ben greixada i d'una notable eficàcia. I en incidir en el terme "indústria", hom ja sap ben bé de què va la cosa. En definitiva, "indústria de productes industrials", en aquest cas de base escènica.

Oblidar això em sembla que resultaria lamentable a l'hora de jutjar un espectacle com aquesta *Una nit d'òpera*, darrera aportació del grup. I una indústria consolidada sap molt bé fer productes ben acabats, ben envasats, amb una presentació atractiva, amb un marxandatge ben estudiat, etcètera. I d'això, els de la Cubana en saben

un pou i ho confirmen ara, tot superant, si és possible, aquells nivells de perfecció tan elevats que va assolir en el seu darrer espectacle, *Cómeme el coco negro*. I això, objectivament, és un mèrit notabilíssim.

Una nit d'òpera és un espectacle brillant, ben acabat, amb una idea original bàsica enginyosa, amb un desenrotllament millorable en fluïdesa però molt espessament esquitxat d'efectes brillants. I amb una interpretació convençudíssima i d'una impressionant exactitud.

En tot cas, cal que el lector no s'enganyi, que no hi cerqui més del que hi ha. Que no pretengui trobar-hi, en la "filosofia" que a vegades sembla desprendre's de determinades incursions en el món de l'òpera, massa que tingui veure amb allò essencial d'aquest gè-

nere. Tan sols en allò més perifèric. Perquè quan la cosa apunta o sembla que apunta cap a un cert context de transcendència, de seguida es trenca el fil i torna imposar-se immediatament el fons vodevillesc i d'astracanada que és a la base i és el context dominant de l'espectacle. D'un espectacle, cal insistir-hi, brillant i industrialment perfecte, amb moments d'un notable enginy i d'u-

na gratificant agudesa en la concreció dels gags.

En tot cas, *Una nit d'òpera* mostra que el món entre bambolines, la contrainmatge de l'òpera, té unes possibilitats autènticament extraordinàries de crear un espectacle important, d'una càrrega poètica que s'intueix molt i molt suggestiva. Esperem que algú accepti el repte i l'assumeixi amb totes les conseqüències.

El gran parany de l'encant de les marionetes

Festival Grec 2001. *Eurídice* de Joan Albert Amargós (música) i Antoni Rumbau (llibret). Intèrprets: Cristina Zavalloni, Enric Martínez Castignani, grup de marionetes del Teatre Màlic i conjunt instrumental. Direcció escènica: Luca Valentino. Direcció musical: Joan Albert Amargós. Convent dels Àngels. Estrena, 2 de juliol de 2001.

Per J.C.C.

Antoni Rumbau és un vocacional de les marionetes absolut. Tot ell és vocació d'aquest art tan suggeridor. I ell és l'ànima d'aquesta insòlita proposta en què els personatges animats es barregen amb els inanimats tot cercant una mena d'impossible, a la fi en bona part aconseguit.

Eurídice és, en primer lloc, un espectacle inclassificable. És el fruit d'una petita bogeria —una més— d'Antoni Rumbau. En tot

cas, una de les més ambicioses en situar els seus estimats i entranyables ninots en el diàleg líric —de fet, operístic— amb personatges de carn i os.

La idea és creativa. I en funció d'això ha transportat el mite d'Orfeo i Eurídice a una nova dimensió en la qual el real i l'imaginari constantment es donen les mans fins a confegir una metarealitat poètica, que en determinats moments assoleix un alè poètic particular. I és que jugar amb les titelles en certa mesura suposa jugar amb avantatge.

Sobretot si hom compta amb bons manipuladors, amb excel·lents creadors de figures i amb una base de producció mínimament satisfactòria. La marioneta sempre té una capacitat d'atracció especial que fa que l'espectador es deixi seduir fàcilment.

En aquest sentit, potser hom s'hi ha abandonat una mica més del compte en detriment d'una major elaboració del llibret i, en conjunt, d'una recerca més aprofundida de matisos i de subtils. Hi ha massa desenvolupament lineal enmig d'un context genèric i de moments aïllats certament reeixits.

Joan Albert Amargós té molta part del mèrit d'aquest —plenament recomanable— espectacle. La seva música troba un molt satisfactori equilibri entre la dimensió funcional —de servei al guió— i creativa. I això no

és solament una qüestió d'ofici sinó, sobretot, de sensibilitat. La barreja de components musicals, la confrontació dels dos mons apuntats, la progressió dramàtica, estan servits per la partitura de manera intel·ligent, sense pretendre anar més enllà del que calia, cercant el punt just i l'eficàcia màxima.

Cristina Zavalloni i Enric Martínez Castignani van ser dos cantants que van superar amb suficiència els seus papers, més —força— brillant vocalment que acoloralment el bariton il·lenc i força equilibrada la mezzosoprano. Però, en definitiva, servint amb sentit i intel·ligència la seva cabdal parcel·la.

Esmentem, finalment, que resulta inexplicable, i de fet ningú no ho ha sabut explicar, per què aquesta obra s'ha ofert en versió castellana.

Montsalvatge a les comarques de Tarragona

Babel 46 de Xavier Montsalvatge. Aula de Cant i Professors del Conservatori de Tarragona. Dir. musical: Alan Branch. Dir. d'escena: Ferran Madico. Escenografia i vestuari: Escola d'Art i Disseny de la Diputació de Tarragona. Teatre Metropol de Tarragona. 11 de maig de 2001. Teatre Fortuny de Reus. 25 de maig de 2001. Auditori Pau Casals del Vendrell. 9 de juny de 2001.

Per JULI GRANDIA

Pot sorprendre que els responsables del Conservatori de Música de la Diputació de Tarragona, engrescats per l'Aula de Cant, s'atreveixin a muntar l'òpera de Montsalvatge *Babel 46*. Que ho preparin durant gairebé dos anys ja és més difícil, i la sorpresa pot ser més gran si arrossegueu l'Escola d'Art i Disseny de la mateixa Diputació. I, sobretot, obtenir el suport de la Diputació, l'Ajuntament de Tarragona, i els teatres on s'ha fet. Però el que deixa bocabadat de veritat és el que han aconseguit: un treball de curs, d'alumnes, amb un resultat de professionals.

Montsalvatge va escriure *Babel 46* als anys seixanta i no va ser estrenada fins al 1994 a Peralada. Ara ha tornat a l'escenari. I ha estat amb tota la frescor i l'enginy del compositor. I amb tots els paranys que suposa tractar el tema de "Babel", confusió de llengües.

L'escenificació de Ferran Madico, atrevida i actual, va ser seguida, amb el ma-

teix to, per Alan Branch des de la direcció musical, tot demostrant que no només és un pianista que cal tenir en compte. Esdevé complicat destacar els diversos cantants, alumnes als quals les professores M. Teresa Català i Mercè Obiol han exigit, i ensenyat, fins a l'extenuació, però que han demostrat que tenen moltes possibilitats.

Babel 46, un muntatge engendrat en un conservatori, ha estat una proposta de coses diferents i a diversos nivells. Per exemple, com es treballa en un conservatori fora de les comarques de Barcelona. Quin és l'interès de la música catalana actual. Quin és el nivell de professors. I quina és la disposició dels alumnes. Un altre aspecte no menys interessant és la disposició de les institucions, que aquesta vegada no s'han deixat enlluernar per aventures fàcils i han fet costat als mateixos professionals. En cap moment el muntatge de *Babel 46* ha estat un miratge en l'àrida terra musical catalana, no, és un bon espectacle que fa honor a Montsalvatge i a tots els qui hi han intervingut.

Barbieri, el nou repte de Pons i Bozzo

Pan y toros, sarsuela en tres actes. Música de F. A. Barbieri i llibret de J. Picón. M. Cantarero, L. Casariego, M. Martín, M. Uriz, E. Baquerizo, E. Sánchez, L. Álvarez, J. Ferrer, A. Vicens. Orquesta de la Comunidad de Madrid, Coro del Teatro de la Zarzuela. Dir. musical: J. Pons. Dir. escènica: J. Ll. Bozzo. Teatro de la Zarzuela (Madrid). 26 de maig de 2001.

Per ROBERT BENITO

Pels qui estem acostumats a veure la batuta de Josep Pons dirigint hàbilment música contemporània, música nacionalista espanyola i òperes de totes les èpoques, o Joan Lluís Bozzo en muntatges que van des de la tragèdia grega fins a musicals de Dàgoll Dagom, celebrem l'aposta arriscada que fa la direcció del Teatro de la Zarzuela de Madrid d'invitar equips i persones forans de Madrid i no acostumats a aquest gènere tan viciat en alguns aspectes. Després del polèmic *Barberillo de Lavapiés* de Calixto Bieito, de la il·luminació d'Albert Faura per a *La Corte del Faraón*, i de la direcció de Jaume Martorell a *La del Soto del Parral*, ara reprenem mitjançant el tàndem Pons-Bozzo una de les obres clau del gènere, *Pan y toros*, estrenada en aquest mateix escenari el 22 de desembre de 1864.

Com succeeix amb moltes òperes d'aquesta època, és difícil que la trama interessi avui dia, la qual cosa exigeix idees brillants i alhora respecte per salvar l'obra. El *panis et circensis* dels romans es converteix en l'època afrancesada espanyola en *pan y toros*, entreteniment perquè el poble no pensi en la seva pobresa ni en el caciquisme polític, idea desenvolupada per Picón en el seu llibret amb una aguda crítica social i política (aspecte que avui no ha canviat, ja que si bé els toros es podrien substituir per altres esports nacionals, l'absència de reflexió popular continua sent ben patent).

El treball de Goya, un dels personatges principals, per a la Real Fábrica de Tapices justifica la idea de

Bozzo de dur tota l'acció entre telers, on els personatges són de vegades com parques que teixeixen conspiracions i altres vegades queden atrapades en les seves mateixes teranyines, i de qui el mateix Bozzo es riu caricaturitzant els recursos de l'època.

La lectura que fa Pons de la partitura (nova edició crítica de l'obra) és tan seriosa com si es tractés d'una òpera belcantista amb rivets rossinians; Barbieri beu d'aquestes dues fonts, si bé aporta una nova llum que prové del folklore (dances i ritmes espanyols, des del bolero, al fandango, *pasadillos*, *pasacalles*, etc.), ja que no sense raó és considerada el pare de la musicologia espanyola pel seu afany doble d'estudis i col·leccionista de la música del passat tant en el seu vessant culte com popular.

El resultat sonor va ser magnífic tant en les subtilitats de l'orquestra quan acompanyava els solistes com en les pàgines concertants amb el cor titular del teatre hàbilment empastat pel seu director A. Fauró. De l'extens repartiment van destacar els cantants valencians M. J. Riñón (Doña Pepita, soprano), Marina R. Cusí (Princesa de Luzán, mezzosoprano) i C. López (Capitán, baríton), els catalans A. Vicens (Pedro Romero, tenor) i Josep Ferrer (General, baix), com també Maria Uriz i Milagros Martín, professionals del gènere.

Concebuda com a "sarsuela gran", *Pan y toros* exigeix grans prestacions extra: cors, rondalles, figurants i ballet, que van saber donar el millor d'ells mateixos per arrodonir un bon espectacle capitanejat per un equip català que s'ha introduït amb èxit en aquest gènere.

Salzburg i el Festival de Pentecosta

Una ciutat que viu intensament el record de Mozart

Conservar i difondre el llegat musical de Mozart és, des de fa 150 anys, una tasca preferent per a la seva ciutat natal. Amb aquesta finalitat va crear-se l'any 1841 l'Associació Musical de la Catedral i Mozarteum, que va convertir-se el 1870 en la Fundació Internacional Mozart i el 1880 en la Fundació Internacional Mozarteum.

Per JORDI CERVELLÓ

La fortalesa de Salzburg

L'any 1914 es va inaugurar l'edifici actual del Mozarteum, obra de l'arquitecte alemany Richard Berndt, que a més d'acollir una importantíssima biblioteca i una sumptuosa sala de concerts, és la seu de l'Escola Superior de Música i Arts Escèniques i de l'Orquestra Mozarteum de Salzburg, part integrant de la vida musical de la ciutat.

L'any 1920, per iniciativa de Max Reinhard, Hugo Hofmannsthal, Franz Schalk i Richard Strauss, va néixer el Festival de Salzburg. Després el quadre va anar ampliant-se fins que, actualment, aquesta ciutat amb només 145.000 habitants ofereix un programa cultural anual de més de 4.000 funcions, de les quals la música ocupa prop del 90 per cent. Resumint la incessant i quasi frenètica activitat musical de Salzburg, direm que l'any musical comença el mes de gener amb la Setmana Mozart. La segueixen a poca distància els festivals de Pasqua (març-abril) i de Pentecosta (juny), fins a arribar al ja esmentat gran Festival d'Estiu, que se celebra entre juliol i agost. Paral·lelament, entre maig i setembre l'Oficina de Turisme organitza concerts al Castell de Hellbrunn, a la Fortalesa de Salzburg, i al Palau Mirabell. Al mes d'octubre tenen lloc els Kulturstage (dies de cultura) i, des de fa cinc anys, la Tardor de Jazz ocupa els primers deu dies de novembre. Pel desembre, el conegut Cant d'Advent a la Gran Sala de Festivals prepara per al Nadal. A tot això cal afegir els diversos cicles de concerts que tenen

lloc a la meravellosa sala del Mozarteum de setembre a juny, sigui amb l'Orquestra del Mozarteum, la Camerata Salzburg o el prestigiós Hagen Quartet, i durant els mesos de juliol i agost els famosos cursos d'interpretació i composició coneguts com la Sommerekademie.

El Festival de Pentecosta, celebrat de l'1 al 4 de juny, aquest any va arribar a la seva quarta edició, dedicada —com és costum— a la música barroca, sagrada i profana.

L'expectació en aquests quatre dies va ser enorme. Els concerts plens i gairebé un centenar de periodistes de tots els racons d'Europa van informar d'un esdeveniment ja plenament consolidat. Hi va haver predomini d'interpretacions amb instruments originals i el festival va girar al voltant de l'obra de Händel. La inauguració, l'1 de juny, va ser majestuosa, amb una impressionant interpretació de l'oratori bíblic *Israel a Egipte*, a càrrec d'Elliot Gardiner, el Cor Monteverdi i els English Baroque Soloists. L'òpera *Ariadante* es va oferir en versió de concert per Les Musiciens du Louvre-Grenoble, i l'oratori *La Resurrezione* va tenir com a intèrpret l'Amsterdam Baroque Orchestra and Choir dirigida per Ton Koopman. El grup Il Giardino Armonico de Giovanni Antonini va ser molt aplaudit en una electrificant versió d'obres de Haydn, Boccherini i Sammartini. Però encara va causar més impacte l'original actuació d'un altre grup italià, Accordone, que, mitjançant el cantant Marco Beasley i el timbaler

Alfio Antico, va provocar una explosió de sorprenent alegria sobretot amb repertori popular.

Molt esperada era l'actuació de Jordi Savall amb La Capella Reial de Catalunya, el grup Le Concert des Nations i la col·laboració del filòsof Raimon Panikkar, que va tenir lloc a la catedral amb obres de Tomás Luis de Victoria tot emmarcant *Les set paraules* de Haydn. Aquesta obra li va ser encarregada a Haydn al voltant de l'any 1786 pel canonge de Cadis José Saluz de Santamaría per a un servei de Quaresma a la santa cova annexa a la parròquia del Santo Rosario. Després de la introducció, cada paraula era pronunciada i comentada pel bisbe i seguida per la sonata corresponent. Va ser, aquesta, una modalitat d'interpretació que Savall i Panikkar van voler introduir. Lamentablement, Panikkar va excedir-se en la longitud dels seus comentaris, tot oblidant que el públic allí present havia acudit a un concert del Festival, i no pas a una funció de Setmana Santa. Una part del públic no va suportar la lentitud del desenvolupament de l'obra i va optar per marxar en plena funció. Més greu va resultar que dos espectadors increpessin Panikkar en ple discurs per tal que abregués les seves paraules i donés pas a la música.

En canvi, la temperamental mezzosoprano Cecilia Bartoli va suscitar l'entusiasme del públic del Mozarteum amb un esplèndid programa dedicat a Vivaldi i Gluck.

Televisió digital (I)

La televisió digital pot esdevenir una de les aplicacions tecnològiques amb més incidència social, atesa la seva àmplia difusió. La possibilitat de poder accedir a una àmplia oferta de continguts interactius, juntament amb la millora de qualitat, es presentaran com els canvis més visibles per a la gran majoria de consumidors. L'estalvi de l'aspecte radioelèctric representarà un canvi no apreciable per als espectadors però serà de gran importància arran de la possibilitat d'ampliar l'oferta de continguts.

Per JORDI MARTÍNEZ i CATALÁN

La televisió digital aportarà a la societat de consum un producte basat en una millora de la qualitat. En primer lloc cal esmentar la major robustesa de sistema de transmissió que permet, en l'àmbit digital, separar les interferències del contingut del senyal. La conseqüència directa d'aquest fet és l'increment del nivell de recepció, juntament amb la introducció d'aparells mòbils de recepció. La recepció d'imatges des d'un receptor en moviment esdevé un element susceptible de seduir un gran nombre de persones. La possibilitat de poder gaudir de continguts televisius des del cot-

xe o a través de receptors portàtils amb un nivell de qualitat idèntic del que podem disposar en receptors fixos queda obert amb la televisió digital. A banda de la qualitat del transport del senyal, amb la seva influència en la recepció, cal destacar la nitidesa de la imatge rebuda. L'increment de la definició és un dels aspectes, a més dels nous continguts, sobre els quals el sector productor farà més pressió per ampliar el nou sistema al màxim nombre d'usuaris. La qualitat és, sens dubte, un dels factors més importants perquè es produeixi una migració al nou sistema. Canvis d'aquestes dimensions impliquen la convergència de diversos factors vers un únic objectiu: sobredimensionar els

avantatges dels nous sistemes respecte dels actuals. En aquesta dinàmica, la millor qualitat de recepció i definició pot esdevenir un element clau per decidir-nos a adquirir un nou receptor o descodificador per adaptar-lo a l'actual. Els nous continguts també ajudaran a crear un entorn en què el concepte de novetat serà majoritari, ateses les diverses possibilitats de la seva configuració. Tal com succeeix amb la ràdio digital, la possibilitat d'incorporar dades que s'emeten juntament amb el senyal televisiu configuraran els denominats "metadata". A banda d'aquesta possibilitat que podríem definir com un sistema de teletext infinitament evolucionat, caldrà considerar les aplicacions multimèdia dotades d'una indiscutible atracció. Aquestes característiques influeixen directament en el possible consumidor, i si inicialment s'ofereixen convertors per adaptar-hi els aparells convencionals, la decisió esdevindrà força favorable al canvi. Paral·lelament, la legislació també hi ajuda, en determinar com a data de tancament dels serveis analògics l'any 2011. Darrerament concessionàries de multiplex digitals pressionen per avançar aquesta data i accelerar així un procés clarament irreversible. El so també aportarà elements per reforçar l'objectiu d'implantar la televisió digital. L'adopció de nous formats de so esdevé l'element més atractiu, fins i tot podríem afirmar que en un grau superior al de la seva qualitat. La utilització de formats propis del cinema i d'alguns del sistema VHS i particularment del DVD, com per exemple el Dolby Surround o el Dolby Digital (AC-3), transformaran el concepte de pel·lícula i també de programes musicals per

televisió, especialment si s'utilitzen pantalles de certes dimensions. Aquesta possibilitat es pot experimentar amb els continguts oferts pel satèl·lit Astra a causa de la utilització en diversos programes dels formats sonors esmentats.

Els fabricants, i per extensió tot el sector comercial, també observen positivament la migració cap al sistema digital i, per tant, des de la seva parcel·la intenten donar suport al projecte. L'adaptació de mòduls externs en una fase inicial, que permetrà gaudir de la nova tecnologia, deixarà pas en un futur no massa llunyà a la comercialització d'aparells digitals amb part dels mòduls externs ja incorporats al seu interior. Aquest fet suposa, a la pràctica, la renovació en un període d'entre cinc i deu anys de tot el parc de televisors. La traducció econòmica d'aquesta previsió suposarà una reactivació del sector, en un àmbit on les vendes estan estabilitzades, arran de la situació capdavantera de la televisió com a activitat d'oci.

Les disposicions legals actuals i el posterior concurs d'adjudicació ha configurat la situació següent. L'Administració parteix d'una estructura basada en deu multiplexs que han estat posats a concurs, dels quals només mig ha quedat sense resoldre. L'empresa que ha acaparat més espai de radiodifusió ha estat Quiero TV amb l'assignació de tres multiplexs i mig. Les principals cadenes actuals, com Canal+, Antena3-TV, Tele-5 i TVE en compartiran un altre. Queden reservats tres multiplexs per a les autonomies i dos més reservats a l'àmbit local.

Tecnologia

L'emissió de la televisió digital es pot fer a través del satèl·lit, amb mitjans terrestres i amb la utilització del cable. Totes les opcions són possibles i en molts casos poden esdevenir complementàries.

L'emissió de la televisió digital es pot fer a través del satèl·lit, amb mitjans terrestres i amb la utilització del cable. Totes les opcions són possibles i en molts casos poden esdevenir complementàries.

La utilització de les emissions a través del satèl·lit implica una sèrie d'avantatges força importants. D'entrada, cal esmentar la simultaneïtat en la recepció del senyal independentment del nombre d'usuaris. La utilització de repetidors, propi del sistema actual i aplicable a la difusió amb mitjans terrestres, implica una no simultaneïtat en la recepció en totes les zones a causa de la constant ampliació cada determinada distància. Un altre aspecte positiu del satèl·lit és la gran capacitat de cobertura que pot oferir, amb més precisió de la que podem imaginar, gràcies a la seva potència d'emissió. Cal afegir-hi, com a darrer aspecte positiu, l'ample de banda, que pot assolir unes xifres entorn dels 38 Mb/segon.

En contra d'aquest sistema podem esmentar l'elevat preu de cost i manteniment de les instal·lacions i la necessitat de disposar d'una antena específica per a cada empresa emissora. El preu de construcció o lloguer d'un satèl·lit de telecomunicacions i tots els aparells per enviar-hi el senyal televisiu, que després rebran els nostres receptors, són sovint xifres inimaginables per a la gran majoria d'usuaris.

La televisió digital per via ter-

restre ofereix avantatges força interessants i destacables, entre els quals la idoneïtat per atendre la demanda de les emissores amb poc àmbit de cobertura, com per exemple les emissions autonòmiques i municipals. En contraposició al cable i al satèl·lit, el fet de poder utilitzar la infraestructura de la televisió analògica suposa una reducció de recursos econòmics elevadíssima. La mobilitat dels receptors també es pot considerar com un factor molt important a causa de la independència del cable d'antena, impossible de moment en els altres dos sistemes (cable i satèl·lit). Tota aquesta descripció, però, no impossibilita l'emissió de serveis addicionals, que hem anomenat metadata, com per exemple la telebanca, la telecompria, la informació i la publicitat interactiva, entre d'altres. Finalment, el cable ens ofereix actualment la possibilitat de contractar tots els sistemes de telecomunicació domèstics (TV, telefonia, Internet) a través d'un únic operador. Això provoca sovint la possibilitat de reduir el cost d'aquests serveis. Les molèsties que es produeixen per instal·lar aquesta infraestructura queda compensada, en part, per la no utilització d'antenes receptores ni tampoc repetidors, amb la qual cosa la seva contribució a l'estètica urbana és especialment notable.

La tècnica utilitzada per transmetre el senyal és el denominat multiplex. Aquesta tècnica es basa en el fet de disposar d'un ample de banda suficient per fragmentar la informació de diversos canals i ser emesos simultàniament. El procediment és idèntic al que s'utilitza en la ràdio digital i possiblement esdevindrà un estàndard de transmissió en un futur no massa llunyà. El senyal rebut, a diferència de la ràdio, pot ser captat per receptors analògics de darrera generació a través d'un descodificador extern. És el primer pas per a una futura integració del mòdul a l'interior dels receptors del futur.

L'edat avançadíssima que feliçment ha assolit Joaquim Homs, aquests impactants 95 anys que comptabilitza permeten anar molt més enllà de la simple consideració de degà dels compositors catalans que ostenta des de fa temps. Perquè en termes objectius, sumar anys pot tenir molt o poc valor. I en el cas de Joaquim Homs, la cosa està molt clara. El Tema que presentem pretén justificar, si és que feia falta, justament la importància que han tingut per a la creació musical catalana aquest gairebé segle d'existència del compositor barceloní; aquests gairebé tres quarts de segle de fidelitat a l'es-

criptura musical, endegats amb uns criteris d'altíssim rigor i de conseqüència amb el deler creatiu més autèntic i més fidel als seus principis.

No pretenem pas fer un recorregut biogràfic més o menys exhaustiu, sinó, ben altrament, una mena d'aproximació a allò més transcendent que ha presidit, com a fil conductor, com a referent més irrenunciable, la carrera d'Homs. Afortunadament, hom ha pogut

comptar amb la col·laboració d'una persona que coneix el compositor de la manera més plena possible. En la complexitat de la seva obra i de la seva persona. En el tot integrat, sense el qual no s'expliquen les parts. En aquest sentit considerem que l'article que ha confegit l'excel·lent poeta Miquel DescLOT esdevé una referència cabdal en la bibliografia que s'ha confegit mai sobre Joaquim Homs. La qualitat de coneixedor del com-

positor que té DescLOT s'uneix, i s'integra plenament, amb l'alta qualitat i finor d'una escriptura en ella mateixa al·licient individualitzat de l'escrit.

El Tema el completa una visió de l'obra del compositor

fet per dos músics catalans —Oriol Romaní i Jordi Masó—, que darrerament han esdevingut intèrprets intensius i sensibles de la seva obra, i al mateix temps han deixat l'empremta, en concerts en directe i en una valuosa discografia, de la seva considerable vàlua artística. Ens sembla un complement molt adequat per completar una visió de Joaquim Homs i festejar l'assoliment d'una efemèride tan privilegiada com aquests 95 anys.

Els 95 fructífers anys de Joaquim Homs

Joaquim Homs, una veu isolada

Per MIQUEL DESCLOT

Joaquim Homs és fill d'una Catalunya que avui, al principi del segle XXI, ens sembla poc menys que un miratge delirant: aquella Catalunya de vora un segle enrere, inquieta i ambiciosa, universalista i orgullosa de si mateixa, remarcablement culta i aspirant a un progrés a l'europea. No vull pas dir que fos cap Arcàdia, que ja sabem prou que no ho era, però sí que era, en canvi, un país enrolat —més bé o més malament— en l'empresa de merèixer els adjectius “modern” i “civilitzat”. I això val la pena de recordar-ho d'entrada perquè ens pot ajudar a entendre la trajectòria, altrament incomprensible, d'un compositor que va tenir la malaventura d'haver de madurar en els lúgubres temps del franquisme. Una dissort que va compartir amb membres tan brillants de la seva generació com Agustí Bartra, Mercè Rodoreda, Màrius Torres, Pere Calders, Xavier Montsalvatge, Salvador Espriu o Joan Vinyoli.

Joaquim Homs va néixer en el si d'una família de la petita burgesia de Barcelona, al número 9 del carrer de Pelai, el 21 d'agost de 1906. El seu pare, metge de nissaga, era un melòman consistent —wagnerià, no cal dir-ho—, prou actiu per arribar a exercir amb competència de crític musical. El futur compositor, doncs, havia nascut “en” la música (tot i que sembla que la resta de la família no era, ni de bon tros, tan musical com el cap de casa). Els amics músics que visitaven el pis del metge melòman de seguida li van fer veure que el noi tenia unes aptituds musicals fora del comú. L'home no s'ho va fer dir dos cops, doncs, i va regalar un violoncel al seu fill. La carrera musical d'Homs començava, doncs, a vuit anys amb estudis de violoncel, que havia de completar juntament amb els de batxillerat set anys més tard. Tanmateix, ja abans d'obtenir aquests dos títols, el jove Homs havia decidit que, veient-se incapaç de viure primparadament de la música, emprendria estudis d'enginyeria industrial. Aquell jove músic, amb inquietuds literàries i artístiques compartides amb amics de la família, es decidia —com el seu pare— per una carrera pràctica que li assegurés la vida i li permetés de dedicar-se a la música sense haver-s'hi d'embutir. A partir d'aquell moment, doncs, Joaquim Homs emprèn dues carreres paral·leles: mentre estudia per a enginyer, exerceix de violoncel·lista en grups de cambra i, de manera autodidàctica, comença a aprendre piano

Joaquim Homs

Antologia de la música contemporània

DEL 1900 AL 1959

Amb textos de Carles F. Maristany
Pròleg de Francesc Bonastre

Pòrtic Panorama

La il·lustració de la portada d'aquest llibre és un oli/paper de l'esposa del compositor, Pietat Fornesa, titulat *Pintura i música* (1951)

i, sobretot, a estudiar composició. Un mateix rigor i una mateixa necessitat d'organització guien les dues carreres de qui serà recordat sobretot com a compositor. La seva primera obra coneguda, escrita a dinou anys, és un cicle de *Nou apunts* per a piano, significativament escrits sobre sengles poemes de Sebastià Sánchez-Juan, Joan Salvat-Papasseit i Rabindranath Tagore.

Acabats els estudis, en conèixer la música de Robert Gerhard, que acabava de tornar d'estudiar amb Arnold Schönberg (cosa singularíssima en el context de la música catalana del seu temps, netament francocèntrica), decideix esdevenir el seu deixeble. Així començava un tombant decisiu de la seva carrera: la ment inquieta i inquisitiva d'Homs, formada en les arts i en la ciència, trobava en aquell

mestratge un camí alliberador que no li havia sabut mostrar ningú. Gerhard esdevindria el seu mestre i, fins al final de la vida del compositor de Valls, el seu amic, a casa o a l'exili. Tanmateix, m'afanyo a afegir-hi —a tall de protesta— que la qualitat “mítica” de Gerhard, com a deixeble d'Arnold Schönberg i com a exiliat republicà, ha contribuït massa sovint, en cercles mandrosos de públic i de crítica, a reduir la figura d'Homs a aquell “deixeble de Gerhard” de qui no calia escoltar la música perquè ja tenia amb allò el seu títol de glòria suficient. Si Homs, l'home menys esnob del món, s'havia engrescat amb la novetat que Gerhard li oferia, és a dir el coneixement de les llavors recents proposades dodecatòniques de Schönberg, era senzillament perquè hi trobava un camí de desenvolupament personal apropiat al seu tarannà d'home extremament sensible i alhora mentalment organitzat.

Tota la formació musical d'Homs que es transparenta en aquests inicis, lluny dels camins fressats pels músics de l'època, ens el presenten com un compositor ben singular, almenys en el context de la Catalunya del seu temps. La primera conseqüència més evident d'aquesta singularitat és que Homs apareix com el primer compositor català del segle XX realment immune a la temptació del folklorisme (cosa que no havia pogut esquivar ni el mateix Gerhard, que al capdavant havia estat deixeble també de Pedrell). I alhora com el primer compositor que, des de bon començament, se sent atret per les formes d'organització sonora heretades de la tradició centroeuropea, girant l'esquena a la tradició modernista, d'influència francesa, més literària que no formal. Previsiblement, aquesta doble singularitat li havia de reportar d'entrada més incomprendiments que no pas adhesions. Encara l'any 1960, en plena maduresa del compositor, el seu

col·lega Manuel Valls, un compositor i musicògraf més sensible a l'herència noucentista que no pas a l'escola de Viena, en el seu meritori llibre *La música catalana contemporània*, introduïa l'obra d'Homs per contraposició a la del seu contemporani Xavier Montsalvatge: “En Montsalvatge, el so és missatger de la

sensibilitat emotiva; en J. Homs, té un valor en potència, variable segons la duració, timbre i col·locació en el discurs sonor. Montsalvatge admet, com hem vist, l'anècdota-color; Homs no accepta més que l'«anècdota-so». Montsalvatge no creu en l'obra químicament pura. Joaquim Homs aspira a arribar musicalment a l'absoluta puresa. L'obra de Montsalvatge és poema, amb tantes significacions com auditors; la d'Homs és equació, amb solució única.”

A continuació, Valls dona, com a prova del que ha dit, l'exemple dels títols netament abstractes d'algunes de les obres d'Homs: *Quartet* núm. 1, *Sonata* per a violí sol, *Duo* per a flauta i clarinet, etc. I hi afegeix: “Ni una suggerència extramusical no traspua de l'hàbil i intel·ligent joc combinatori de les seves partitures, en les quals no intervenen més valors que els de caràcter estrictament sonor. Ja hem apuntat que la música de J. Homs no té anècdota; ni l'experiència personal o al·lusió literària participen de la intenció expressiva de l'autor. Ell empra només contrastos de timbre i de sonoritats, jocs de ritmes, etc., com a elements per a arquitecturar una obra, afilada, incisiva i dura com un diamant, i que, com el diamant, és transparent, pur i d'excepteional claredat.” Si m'he decidit a citar en extens aquesta presentació tan glacial és perquè em sembla que traeix una bona mica la tradicional reticència davant les possibilitats expressives del llenguatge atonal o, més específicament, dodecatònic. Ara bé, quaranta anys després que s'escrivessin aquestes paraules, també n'hi hauria prou amb una llista d'obres d'Homs en què la literatura té un paper desencadenant fonamental per desmuntar la teoria de Valls. I no em refereixo tan sols al nombrós grup d'obres vocals en què Homs s'ha servit de les paraules de diversos poetes, seleccionats amb un

gust i una seguretat no gens sospitoses, sinó també al nombre considerable d'obres instrumentals d'aparença abstracta que sabem que han estat inspirades per estímuls literaris (sense anar més lluny, sabem que la primera obra catalogada era una sèrie d'apunts per a piano sobre nou poemes). D'altra banda, la veritat és que no s'entén gaire la reticència de Valls davant el poder expressiu de la pura arquitectura sonora: la seva posició "poeticista" d'arrel

romàntica l'hauria de portar a desautoritzar també la capacitat expressiva dels 48 preludis i fugues de Bach, de les simfonies de Haydn o dels quartets de Beethoven. L'únic que fa Homs, doncs, és recordar-nos que la manera natural que té la música de transmetre emoció és per mitjà del discurs sonor, que naturalment aspira a una arquitectura interna que el sostingui. Amb això, Homs reintroduïa en la nostra música d'avantguarda el gust per les formes clàssiques, que el wagnerisme i la influència francesa —malgrat Franck— havien esborrat del catàleg de la música modernista i també de la noucentista. I si a algú li quedés cap dubte sobre la capacitat expressiva d'aquesta música, només li caldria escoltar alguna de les obres que Homs va escriure després de la desaparició prematura de la seva muller, la pintora Pietat Fornesa, l'any 1967.

Durant la postguerra, Homs ha de renunciar a l'activitat pública que havia menat fins als dies revolts de la guerra dels tres anys, com a executant o com a col·laborador de diverses revistes. Però, en canvi, no es desvia ni una polzada del camí que s'havia traçat com a compositor. I, així com a casa seva era de fet un compositor "clandestí", a fora es començaven a estrenar i apreciar les seves obres: els prestigiosos festivals de la SIMC seleccionaven en tres ocasions una obra seva per donar a conèixer; a París, l'any 1937 (*Duo* per a flauta i clarinet); a Varsòvia, el 1939 (*Quartet* de corda núm. 1); i a Estocolm, el 1956 (*Trio* per a flauta, oboè i fagot). Mentrestant, a Catalunya, un cop passada la postguerra més angoixant, les coses es comencen a moure de manera molt lenta i secreta. A primers dels cinquanta, per exemple, tornem a trobar Homs en activitats "semipúbliques", com les presentacions discogràfiques que durant deu anys va fer de la música del segle XX, al Club 49, que recentment s'han recollit en forma de llibre i que els que érem joves al final dels seixanta, ai las, hauríem agraït infinitament de poder llegir llavors.

"L'únic que fa Homs és recordar-nos que la manera natural que té la música de transmetre l'emoció és per mitjà del discurs sonor, que naturalment aspira a una arquitectura interna que el sostingui."

de la qual serà el primer president. Finalment, als vuitanta-i-tants anys, Homs reapareix encara com a sòlid escriptor sobre música, amb un llibre sobre Robert Gerhard i la seva obra.

Mentrestant, la seva obra havia anat creixent i depurant-se amb una regularitat i una seguretat admirables. Tot i no haver estat mai un dodecatonista mecànic, com tampoc no ho havia estat Gerhard, el seu coneixement directe i actiu de la lliçó schönberguiana el va convertir en un autèntic portaestendard —clandestí, això sí, i enormement discret— de l'avantguarda, en uns temps en què tota manifestació de modernitat era sospitosa. Cal tenir present que l'Escola de Viena era encara l'única proposta metòdica d'un llenguatge nou per a la música del segle XX. Stravinsky o Bartók, mitjançant el neoclassicisme o el neofolklorisme, havien fet propostes estètiques que van tenir prou seguidors, però en realitat només van poder desenvolupar un llenguatge personal, fascinant però intransferible (encara que alguns seguidors també acabessin desenvolupant llenguatges personals a partir de la seva lliçó; penso en alguns dels membres del Grup del Sis, pel que fa a Stravinsky, o en un Lutoslawski, pel que fa a Bartók). En canvi, la proposta schönberguiana fornava als altres compositors un autèntic llenguatge, un mètode de treball, que els permetia d'organitzar el discurs musical sense renunciar a la seva pròpia personalitat ni a la seva pròpia estètica. El fet d'haver vetllat la flama de la lliçó vienesa va fer que Homs esdevingués un punt de referència inestimable per a la generació que, seguint el tomb neoserialista de Darmstadt, saltava a la palestra al final dels cinquanta.

Al moment de la jubilació, l'any 1971, Homs podia exhibir un considerable catàleg de poc més d'un centenar d'obres. Per fortuna, la longevitat, la salut i la perseverança indefallent del compositor li han permès, durant vora trenta anys més, de du-

Alhora, el compositor que continuava escrivint música i treballant a la indústria, trobava temps encara per organitzar activitats renovadores del depreniment panorama de l'època, com la creació de Música Oberta, secció musical del Club 49, o la fundació, més tard, del Conjunt Català de Música Contemporània, que dirigiria Konstantin Simonovic, de grata memòria per als qui el vam poder escoltar en plena joventut. Més tard, intervingrà en la fundació de l'Associació Catalana de Compositors,

plicar sobradament aquell nombre d'obres. Paradoxalment, però, a mesura que anava creixent el seu opus i la seva estatura com a compositor, anava davallant el reconeixement públic de la seva obra i de la seva figura. Fa l'efecte com si la seva elegant discreció d'home civilitzat, traduïda també en una música sòbria i sense espectacularitats susceptibles de mercadeig, l'hagués condemnat, en aquest nostre país d'oportunistes i cridaners, a un obscurament incompreensible i vergonyós. Encara avui moltes de les seves

FOTO. P. BARCELÓ (1986)

obres continuen sense estrenar, sobretot les que impliquen un pressupost més alt, com si les nostres orquestres públiques no tinguessin cap obligació amb els nostres compositors. I això malgrat l'adhesió de tants instrumentistes —sobretot joves— que valoren la seva obra com es mereix, com és el cas del clarinetista Oriol Romaní o el pianista Jordi Masó, per dir-ne només un parell. Si Homs hagués estat anglès, posem per cas, ja faria molts anys que seria Sir, i tota la seva obra figuraria constantment als programes de les orquestres i els grups de cambra del país —i, per ressò, també de fora—, i sens dubte alguna discogràfica d'empenta ja faria anys que hauria emprès una col·lecció monogràfica consagrada a la seva obra. Entre nosaltres, en canvi, només ha pogut rebre alguns honors oficials, i encara molt tard en la seva llarga vida (Medalla d'Or de l'Ajuntament de Barcelona, Premi d'Honor de la Música Catalana i premis de la Generalitat i del Ministeri de Cultura de Madrid), però en canvi no ha vist la seva obra estrenada o regularment interpretada, publicada, enregistrada, valorada i reconeguda com caldria. En comparació, fa tot l'efecte que Homs era més considerat en els darrers anys del franquisme (els anys del Conjunt Català de Música Contemporània) que no pas en aquests últims decennis de presumpta normalitat. La migrada aflluència de públic i d'autoritats al concert d'homenatge que se li va fer a la Sala Polivalent de l'Auditori de Barcelona, el 2 d'abril d'enguany, podria servir de termòmetre per mesurar el veritable estat d'alarmant depauperació i provincianització en què es troba la cultura d'aquest nostre pobre país. Per sort, la iniciativa privada d'alguns músics i editors ha començat a reparar aquest lamentable estat de coses amb la publicació de diversos discos monogràfics: els segells Decca (amb la Fun-

dació Autor), Marco Polo i Columna han publicat darrerament cinc volums amb música d'Homs, que obren la porta a una mica d'esperança. És tard, però mai no n'és massa.

Finalment, no voldria acabar sense fer una breu consideració sobre l'abundós catàleg vocal d'Homs, que incorpora a la seva música una nòmina de poetes impressionant, des de Maragall i Carner fins a Salvat-Papasseit i Brossa, passant pels seus companys de generació Torres, Espriu, Rosselló Pòrcel o Vinyoli, per no parlar de les traduccions de poesia xinesa de Carner o les versions de Tagore de Maria de Quadras. Davant aquest extens panorama, que converteix Homs en un dels compositors més importants de la cançó d'art catalana, no tan sols per nombre d'obres sinó també —o sobretot— per finor d'interpretació poètica, caldria tenir molt en compte que en la riquíssima tradició germànica el gènere del lied s'havia extingit pràcticament en temps de la primera Gran Guerra, deixant només algun supervivent escadusser, com el suís Othmar Schoeck. Semblava talment que l'extinció de la influència romàntica hagués arrossegat amb ella una de les seves creacions senyaleres. Tanmateix, alguns compositors en el decurs del segle XX han continuat confiant, a títol individual, en les possibilitats expressives de la unió de música i poesia. Potser els casos més evidents entre els més grans són els del francès Poulenc (que havia arribat a dir que ja es conformaria a ser recordat com a aquell compositor que havia musicat Apollinaire i Eluard), el rus Xostakóvitx i l'anglès Britten. El nostre Homs s'afegeix amb tot mereixement a aquesta il·lustríssima llista. No cal dir, doncs, si els poetes li devem un reconeixement especial. Un reconeixement que, de fet, ja li devem d'entrada com a melòmans i com a ciutadans d'aquest país.

El compositor i els seus intèrprets

El pianista Jordi Masó i el clarinetista Oriol Romaní, que han enregistrat la integral de l'obra d'Homs per als instruments respectius, expliquen la seva percepció de la música del mestre.

Per PEP GORGORI

“La música s’ha d’escoltar amb totes les facultats.” Joaquim Homs pronunciava aquesta frase fa més d’una dècada, durant una taula rodona sobre la creació musical contemporània organitzada al Conservatori Superior de Barcelona. En el moment de dir les últimes paraules va aixecar les mans, obertes, fins a l’alçada de les oïdes, sense arribar a tocar-les, envoltant-se el cap, destacant que si no ho fas així és com si no poguessis acabar de connectar amb aquella música, explica el clarinetista Oriol Romaní, que era entre el públic que aquell dia hi havia a l’Auditori Eduard Toldrà. “És un record una mica borrós. Notar que, no sé per què, per una raó o altra, aquella persona... m’inspirava simpatia!” Uns dies després va anar a una botiga de música, va comprar un dels seus *Soliloquis*, el va començar a tocar i d’aquesta manera es va anar endinsant en el món sonor d’Homs.

En Jordi Masó també va començar a conèixer Joaquim Homs gairebé sense proposar-s’ho. “Estava gravant un disc compacte amb la música per a piano de Robert Gerhard, però no m’arribava per omplir-lo sencer, perquè tota la seva producció per a aquest instrument ocupa només tres quarts d’hora”, recorda. Faltava, per tant, un quart més per acabar de completar la gravació, i va pensar que una obra d’Homs, que va ser deixeble de Gerhard, seria un bon complement. Després que ell mateix li

deixés “una bona pila de partitures”, va acabar escollint la *Sonata núm. 2 per a piano*, perquè li va semblar “de les millors, ja que a partir d’aquesta obra comença a desenvolupar un llenguatge molt personal, amb la base del dodecafonisme”.

Així és, doncs, com els dos intèrprets van establir contacte amb una música que des de llavors els ha captivat, i han aprofundit en la producció del músic fins a poder registrar les composicions que ha fet per a cadascun d’aquests instruments. Tots dos coincideixen a dir que, a mesura que dediquen més temps i més esforç a cadascuna de les partitures, en treuen més profit. Romaní explica que “a mesura que es toca, s’hi van descobrint més coses, i tens la sensació que és rica, amb molta substància”. Això sí, tal com apunta Jordi Masó, “cal entrar-hi i posar molt de la collita pròpia”.

Una música “intensa”

Amb aquest adjectiu els dos músics treuen tot el crèdit a les afirmacions que han titllat de freda i matemàtica la música d’Homs, hereva del dodecafonisme. El pianista assegura que “quan s’hi ha entrat, dona tant plaer com qualsevol altre compositor, és només qüestió de fer aquest pas, escoltar les coses més d’una vegada”. Per a Romaní, l’intèrpret hi té molt a veure: “segons qui toca la música de l’Homs, pot semblar freda i fins i tot avorrida... m’ha passat alguna vegada d’anar a un concert i trobar-me intèrprets que el fan una mica més avorrit! Però això passa amb totes les músiques, eh? Hi ha músics que no senten tant un determinat tipus de composicions, i en conseqüència no les transmeten tant”.

Oriol Romaní

La seva experiència, a més, els demostra que els auditoris acostumen a ser "molt receptius" quan s'interpreten obres de Joaquim Homs. Per fer-les més accessibles, l'Oriol Romaní llegeix sovint els poemes que les han inspirades, o explica les anècdotes i els comentaris de cada peça que li ha referit el mateix compositor. D'aquesta manera, ha aconseguit que hi connectés "gent que ha assistit a concerts fora dels circuits habituals de la música contemporània", a molts dels pobles on ha tocat. Tot i això, no sap explicar per què es produeix aquest efecte. Confessa que en ocasions li ha preguntat al mateix Homs, i no n'ha tret "gaire discursos, perquè no li agrada muntar grans discursos al voltant de la seva obra o d'ell mateix". Al contrari, "li resulta més fàcil parlar d'altres músics que ell ha conegut i que li han agradat". També hi té molt a veure, en aquesta sintonia amb el públic, segons Masó, el fet que "no acostumen a ser obres molt llargues, perquè Homs, quan ha dit el que havia de dir, calla, i això està molt bé". Explica també que encara seria millor si el públic interessat en la música contemporània pogués disposar de més gravacions: "no és obligatori que a tot hom li agradi un determinat tipus de música, però el que és injust és que no hi hagi l'oportunitat de conèixer-la, i després, que agradi o no, és una altra cosa". La comparació amb altres països és inevitable, i Masó argumenta que "Anglaterra, França i Alemanya han donat molt de suport als seus músics, tant els del passat com els actuals, i ara és difícil trobar algun compositor sòlid, encara que no sigui dels grans, que no tingui l'obra gravada". Tot i això, admet que "Joaquim Homs no tindrà mai tant de públic com altres compositors, com Mompou o Montsalvatge, perquè la seva música és encara més íntima, més personal".

Jordi Masó

La relació amb el compositor

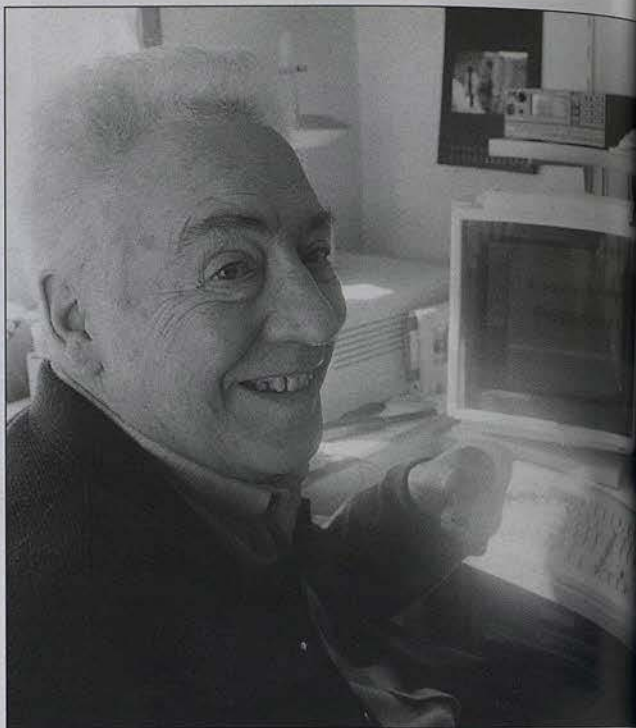
Hem vist com, tant l'Oriol Romaní com en Jordi Masó, van descobrir de manera més o menys casual la música de Joaquim Homs. A partir d'aquell moment, tots dos van posar-se en contacte amb el compositor, per conèixer l'opinió que li mereixien les interpretacions que feien de la seva música i buscar consells per millorar-la. En general, Masó explica que les vegades que hi ha parlat "és amable, i no gaire puntillós: té molt clar com vol unes determinades coses, però no és puntillós". Li agrada, per tant, que els músics facin seves les obres, i hi posin tant com puguin de la seva part, seguint, això sí, les indicacions de la partitura.

La relació entre Homs i Romaní ha estat més estreta, i fins i tot hi ha algunes partitures que el compositor ha dedicat al clarinetista. Aquest recorda que "Homs es va adonar que m'anava fent meua la seva música, i que m'agradava anar a tocar-la amb ell, i això ha anat molt bé. Jo connecto amb aquesta música i això ha fet que li vinguessin ganes de fer més partitures per a clarinet. A més, durant aquest temps m'ha fet indicacions que m'han ajudat a canviar força l'ambient d'algunes peces. De vegades hi donava massa intensitat, més de la necessària, i llavors, amb una situació més desapassionada, aconseguíem que hi hagués més contrastos. L'emoció més dosificada, més controlada, tenia encara més força". En parlar amb Joaquim Homs, l'Oriol Romaní assegura que es nota que "hi ha una vida interior molt rica, una cosa molt profunda, que surt de molt dins". I en aquest punt es queda callat, la mirada perduda, i diu, com a resum: "ell i jo hem lligat musicalment, i ens hem fet molt amics. Per a mi això és un regal".

JOSEP MARIA MESTRES QUADRENY

Coincidint amb l'atorgament del Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya (2000), el compositor Josep M. Mestres Quadreny va publicar el llibre *Pensar i fer música*, obra autobiogràfica editada per Proa. "Una reflexió indispensable i lliure de prejudicis per comprendre la música del nostre temps i la seva problemàtica", diu una frase escrita a la portada del llibre. A més a més d'explicar la seva trajectòria com a compositor, fa una anàlisi acurada del seu mètode creatiu, adscrit genuïnament a la més pura experimentació de l'avantguarda d'aquest segle passat que ja es comença a analitzar en el nou mil·lenni. La seva òpera *Cap de mirar* (1991), amb llibret de Joan Brosa i decorats d'Antoni Tàpies, espera el moment de poder-se estrenar al Gran Teatre del Liceu.

FOTO. EVA GUILLAMET

Un clàssic de l'avantguarda

Per MÒNICA PAGÈS I SANTACANA

Ha sentit en alguna ocasió el desig d'escriure les seves memòries?

-No exactament. Durant la vida he hagut d'escriure molts articles i he fet algunes conferències. Vaig veure que podia ser interessant recollir aquells articles, fer una refosa de tot el que havia sortit publicat i d'aquesta manera va aparèixer aquest llibre. Barrejo els records amb la reflexió.

-Sí, de fet hi ha un fons biogràfic i una intenció de fer un assaig al voltant del fet compositiu.

-He pensat que més enllà de la meva pròpia experiència vital, també era important deixar sis-

tematitzada la meua manera d'entendre la música. He volgut parlar de la meua interpretació del so i de la música, i a partir d'aquestes dues qüestions poder entendre el que pot aportar la creació actual.

-Vostè ha estat un dels introductors al nostre país de concepcions matemàtiques i de sistemes informàtics aplicats a la composició. Fins a quin punt la seva formació científica ha tingut influència en la seva música?

-El meu pare era químic i molt afeccionat a la música. En certa manera vaig heretar aquestes dues parts del seu caràcter. Jo també vaig estudiar ciències químiques, matemàtiques i física. Tothom sap que el llenguatge de la música té una base matemàti-

ca que es converteix en estètica, i aquest fenomen és el que sempre m'ha interessat més: comunicar una idea a partir d'un sistema matematitzable. A partir d'un desordre crear l'ordre. És a partir del coneixement profund -podríem dir-ne abstracte, però de fet és totalment concret, empíric-, a partir d'aquest coneixement, que es produeix l'acte creatiu, el procés d'elaborar noves formes a partir del caos. Mozart havia arribat a trobar un sistema automàtic de compondre valsos a partir d'un joc de daus. Aquest seria el paradigma d'aquesta dialèctica que s'estableix entre el llenguatge científic de la música i la càrrega emotiva que comporta.

-Com explicaria el fenomen mu-

sical?

-És molt llarg d'explicar i de fet ho intento en aquest llibre. Finalment no ens escapem de l'enigma. Per a mi el gran misteri rau a poder ordenar el so en una idea intel·ligible. Tota la natura és atzar, està construïda per l'atzar. Aquesta és el tipus d'estructura que vull utilitzar. Imitar l'atzar.

-En quin grau situaria la tècnica i en quin altre la inspiració?

-La veritat és que s'hauria de plantejar quina està al servei de quina. La utilització de certs recursos també és fruit d'una inspiració creativa. Compondre implica un procés de selecció constant que es basa en la sensibilitat i comprensió del fet musical de cadascú.

-Per què la música contemporània costa tant d'entendre, d'acceptar entre un públic majoritari?

-Aquest és un fet que no és la primera vegada que es produeix en la història de la nostra cultura. És simplement una qüestió de

temps. El públic d'avui dia, tot i que cada vegada va canviant més, encara respira l'atmosfera del romanticisme, encara es troba submergit en el regne de la melodia. Cal un cert temps per canviar la sensibilitat estètica de la societat. No es fa d'un dia per l'altre. No podem pretendre que amb cinquanta anys s'assimilin noves formes artístiques, que, d'altra banda, estan molt allunyades de les tendències antigues. El segle XX ha implicat una revolució profunda en el significat de l'obra d'art i aquest nou replantejament cal que vagi penetrant en el pensament estètic de les persones. A més a més, la cultura actual demana a l'oient una preparació que fins fa poc no tenia.

-El seu llibre *Pensar i fer música* fa un retrat molt exhaustiu del que ha estat l'experimentació en el camp musical. ¿Creu que ens trobem en un punt d'inflexió respecte de les tendències que es van imposar en aquests últims cinquanta anys? ¿Fins a quin punt tenen vigència la utilització de re-

ursos tècnics, en contra dels instruments tradicionals?

-La innovació tecnològica que es va produir després de la Segona Guerra Mundial va aportar nous instruments sonors, nous recursos que ajudaven a alliberar les vies tradicionals d'entendre la música. La utilització del magnetòfon i de l'ordinador ha permès amalgamar nous àmbits sonors en els propis de la música clàssica. Tota experimentació suposa un risc i implica certs fracassos. El més important és haver contribuït a obrir nous horitzons en la creació sonora.

-Vostè va compaginar els estudis universitaris amb els musicals. De quina manera es va manifestar la seva vocació com a compositor?

-Ja de molt jovenet anava als concerts de la Banda Municipal i al Liceu, sobretot a escoltar Wagner. També escoltava molt la ràdio. Vaig començar a estudiar piano i solfeig amb una amiga de la meua mare, Elionor Sigg, i poc després vaig conèixer la pianista

Rosa M. Kucharsky, que també estiujejava a Valldoreix i em deixava ser al seu costat quan estudiava. Amb ella vaig conèixer tot el repertori pianístic de Liszt, Chopin, Debussy, Prokófiev, Poulenc, Stravinsky... Quan va arribar el moment d'entrar a la universitat, vaig decidir de fer les dues carreres: la de ciències químiques –tal com havia promès al meu pare– i la de música. Per consell de Rosa M. Kucharsky, em vaig presentar per lliure al conservatori, llavors Escola Municipal, però gràcies a unes incompatibilitats que vaig tenir amb Joaquim Zamacois, llavors director, vaig decidir no tornar-hi. Llavors vaig agafar el tractat d'harmonia de Richter i em vaig posar a estudiar pel meu compte. Feia els exercicis i els corregia. Poc després, el meu amic i compositor Joan Comellas em va recomanar estudiar amb Cristòfor Taltabull i d'assistir a les reunions del Cercle Manuel de Falla de l'Institut Francès.

-Quin record té del mestre Taltabull?

-Era molt rigorós, un gran mestre. Amb mi va convenir que era molt important treballar el contrapunt. Vam estar-hi cinc anys. No seguíem endavant fins que no vaig ser capaç d'escriure una fuga que es pogués confondre amb les de Bach. Després vam fer composició i orquestració. Jo li anava ensenyant peces que vaig començar a escriure llavors i ell m'ajudava a perfeccionar-les. Fins que va arribar un dia, després d'ensenyar-li una sonata que havia compost, que em va dir que ja podia caminar tot sol, que ja no el necessitava.

-¿Es pot arribar a ser autodidacta en la composició?

-Jo no diria tant. És evident que hi ha tot un aprenentatge de la gramàtica musical que és molt difícil d'arribar a dominar sense l'ajut d'un bon mestre. En el meu cas, la inquietud que vaig sentir sempre per aprendre em va ajudar encara més a anar més de pressa i a descobrir el que m'in-

teressava més de la composició i de la música en general.

-En el seu llibre, parla del Cercle Manuel de Falla i de les persones que va conèixer dins de la nova represa artística. Què van significar aquells anys en el món de la música?

-Sí, efectivament. El Cercle Manuel de Falla ja feia uns anys que s'havia creat, el 1947, quan jo hi vaig començar a anar el 1951. Com he dit, el meu introductor va ser Joan Comellas, que era el més gran de tots. Allí vaig conèixer Manuel Valls, Àngel Cerdà, Josep Casanovas i Josep Cercós, per a mi el més interessant; vam compartir-hi un forta amistat i amb ell vaig endinsar-me en les noves

possibilitats compositives que plantejava l'obra de Webern. També mitjançant el Cercle vaig conèixer el pianista Jordi Giró i la cantant Anna Ricci, que tant enyorem. També en aquells anys vaig conèixer el grup Dau al Set, pel que fa a arts plàstiques: Tàpies, Cuixart i Ponç, gràcies al qual vaig conèixer Joan Brossa, un artista amb el qual m'he sentit molt identificat.

-La seva relació amb Joan Brossa va ser molt estreta i molt fructífera. Junts van fer diverses obres i fins i tot una pel·lícula amb Pere Portabella: No conteu amb els dits, i una òpera, Cap de mirar, amb escenografia de Tàpies. Com l'ha influenciat?

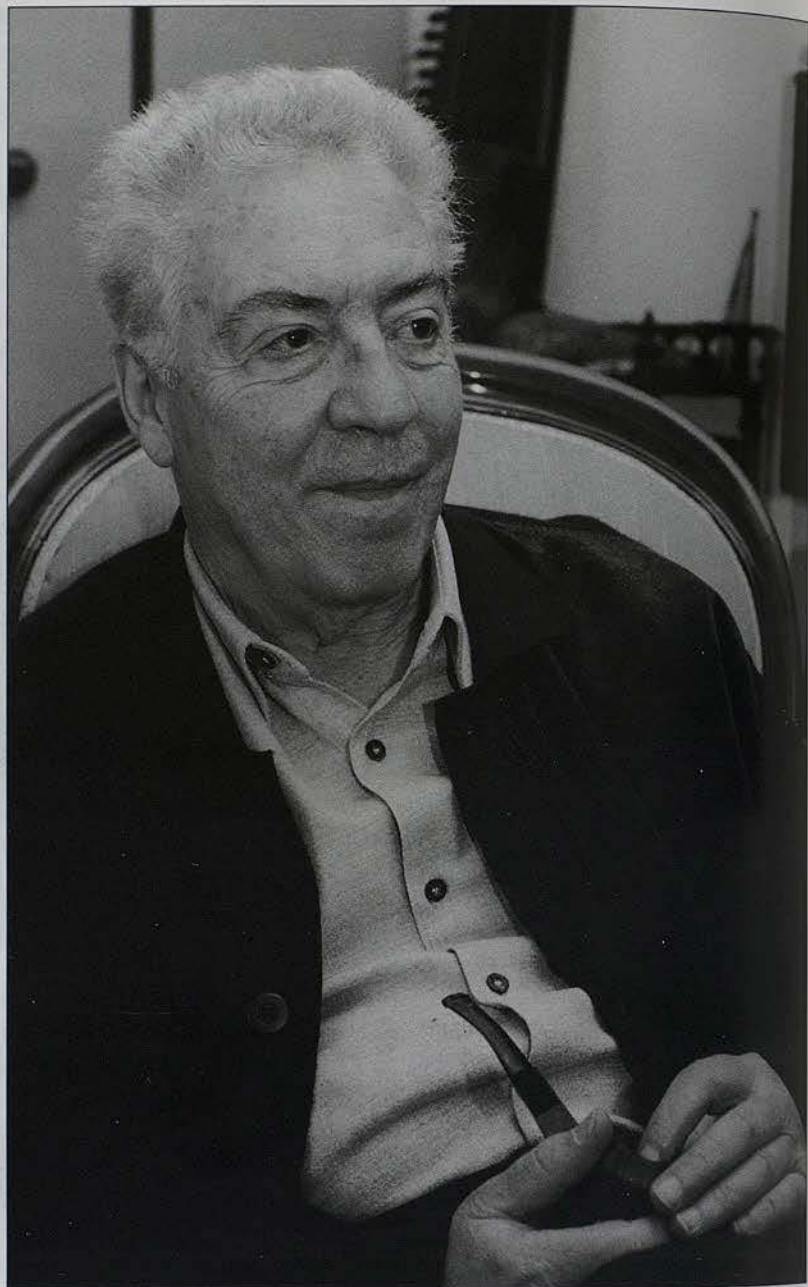

FOTO. E. GUILLAMET

Es fa difícil pronunciar "el mestre Mestres Quadreny". El seu propi cognom ja inclou una càrrega de valor prou evident per a un compositor, tot i que es tracti d'un artista que de-
fug per complet de la superficialitat. La seva modernitat es basa en la reflexió contínua i en l'anàlisi profunda del so. Un científic de la música o un músic de la ciència que escorcolla el significat de cada signe harmònic. Al costat del seu ordinador penja un mòbil de Moisès Villèlia fet de canya forta i ample de bambú tenyit de vermell, com una flauta curiosa que canalitza el so invisible. I més enllà un important arxiu bibliogràfic i discogràfic, referència prou coneguda dels professionals del nostre món musical, que demostren l'esperit metòdic i ordenat d'aquest compositor. Ara està treballant en una obra per a guitarra i saxòfon amb un títol provisional que es diu *Lletra de lluna*.

-El vaig conèixer el 1950 i el mateix dia que el vaig veure per primera vegada va estar tota una tarda llegint-me els seus poemes. Ens unia l'admiració per l'obra de Wagner i per la Tercera Simfonia de Brahms. Junts vam escoltar molt Wagner. Vaig poder escriure moltes obres. Les primeres van ser uns ballets, al principi dels seixanta. Després vam fer diverses obres amb la participació de músics i d'actors alhora, com Concert per a representar (1964), Suite bufa (1966), L'armari en el mar (1978), amb el Grup Instrumental Català dirigit per Carles Santos. La nostra darrera col·laboració va ser el 1993 amb l'Acció musical per a

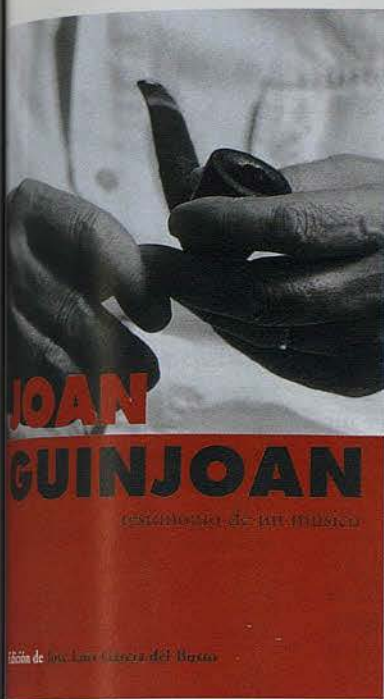
Joan Miró, per encàrrec de la Fundació Miró per a la cloenda de l'any del centenari Miró. Tinc d'altres obres fetes a partir de textos d'en Brossa i obres d'homenatge, com Fet per fer o Piano xofer, en col·laboració amb Perejaume. Però la que espero que es pugui estrenar al més aviat possible, tal com m'havien promès, és l'òpera Cap de mirar, feta el 1991, i que malauradament no s'ha pogut veure en vida d'en Brossa. És com un gran poema visual, com un mosaic amb elements de la quotidianitat. Fins i tot hi ha una al·lusió a l'esport. L'únic personatge és Zarathustra, la resta només són aparicions metafòriques. Col·laborar amb

Brossa va suposar un gran enriquiment de la imaginació.

-A banda de les composicions instrumentals, i seguint el camí de Brossa, vostè també ha fet tota una sèrie d'obres que anomena "música visual", tot agermanant-se amb la "poesia visual" d'aquest artista.

-Sí, m'agrada poder jugar amb l'impacte visual de la música escrita en els pentagrames i dels signes que s'utilitzen. Creen una realitat plàstica nova, molt insòlita. Es torna un llenguatge paral·lel a la paraula i al dibuix, però molt més gràfic i potser més metafòric. Variacions visuals sobre un tema de Haydn o de qualsevol compositor. Tot enriqueix.

Diversos autors:

Joan Guinjoan, testimonio de un músico

Edició de José Luis García del Busto.
Editat per la Societat General d'Autors.

La figura de Joan Guinjoan ha estat objecte darrerament de diversos homenatges de calat diferent a redós del fet objectiu d'haver complert setanta anys d'edat. Però fonamentalment basats en la importància de la seva dilatada i substantiva trajectòria creativa.

L'edició del llibre que ens ocupa és, sense cap mena de dubtes, una forma especialment explícita d'homenatge. I una forma, a més, d'una notable transcendència i amb el fons de la seva perennitat; del fet de restar com a testimoni per a les noves generacions.

Sota el guiatge del musicòleg José Luis García del Busto, aquest voluminós llibre –gairebé 350 pàgines de gran format–, ha comptat amb tota mena de recursos d'edició, fet que n'ajuda a potenciar l'atractiu. Un atractiu potenciat per la dimensió antològica, la capa-

citat d'abastar el que podríem anomenar el "tot Guinjoan", i finalment la categoria i l'interès de les seves nombroses aportacions.

Hom parteix d'una extensa entrevista feta per l'esmentat García del Busto, continua amb un treball igualment extens de Rosa Maria Fernández García amb el títol d'"Aproximació estètica a la música de Joan Guinjoan", capítol al qual segueix l'anàlisi de diverses obres del com-

positor a càrrec d'Agustí Charles. Es tracta de *Tensión-relax*, *Neuma*, *Passim trio*, *Concert per a fagot i conjunt instrumental* i *Sinfonia núm. 2 "Ciutat de Tarragona"*. Apartat aquest d'una notable extensió –exactament 103 pàgines.

Tot seguit, el mateix Guinjoan exposa breument un recull de les seves activitats professionals darreres, tot deixant pas a un aplec de testimonis de persones properes al compositor, començant per l'especialment ampli i d'un valor elevat del seu fill Francesc i continuant per altres amics vinculats a la seva natal Riudoms i més endavant a la seva trajectòria musical, amb noms tan vinculats a la trajectòria de Guinjoan com Jordi Roch, Xavier Garcia –biògraf seu–, Josep Maria Carandell, August Puig, Ricard Salvat, Raimon Guixart, Lluís Claret, Edmon Colomer, Jean-Pierre Dupuy, Ernest Martínez Izquierdo, Juli Panyella, Anna Ricci, Antoni Ros Marbà, Begoña Uriarte, Karl-Hermann Mrongovius, Josep Maria Mestres Quadreny, Josep Soler, Francesc Taverna-Bech, Xavier Montsalvatge, Tomàs Marco, Jeremy Haladyna, Carlos Gómez Amat, Rosa Maria Fernán-

dez García, Montserrat Albet, i fins el mateix Joan Guinjoan vist per ell mateix en un extens i interessant comentari en el qual fa un recorregut per diversos discursos i documents confeigits per a altres esdeveniments.

Clou el llibre un detallat catàleg de l'obra del compositor.

El volum és acompanyat amb un CD integrat totalment per obra, no cal dir-ho, de Guinjoan, que inclou la *Fanfàrria* estrenada amb motiu de la inauguració de l'Auditori de Barcelona, *Trencadís* –suite simfònica basada en el material de l'òpera inèdita *Gaudí*, *Simfonia núm. 2* i *Trama*. La interpretació és a càrrec de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya amb direcció d'Edmon Colomer.

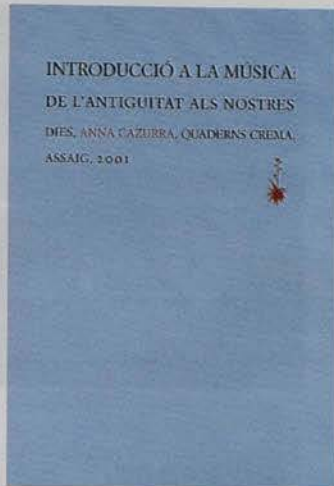
● J.C.C.

CAZURRA, Anna:

Introducció a la música: de l'antiguitat als nostres dies

Quaderns Crema
Assaig
Barcelona, juny 2001
343 pàgines.

En aquest llibre, Anna Cazorra fa un viatge històric que comença en els orígens de la música occidental a Grècia i acaba en els compositors contemporanis catalans i de la península. En un llenguatge planer i entenedor, i alhora molt ric i expressiu, l'autora forneix nombroses explicacions, sempre precises i transparents, per fer arribar a bon port el lector, que en cap moment se sentirà perdut en la immensitat de la mar dels segles. En l'itinerari que ens proposa l'Anna anirem trobant a cada pas els compositors de les escoles i els moviments estètics i les seves filles: les obres

musicals, els instruments i les seves transformacions, els primers llibres que parlen dels instruments i la seva interpretació, la canviant notació i l'escriptura musical amb tots els seus vestits, el creixement i la metamorfosi del llenguatge musical. Tot amarat de nombrosos exemples, reproduccions de cartelleres d'estrena als teatres operístics d'Europa i il·lustracions pictòriques d'escenes de la vida musical d'èpoques diferents. La lectura atrapa el lector i l'endinsa en una magnífica aventura que du a la llum de la comprensió sobre el fet musical, alhora que el convida a escoltar aquelles obres que li han estat presentades.

A diferència d'altres llibres sobre història musical, aquest no és un llibre pretensió. És per això que no empra un discurs complex i si bé la terminologia és l'específica de la matèria, les explicacions la fan prou entenedora i el glossari final recull aquells conceptes que poden resultar nous als no versats en música. Aquest enfocament en fa una guia imprescindible per als professors, els estudiants i els amants i aficionats de la música.

És un llibre recomanable per a aquest estiu que ofereix una magnífica companyia als qui vulguin passar una bona estona i alhora endinsar-se en els paratges de la història de la música clàssica occidental.

● Maria Gratacós

GRANADOS:

Danzas españolas. Cuentos de la juventud

Antoni Besses, piano.
Mandala- Harmonia Mundi
(distr.)
MAN 5013 HMCD 78

Certament, amb les obres de Granados la història de la música espanyola té almenys una digna representació dins del moviment romàntic alhora que inicia al costat d'Albéniz i Falla el renaixement de l'art dels sons hispànics. Els *Cuentos de la juventud* (1902), que Granados els considerava com una col·lecció d'obres fàcils per a piano, fan pensar en els cicles pianístics, com són l'*Àlbum per a la joventut* o bé en les *Escenes d'infants* de Schumann, ja que en les peces de Granados predomina també el caràcter líric i aquella sensació que la música brota lliurement i de manera espontània, aspecte darrere del qual s'amaga una estructura absolutament controlada i planificada. I segurament aquest ha estat el mèrit d'Antoni Besses en conciliar un discurs pianístic melòdicament suggeridor amb un joc de matisos i de *tempi* perquè el desenvolupament de les peces segueixi un curs equilibrat, coherent i senzillament emotiu. Caràcter que s'identifica amb les essències intimistes de l'ideari romàntic.

En canvi, les *Danzas españolas* (1883) poden situar-se en el vessant nacionalista del romanticisme postrem. Hi trobem un pianisme més extravertit i francament orientat a l'exaltació del color i de la nota pintoresca, en el qual mai no deixarem de trobar el gust per l'elegància tan

característic de Granados. És així com Besses, amb una pulsació fantasiosa i de ritme vibrant, exposa dins d'una aura de bellíssimes i suggestives sonoritats el contingut d'aquestes dotze danses que en molts sentits ja anuncien els resultats i la profunditat artística del cicle *Goyescas*. ● Francesc Taverna-Bech

Música Simfónica Española Contemporánea. Vol. núm. 9

Tres imágenes de Francesca d'Alfredo Aracil.
Tepeca d'Armand Grèbol.
La cruz, el ciprés y la estrella d'Eduardo Pérez Maseda.
De materia d'Albert Llanas.
Pasión cautiva de Consuelo Díaz.
Orquesta Sinfónica de RTVE. Direcció: José Luis Temes.
Fundació Música Contemporània-Audiovisuals de Sarrià.

Veritablement, l'enregistrament d'aquest CD oscil·la entre mons de diversa significació estètica; avancem també que la interpretació té un caràcter sospitosament

eclectic, és a dir: tot és bo, o bé, també tot potser dolentíssim... Podem parlar, doncs, de lectura feta amb certa habilitat, però no d'interpretació que cerqui la profunditat...

En referir-nos a les composicions, diríem que l'obra de Pérez Maseda posseeix un títol *La cruz, el ciprés y la estrella*—certament suggerent que no es confirma, però, en l'audició. L'obra està molt marcada per un esperit que sura entre l'escolasticisme i l'erudició acadèmica. Potser tan estèrils també són les *Tres imágenes* de Francesca d'Alfredo Aracil, les quals, molt influenciades per la nostàlgia mahleriana, no surten d'una monotonia en l'ús dels recursos orquestrals. Aquesta austeritat, per no dir pobresa, dilueix els pocs encerts que s'hi escolten, de tant en tant i al llarg dels tres moviments—"El viento", "Cacería" i "El beso". *Tepeca* (Teresa tal com sona llegint l'alfabet ciríl·lic) gaudeix d'una major vitalitat; també el seu llenguatge, no direm llibertari, però sí sense complexos de cap mena envers la tonalitat, és mes suggerent en imatges i per tant la interpretació sembla més equilibrada, malgrat el comentat eclecticisme. Dins d'aquesta relativa independència estilística, s'hi pot esmentar també l'originalitat i imaginació de l'obra de Consuelo Díaz. Certament, la seva *Pasión cautiva* és un treball bastant consistent quant a disposició formal i tractament tímbric, mentre que *De materia* del badaloní Albert Llanas interessa pel sentit constructiu amb el qual s'afronta un material d'aguts i brillants contrastos orquestrals que malgrat el seu to caòtic i prou capciós, estableixen, no sempre amb la deguda diafanitat discursiva, una simbiosi possible entre les maneres a l'ús d'escriure avui la música. En definitiva, *De materia* és com una sincera i vocacional manifestació d'avantguardisme... ● F.T.-B.

Compositores de Hoy. Vol. 5.

Tauromaquia (Concierto barroco n° 2).
Terramar (Divertimento concertante n° 1).
Recóndita armonía (Sinfonía de cámara n° 1).
E un passo sfiorava l'arena (Sinfonía concertante n° 2).
Modus Novus, grup instrumental. José de Eusebio, direcció.
Fundació Música Contemporània-EMET
Ref.E-045

Tomàs Marco pertany a la generació del 51 i la seva música manifesta un compromís amb l'avantguardisme. Paradoxalment, els subtítols de les quatre obres que s'inclouen en aquest registre són tots de marcada ascendència barroca... En certa manera, aquesta qüestió dels títols resulta prou anecdòtica si es constata que més o menys les quatre obres tenen entre si semblances d'idees, de plantejaments formals i fins i tot d'estil un xic formalista i, per tant, formulari, com tota la música del barroc, però que aquí es distingeix per una certa voluntat de buscar inèdites bel·leses sonores, ja sigui per afany de novetat o bé per una actitud investigadora o especulativa. L'excessiva longitud de les quatre peces i aquest barroquisme potser no desitjat, però sí present, fa que tot el CD prengui el caire de pura música ambiental.

La interpretació és correcta tant en l'aspecte de la direcció com en el de la interpretació instrumental.

L'enregistrament es dugeu a terme en un concert; per tant, hi ha petits sorolls inevitables, malgrat els avenços de la tecnologia actual. Tampoc el disseny no aporta cap originalitat. ● F.T.-B.

BARCELONA (BARCELONÈS)

4 SETEMBRE	20,30 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>El llac dels cignes</i> .
5 SETEMBRE	20,30 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>El llac dels cignes</i> .
6 SETEMBRE	20,30 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>El llac dels cignes</i> .
	21 h	Fundació Miró	Nachtluft. Andres Bosshard, casset, ordinador i electrònica. Jacques Widmer, bateria. Günter Müller, bateria i electrònica.
7 SETEMBRE	20,30 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>El llac dels cignes</i> .
8 SETEMBRE	17 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>El llac dels cignes</i> .
	22 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>El llac dels cignes</i> .
9 SETEMBRE	17 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>El llac dels cignes</i> .
12 SETEMBRE	20,30 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>Tuning Game, In the Night, Sandpaper Ballet</i> .
13 SETEMBRE	20,30 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>Tuning Game, In the Night, Sandpaper Ballet</i> .
	21 h	Fundació Miró	Fred van Hove, piano i acordió.
14 SETEMBRE	20,30 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>Tuning Game, In the Night, Sandpaper Ballet</i> .
15 SETEMBRE	17 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>Tuning Game, In the Night, Sandpaper Ballet</i> .
	21,30 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>Tuning Game, In the Night, Sandpaper Ballet</i> .
16 SETEMBRE	17 h	Liceu	San Francisco Ballet. <i>Tuning Game, In the Night, Sandpaper Ballet</i> .
22 SETEMBRE	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Jordi Figaró, tenora. Dir.: Salvador Brotons. Usandizaga, Boliart, Oltra, Benguerel, Falla. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Auditori	OBC. Ton Koopman, clavicèmbal i director. Tini Mathot, clavicèmbal. Mozart, C. Ph. E. Bach. (Festival Mozart).
23 SETEMBRE	11 h	Auditori	OBC. Ton Koopman, clavicèmbal i director. Tini Mathot, clavicèmbal. Mozart, C. Ph. E. Bach. (Festival Mozart).
27 SETEMBRE	21 h	Auditori	OBC. Ton Koopman, orgue i director. Klaus Mertens, baríton. Soprano per determinar. Haydn, Mozart. (Festival Mozart).
29 SETEMBRE	19 h	Auditori	OBC. Coral Càrmina (dir.: M. Ríos). Maria Lluïsa Muntada, soprano. Raquel Pierotti, mezzosoprano. Francesc Garrigosa, tenor. Josep Miquel Ramon, baríton. Dir.: Ton Koopman. Mozart. (Festival Mozart).
30 SETEMBRE	11 h	Auditori	OBC. Coral Càrmina (dir.: M. Ríos). Maria Lluïsa Muntada, soprano. Raquel Pierotti, mezzosoprano. Francesc Garrigosa, tenor. Josep Miquel Ramon, baríton. Dir.: Ton Koopman. Mozart. (Festival Mozart).
5 OCTUBRE	21 h	Auditori	OBC. Mark Kaplan, violí. Dir.: Lawrence Foster. Montsalvatge, Manén, Ravel.
6 OCTUBRE	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Virgínia Parramón, soprano. Dir.: Josep Pons. Bizet, Ravel, Frank. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Auditori	OBC. Mark Kaplan, violí. Dir.: Lawrence Foster. Montsalvatge, Manén, Ravel.
	20, 30 h	Liceu	Recital Marjana Lipovsek, mezzosoprano. Anthony Spiri, piano. Monteverdi, Wagner, Mussorgski.
7 OCTUBRE	11 h	Auditori	OBC. Mark Kaplan, violí. Dir.: Lawrence Foster. Montsalvatge, Manén, Ravel.
	17 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
8 OCTUBRE	21 h	Monestir de Pedralbes	I Solisti della Serenissima. Sammartini, Lotti, Vivaldi. (Euroconcert, concert per als abonats).
9 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
	21 h	Palau	Concentus Musicus Wien. Robert Wolf, flauta. Naoko Yoshino, arpa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. Mozart. (Palau 100).
	21 h	Monestir de Pedralbes	I Solisti della Serenissima. Sammartini, Lotti, Vivaldi. (Euroconcert, concert per als abonats).
10 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.

11 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
13 OCTUBRE	19 h	Palau	Orquesta Pablo Sarasate. Joan Enric Lluna, clarinet. Dir.: Ernest Martí-nez Izquierdo. Montsalvatge, Weber, Sibelius, Ginastera. (Concerts Simfònics al Palau).
	20,30 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
14 OCTUBRE	18 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
16 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
17 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
	21 h	Palau	Detroit Symphony Orchestra. Lars Vogt, piano. Dir. titular: Neeme Järvi. Daugherty, Beethoven, Rakhmàninov. (Palau 100).
19 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
	21 h	Auditori	OBC. Dir.: Miguel Harth-Bedoya. <i>Simfonia núm. 9</i> de Mahler.
20 OCTUBRE	19 h	Auditori	OBC. Dir.: Miguel Harth-Bedoya. <i>Simfonia núm. 9</i> de Mahler.
	20,30 h	Liceu	Recital June Anderson, soprano. Jeff Cohen, piano. Bernstein, Rodgers, McCarthy, Wilson, Kern, Romberg, Porter, Weill, Gershwin, Coleman, Schmidt, Sondheim, Charles, Holmes.
21 OCTUBRE	11 h	Auditori	OBC. Dir.: Miguel Harth-Bedoya. <i>Simfonia núm. 9</i> de Mahler.
	18 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
22 OCTUBRE	21 h	Palau	Ensemble Micrologus. Capella de Música de Santa Maria del Mar (dir.: Manuel Valdivieso). <i>4 Cantiques de santa Maria</i> d'Alfons X el Savi i <i>El Llibre vermell de Montserrat</i> . (Euroconcert).
23 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
	21 h	Palau	Solistes de Moscou. Yuri Bashmet, solista i director. Mozart, Xostakó-vitx, Brahms. (Ibercamera).
24 OCTUBRE	20 h	Catedral	Joan Casals, orgue. Mompou, Segarra, Alcaraz, Farré. (L'orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
25 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
26 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Fattucchiera</i> de Vicenç Cuyàs.
27 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>La Bohème</i> de Puccini.
	19 h	Auditori	OBC. Magdalena Martínez, flauta. Dir.: Paavo Järvi. Tubin, Nielsen, Sibelius.
28 OCTUBRE	11 h	Auditori	OBC. Magdalena Martínez, flauta. Dir.: Paavo Järvi. Tubin, Nielsen, Sibelius.
	17 h	Liceu	<i>La Fattucchiera</i> de Vicenç Cuyàs.

CAPELLADES (ANOIA)

1 SETEMBRE	22 h	Font Cuitora	Big Mama: <i>Tableau de blues</i> , amb Joan Pau Cumellas i Miguel Talave-ra.
15 SETEMBRE	21 h	Paper de Música	Duo Cantabile. Svetlana Tovstukha, violoncel. Melani Mestre, piano. (Finalista de l'Onzè Concurs Paper de Música de Capellades). Bo-cherini, Fuchs, Piazzolla, Kavalevski.
6 OCTUBRE	21 h	Paper de Música	Joseph Gold, violí. Jaume Torrent, guitarra. Paganini, Torrents, Falla, Rodrigo.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

31 OCTUBRE	21 h	Teatre Principal	<i>L'italiana in Algeri</i> de Rossini. (XX Festival d'Òpera de Sabadell-XIV Ci-cle Òpera a Catalunya).
-------------------	------	------------------	---

Ferrovial Agroman, sempre en harmonia amb el Palau.

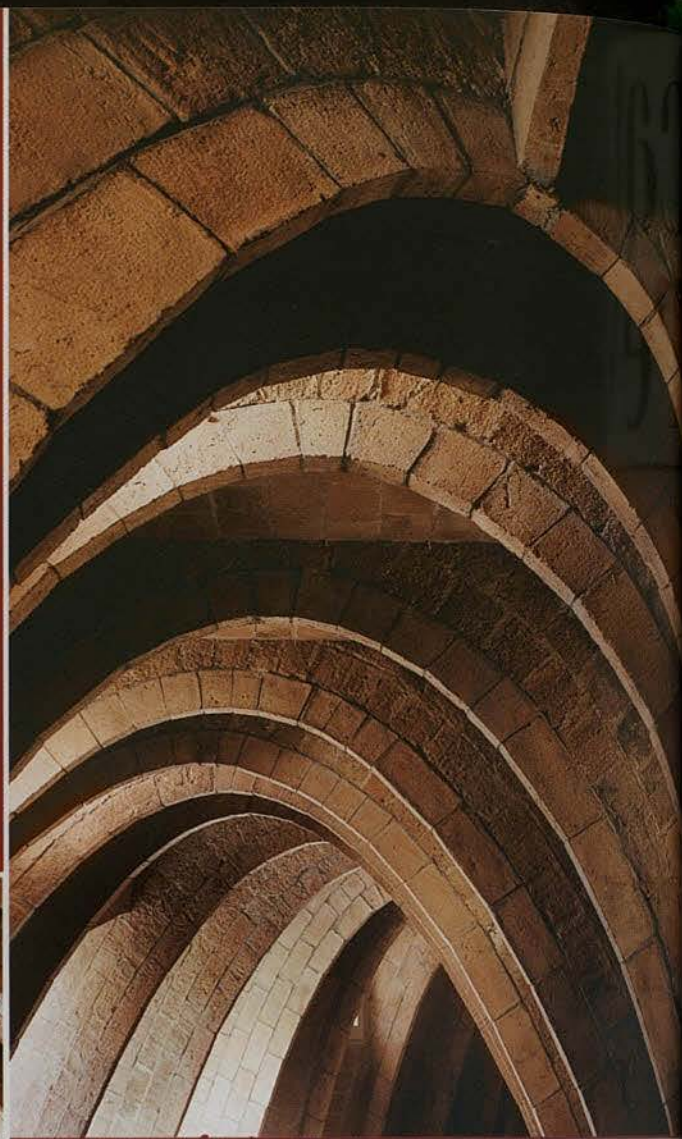

ferrovial

AGROMAN

Espai Gaudí

El Pis de La Pedrera

Veure, viure i entendre l'arquitectura de Antoni Gaudí

Centre Cultural Caixa Catalunya
Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265. 08008 Barcelona.

Horari:
Tots els dies de la setmana,
de 10 a 20 h

Informació:
Telf.: +34 93 484 5530
Fax: +34 93 484 8840
<http://www.caixacat.es/cccc/>

Centre Cultural CAIXA CATALUNYA